

တက္ကသိုလ်

နေပင်းဘောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

စာစဉ် (၅)

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်မြို့ချက်စာမှတ် - ၅၀၁၅၃၃၀၅၁၀
ဇွတ်နှာဖုံးခွင့်မြို့ချက်စာမှတ် - ၅၀၁၅၀၁၀၅၁၂

ဝထမအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်ရေး - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

အမှတ် - ၀၇၁၊ ၃၃-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဒို့တာဝန်စာရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ပြုစုရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ရေးရာအခြေအနေအထားဆိုင်ရာသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ စာမူထုသောအားဖြင့် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့အားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုပြုငါးဒီမိုကရေစီ၊ ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယုတ်မျက်မှောက်သို့ သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အရေးကိစ္စများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေ (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်စဲအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ၊ ဦးစီးရေး၊

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

နိုင်ငံသားတို့ စွဲစည်းပုံစံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြစ်ပေါ်လာသည့် စွဲစည်းပုံစံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်

တည်ဆောက်ရေး၊

ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေး (၄) ရပ်

နိုင်ငံရေးကိုအခြေခံ၍ အပြားအပြားနေထိုင်မှုများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

ဆွေမျက်စိပွားအစုံနစ် ဝိဉာဏ် ပြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်

တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပုံစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏

သတ်ဝယ်တွင် ချီးမွမ်း

ထုတ်ဝေရေးအခြေအနေ (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊

အချို့လက် ဓာတ်လက် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ

ပျောက်ပျက်တောင် ထိန်းသိမ်းတောင်စောင့်ရှောက်ရေး၊

ချီညွှတ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး၊

အခန်း (၆၁)

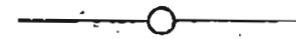
ရေလည်စု အန္တရာယ်

BURMESE
CLASSIC

‘ငါ့ညီမက ကာဝ မိန်းကလေးပါလား၊ ညီမတို့ မျိုးနွယ်တာ
ခရစ်အလာကြီးမားတဲ့ မျိုးနွယ်မှန်း သိပါတယ်၊ ခါပေမယ့် တို့က
ဆုံးယောက်၊ ညီမက တစ်ယောက်တည်း၊ ညီမမှာ ပိုင်ကွတ်
ဆိုက်ကွတ်တွေ ရှိနေလို့လား ဟင်းဟင်း...’

မက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီး၏စကားသည် သံရောင်သော
စကားပင်၊ သူမစကားအတိုင်းဆိုလျှင် လှေသမားသည်လည်း
သူတို့လူပင်၊

လီယွင်ဟန်သည် အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်ပြီး ဖိုက်တန်း
အနီး ပြောတော့သည်။

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ စမ်းသပ်တော့ ကြည့်ရမှာပဲ၊
တိုက်ပွဲ ဆိုတာက...’

လီယွင်ဟုန်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့
ချေ။ အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီး၏ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်မှုတို့
ခံလိုက်ရတော့သည်။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် သူမ၏ လက်တစ်ဘက်
ဖမ်းချုပ်ခံထားရလေပြီ။

‘ညည်းအရည်အချင်းလေးနဲ့ တို့ကို ယှဉ်လို့ မရပါဘူးအော်’
‘ညည်းအတွက် လွတ်လမ်းဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး’
လီယွင်ဟုန်သည် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဘယ်
ဘက်လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်သွားတော့သည်။ သူမ
လုံးဝ မလှုပ်ခဲ့တော့ချေ။

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးသည် သူတို့အဖြစ်တို့
ကြည့်ပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်နေလေပြီ။

‘ငါ့ညီမ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ဟင်းဟင်း... မင်ရင်
ကြယ်က နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ညည်းကို ကယ်တင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့်
နောက်ဆုံးကျတော့ တို့လက်ထဲပဲ ပြန်ရောက်တော့တာပဲ။ ညည်း
ချစ်သူက တို့လက်ထဲကို ဒီလို လွယ်လွယ် ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်
လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ကြည့်လေ၊ ဟိုကျူတောက်ကမ်းစပ်မှာ
မျှော်ငေးနေတုန်းပါပဲ... ဟင်းဟင်း’

လီယွင်ဟုန်သည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်လာ

သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းအော်ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း
ဝါးဝပ်ဟလိုက်စဉ်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်လာသဖြင့် ငြိမ်နေ
လိုက်ရပြန်သည်။

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးသည် လီယွင်ဟုန် အခြေ
အနေကို သဘောကျ ကျေနပ်သဖြင့် လှောင်သံနှင့် ပြောပြန်သည်။

‘ညီမက ချစ်သူကို အကူအညီ တောင်းချင်နေတာကိုး၊
ခုတော့ လှမ်းခေါ်ခွင့် မပြုနိုင်သေးဘူးကွယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ
ကြိုက်သလို အော်ခေါ်ပါ။ ခုတော့ သည်းခံနေလိုက်ပါဦး...
ဟင်းဟင်း’

လီယွင်ဟုန်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသော်
လည်း စိတ်ကိုပြန်ပြီး ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်...

‘ခွင့်တို့က ဘာတိစွနဲ့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ’

‘မေးဖို့ လိုသေးသလားကွယ်’

‘လိုလို့ မေးနေတာပေါ့’

‘ဟင်းဟင်း... ဒီလိုဆိုလဲ ပြောပြရတာပေါ့၊ အစ်မ
ခင်ပွန်းက သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ ညီမကို တပ်မက်စွဲလန်း နေတယ်
တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ခုလို လုပ်ရတာပါ’

လီယွင်ဟုန်သည် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်
လာတော့သည်။

အခြေအနေသည် သူတို့လက်မှ လွတ်နိုင်မည်အခြေအနေ နေတော့ပေ။

ယခုနေ လွှပ်ရှားရုန်းကန်ခြင်းသည် အခွံနှင့်သာ ရပ်ဆိုင်း ရမည် လွှပ်ရှားခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

မထူးတော့၊ လိုအပ်သလို စုံစမ်းလေ့လာပြီး အတွတ် ထောင်း စောင့်ရတော့မည်။

အထန်ကြာအောင် ငြိမ်နေမိသောအခါ သွေးအေးလာ ဖြန်သည်။

‘ကဲ... ရှင်တို့ရဲ့ မဟုတ်တယုတ် အစီအစဉ်တွေကို ဆက် ပြောပါဦးရှင်’

‘ပြောမှာပါ... ပြောမှာပါ။ ညီမဟာ သိုင်းဝါကြီးရင့်တဲ့ မိသားစုရဲ့မျိုးဆက်ပါ။ မျိုးရိုးကောင်းသလို ရုပ်ရည်လည်း ချောစော လှပလှပါတယ်’

‘ဟင်းဟင်း... မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ၊ ရှင်မို့ ပြော ရက်တယ်ရှင်၊ ဒီကိစ္စဟာ မိန်းမချင်းတောင် ရှုတ်ရတဲ့ကိစ္စပါ’

‘ဒါတော့ အစ်မလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

လီသွင်ဟုန်သည် ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်အမျိုးသမီး၏ ယုတ်ညံ့ သော အတွေးအခေါ်များနှင့် သဘောထားများကို ဝက်ဆုတ် မုန်းတီးနေလေပြီ။

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးက ယုတ်ကြမ်းသော စကား များကို ပွဲ့နဲ့ပြောနေသော်လည်း နားထဲ မဝင်အောက် ကြိုးစား

နေရသည်။

ထို့နောက် ထိုစကားကိုဖြတ်ပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။

‘နေပါဦး၊ ရှင်တို့က ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖေးယွင်းရဲတိုက်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အပိုင်စီးထားကြတာလဲ’

‘ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့တွယ်၊ ရှင်းအောင်ပြောရ ရင်တော့ အစ်မယောက်ျားဟာ သိုင်းလောပကကြီးမှာရှိနေတဲ့ ဂိုဏ်း ဂေဟာနဲ့ ရဲတိုက်တွေကို ထိုက်သွပ်ပစ္စည်းတွေလို့ လူဆွဲထားလို့ ပေါ့တွယ် ဟင်းဟင်း’

လီသွင်ဟုန်သည် မကျေနပ်သော်လည်း စောစက တတ် ခြင်း မပြုတော့ချေ။

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးကသာ ဆက်ပြီး ပြောလာ ဖြန်သည်။

‘နောက်တစ်ချက်က ဖြစ်မယောက်ျားဟာ သိုင်းလောကရဲ့ သရဖူကို ဆောင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူပါ။ တစ်ခုည်းပြောရရင် သိုင်းလောကရဲ့ စေတနာ ဦးသျှောင်ကြီး ဖြစ်ချင်နေသူပေါ့၊ သူ့ အစီအစဉ်ကတော့ သိုင်းလောကထဲက ရဲတိုက်တွေ၊ ဝေန်းတွေနဲ့ ခိုက်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက်ပစ်မယ်၊ အောင်မြင်ရင် သိုင်းလောကရဲ့ သိုင်းသရဖူကိုဆောင်းပြီး သိုင်းစေတနာ ဦးသျှောင် လုပ်မယ်ပေါ့၊ ဒါဟာ ညီမကို ခင်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြတာပါ။ ဖေးယွင်းရဲတိုက် အသိမ်းခံရတာဟာ ပထမခြေလှမ်းပဲ ရှိပါသေး

တယ်'

'တော်တော်အကြကြီးနေကြတာကိုး၊ လောဘကြီးတဲ့
လူ့ဘာ ဆိုးရွားတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့သာ အဆုံးသတ်ရလေ့ရှိပါတယ်ရှင်'
လီယွင်ဟုန်၏စကားကြောင့် ဖက်ဖူးရောင်ဝတ် အမျိုး
သမီးကော အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီးပါ ဆတ်ခနဲ ပြစ်သွားသည်။

'ညည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ'

အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီးက ဒေါသသံနှင့် မေးသည်။

လီယွင်ဟုန်က အပြုံးမပျက် ပြန်ပြောသည်။

'လောကရဲ့ နိယာမသဘောကို ပြောနေတာပါ။ ခါချစ်ဟာ
ဘယ်လောက်ပဲ မာန်ကြီးကြီး တောင်ကြီးတိုတော့ ဖြိုလို့မရပါဘူး။
နောက်ဆုံးမှာ သူ့မာန်ဒဏ် သူပြန်ခံရပြီး ခါးကျိုး သေရမြဲပါ။
သိုင်းလောကက ရဲတိုက်တစ်ခုကို အပိုင်စီးနိုင်ရုံနဲ့ သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးကို မသိမ်းပိုက်နိုင်ပါဘူး။ ရဲတိုက်ကြီးတွေ၊ ဂိုက်ကြီးတွေကို
ထပ်သိမ်းနိုင်ဖို့ မပြောနဲ့။ လောလောဆယ်မှာ သိုင်းသမား
နှစ်ယောက်ကိုတောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မထိန်းချုပ်နိုင်သေးပါဘူး'

'ညည်း ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ'

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီး၏လေသံ ပြောင်းသွားသည်။

လီယွင်ဟုန်သည် သူမဒေါသကို ဂရုမစိုက်တော့ချေ။

'ကျို့ကုံးချွင်နဲ့ မင်ရင်ကြယ်လေ'

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် ဘာကို သဘောကျသွား
သည် မသိ၊ အဟင်းဟင်း ရယ်နေပြန်တော့သည်။

'ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေဟာ
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ဒီနှစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးနေတာပဲ။ ညီမလည်း
အဲဒီလူတွေလိုပါပဲ။ ကျို့ကုံးချွင်နဲ့ မင်ရင်ကြယ်ဟာ အသေးအမွှား
သတ္တဝါလေးတွေပါကွယ် . . . ဟင်းဟင်ဟင်'

'ဒါက ရှင်တို့ရဲ့ မျက်ကန်းအမြင်ပါ။ ကျို့ကုံးချွင်ဟာ
ဓမ္မဗျူဟာ သိုင်းလောကရဲ့ နံပါတ်တစ် သိုင်းသမားပါ။ ဒါကို ဘယ်
သိုင်းဂိုက်ကမမှ မငြင်းပယ်ခဲ့ကြပါဘူး။ မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့လူကလဲ
နာမည်ကြီးနေသူ မဟုတ်ပေမယ့် လူညံတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး'

'ညည်းပြောတာ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနှစ်ယောက်နဲ့
ဝန်ရင်မော်ကို သွဉ်လိုက်ရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲချည်းပါကွယ်'

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက ခပ်အေးအေးပြောသည်။

လီယွင်ဟုန်သည် ကြားရသောစကားကြောင့် တုန်ခနဲ
ပြစ်သွားသည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက ဆက်ပြောသည်။

'ကျို့ကုံးချွင်ဟာ သိုင်းလောက နံပါတ်တစ် သိုင်းသမားမို့
တော်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ မင်ရင်ကြယ် ဆိုတဲ့ လူကလဲ ခေတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ထက် အများကြီး သာလွန်ပြီး
အများကြီး အစွမ်းထက်သူဟာ ဝန်ရင်မော်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
ဝန်ရင်မော်တောင် အစ်မယောက်ျား လက်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်
ခဲ့ဘူး။ ကြည့်လေ . . . သိုင်းလောကရဲ့ သရဖူဥသျှောင်လို့ ကျော်ကြား
နေတဲ့လူဟာ အစ်မယောက်ျားရဲ့အစွမ်းကြောင့် အရက် တစ်ခွက်နဲ့

၁၂ ○ အတ္တသိုက်နေထိုင်အောင်

သတင်းသွားပြီ ဖောက်လား။ ဝိနောက်မှာတော့ ကျွန်တုံး ချွင်တို့၊
ခင်ရပ်ကြယ်တို့ဆိုတာ စာရင်းထဲတောင် ထည့်စရာ မလိုတော့ဘူး။
သားတို့ အနိုင်ယူဖို့ဆိုတာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြံဆ ရမယ့်ကိစ္စ
မဟုတ်တော့ဘူး’

လီယွင်ဟန်သည် အခြေအနေကို တောင်းကောင်း၊
သဘော ပေါက်လာလေပြီ။

သိုင်းမာယာနှင့်ဆွေးသမ္ဘာ (၅) ○ ၁၃

အခန်း (၆၂)

အကျဉ်းအကျပ်

‘လက်စသတ်တော့ သူရဲကောင်းကြီး ဝန်ရင်မော် ဒုက္ခ
ရောက်သွားတာဟာ ရှင်တို့လက်ချက်ကိုး၊ အကြံပက်စက်ပါပေရင်’

‘ဟင်းဟင်း... ညီမ သဘောပေါက်ပြီကိုး’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးမနေပါနဲ့ရှင်၊ တရား မျှတမှု
ဟာ မတရားမှုကို အနိုင်ယူစမြဲပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သူရဲကောင်း
ကြီး ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတာ ခက်တယ်’

‘တို့လည်း မသိပါဘူး၊ ကဲပါအေး... အပိုတွေ ပြောမနေပါ
နဲ့တော့၊’

‘ကျွန်မပေးပေးကြီး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ’

‘မကြာခင် မြင်ရမှာပါကွယ်၊ အစ်မယောက်ျားရဲ့ အကျိုးစီးပွားအတွက် အစ်မယောက်ျားလက်ထဲမှာပါ၊ ဒီတော့မှ...’

‘ဟင်းဟင်း... ဒီလိုလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရရင် လောကကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ပြောတိုင်း ယုံရတော့မှာလား၊ ဖေဖေကြီးက...’

‘ဘာလဲ၊ ညီမက ရဲတိုက်သခင်ကြီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကယ်သွားပြီလို့ ယူဆနေသေးသလား’

‘ဒါပေါ့ရှင်’

‘အဲဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့ကွယ်၊ တကယ်တော့ ညီမဖေဖေကြီးဟာ တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေဆဲပါ’

‘ရှင် ဘယ်လိုပြောပြော မယုံနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ကလေးလို့ သဘောထားရင် မှားသွားမှာပေါ့’

‘မယုံလဲ နေပေါ့ကွယ်၊ ညီမ မယုံတာကို ယုံပါလို့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမဖေဖေကို မင်ရင်ကြယ် ကယ်သွားပြီလို့ထင်မှာချည်းပဲ၊ ဒီလိုမထင်ပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်မှာလဲ’

‘ဟင်းဟင်း... ကြုံလုံစိုက်ခခန်းထဲက အစောင့်တွေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို မေးမကြည့်မိတာ နာတာပဲ’

‘ညီမအမြင်က ပြောင်းပြန်အမြင်ပဲ၊ တို့ကို မရေရာမသေချာ သူတွေလို့ ယူဆတုန်းပဲထင်တယ်၊ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ဘယ်လက်ကပစ္စည်းကို ညာလက်ထဲ ပြောင်းသလိုပါကွယ်၊ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ရင် မင်ရင်ကြယ်မျက်စိကို မလှည့်စားနိုင်ဘူးလို့ တွက်

ထားပြီးသားပါ’

‘ရှင် လျှာတိုသွားအောင်ပြောလဲ မယုံနိုင်ပါဘူးရှင်’

‘ဒါက ညီမသဘောပါ၊ မယုံတာကို ယုံပါလို့ အတင်းပြောပါဘူး၊ မကြာခင်မှာ ညီမဖေဖေနဲ့ ဆုံတွေ့ကြမှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ သေသေချာချာ ထပ်မေးကြည့်’

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီး၏ မင်သေသေ ပြောစကားကြောင့် လီယွင်ဟုန်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

စောဒကတက်ပြီး ငြင်းခုံရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသော်လည်း ချက်ချင်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်မိပြန်သည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက...

‘အစ်မပြောတာကို မယုံလဲ နေပါ၊ ဒီကိစ္စကို ဆက်ပြီး ပြောချင်တော့ပါဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို လက်တွေ့က အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

‘ရှင်ပြောချင်သလို ပြောပါ၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဖေဖေတို့ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မမြင်ရဘဲနဲ့ ရှင်ပြောတာကို ဘာမှမယုံဘူး’

‘ရပါတယ် ညီမစိတ်နဲ့ ညီမပဲ၊ ယုံပါလို့ အတင်းမတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ဒါဟာ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြီးသား စကားပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလဲ အခြေအနေကို သေချာအောင် စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူပါ၊ ဖေဖေကြီးကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး၊ လော့ယန်က ကျိုးကျိုးကြုံခက် ကိစ္စကိုလဲ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် လေ့လာဦးမှာပါ’

‘အေး... အစ်မရှင်းအောင် ထပ်ပြောမယ်၊ ကျွန်းတို့ကြီး
ခတ် သေပြီဆိုတာ ခုထိတော့ တကယ်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကြောခင်မှာ စောစောကပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာပါလိမ့်
မယ်’

‘ရှင်တို့က ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်ရဲလို့လားရှင်
လုပ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းကော ရှိကြလို့လား’

လီယွင်ဟုန်၏အသံသည် ဒေါသခံစားမှုကြောင့် သိသိ
သာသာ မာလာသည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက အပြုံးမပျက်ချေ။

‘ဟင်းဟင်း... တို့မလုပ်ဝံ့တာ၊ မလုပ်ရဲတာ ဘာမှ တို့
ဘူးကွယ့်၊ ညည်းမကြာခင် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်လာမှာပါ’

‘ရှင်တို့ဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းသမားတွေပဲ၊ ရှင်တို့ထက်
ရှင်တို့ရဲ့ အဓမ္မဒဏ်ကို လှလှကြီး ပြန်ခံကြရမယ့်လူတွေပဲ’

‘တို့ကို သဘောတရားတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်မနေစမ်းဟဲ့
လောလောဆယ်မှာ ညီမဟာ တို့လက်ခုပ်ထဲက ရေပါ’

ထိုအချိန်၌ တရွေ့ရွေ့ လှော်ခတ်လာသည့်လှေသည်
ကမ်းသို့ရောက်နေမလပြီ။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် ကမ်းပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်ပြီး...

‘လှေဆရာကြီး လှေကို ကျုပ်ငှာတော့မှာ ကပ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’

လှေသမားသည် လှေကို လူသွားလူလာများသော ကမ်းသို့
ဦးတည်ထားရာမှ ကျွဲတောထဲ ပြန်လှည့်ပြီး တိုးဝင်လိုက်သည်။

ကျွဲတောသည် သန်စွမ်းထူထပ်သော ကျွဲတောဖြစ်သဖြင့်
အများမြင်ကွင်းမှ ရှုတ်ချည်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကျွဲတောကမ်းစပ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး
အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီးနှင့် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် လီယွင်
ဟုန်ကိုတွဲပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် ကမ်းပေါ်သို့တက်မီသည်
နှင့် ရီသဲ့သဲ့ ပြောပြန်သည်။

‘အင်း... လှေပေါ်မှာတုန်းကတော့ ညီမကို အခွင့်
အရေးပေးဖို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်၊ ညီမချစ်သူကို လှမ်းအော်ပြီး
နှုတ်ဆက်စကား ပြောနိုင်အောင်ပေါ့၊ ခုတော့ အစီအစဉ်ကို
ပြောင်းရတော့မယ်၊ ဘာကြောင့်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ညီမ
သဘောပေါက်လား’

လီယွင်ဟုန်က ဘာမျှ မပြော။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း ဟင်္သာ
သောပါးစပ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်
လီယွင်ဟုန်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘လောကကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ ချစ်သူတွေဟာ ရှင်ကဲ့ ကွဲရတာ
ထက် သေကွဲကွဲရတာဟာ ပိုပြီး ရင်နာစရာကောင်းသတဲ့၊ အဒါ

၁၈ ○ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်

တကယ်တော့မဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် ဇာတ်ကွက်လေးတစ်ကွက် ဖန်တီးဖို့ စဉ်းစားမိလာတယ်။ ဒါကြောင့်...

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် လီယွင်ဟုန်ကို ပြောနေရာ မှ ကမ်းစပ်တွင်ရှိနေသော လှေသမားကို လှမ်းပြောလိုက်ပြန်သည်။
'လှေဆရာကြီး၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူတို့ သွားခေါ်ခဲ့ပါဦး'

လှေသမားသည် လီယွင်ဟုန်ကို ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာမို့ နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးကိုပြန်ပြောသည်။
'စိတ်ချပါ မိန်းကလေး၊ စိတ်ချပါ'

တဆတ်တည်းတွင် လီယွင်ဟုန်ကိုပါ လှမ်းပြောသည်။
'ဗျို... လုံမလေး၊ လုံမလေး၊ ချစ်သူကို မကြာခင် တွေ့ဆုံခွင့် ရတော့မှာပါ။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့လူလဲ တော်တော်ခြေညောင်းရောပေါ့'

ထိုစဉ် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက လီယွင်ဟုန်ကို ပြော ပြန်သည်။

'ညီမ သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ကွယ်၊ မကြာခင် ညည်း ချစ်သူကို မြင်ရမှာပါ။ မြင်ရမယ့် ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ ရေကူး ကျွမ်း၊ မကျွမ်းဆိုတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လှေသမားကြီးက ညီမချစ်သူကိုခေါ်ပြီး ရေလယ်ကျရင် လှေကို မှောက်ပစ်လိမ့်မယ် သူကတော့ ဒီမြစ်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူးနိုင်တဲ့လူဆိုတော့ ဘာမှ ပူမရာမလိုဘူး၊ အဲဒီတော့ ညီမချစ်သူ ရေကူးကျွမ်း၊ မကျွမ်းဆိုတာ

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၉

သေချာချာ ကြည့်ခွင့်ရလိမ့်မယ်၊ မြင်ရခဲတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်မျိုး ကွယ်... ဟင်းဟင်း'

လီယွင်ဟုန်သည် ကြားရသောစကားကြောင့် ကြက်သီး ခြိမ်းဖြန်း ထသွားသည်။ သူတို့အလစ်တွင် ထွက်ပြေးရန် မိန်းကုန် ကြိုးစားရုန်းကန်လိုက်သည်။

သို့သော် အကျိုးမရှိပါ။ အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီးသည် ဆက်မြန်သည်။ လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှားပြီး လည်ပင်းကို ခိုညှိုးနှင့် ထိုးထားလိုက်သည်။

မြစ်လည်မှလှေသည် တစ်ခိုခိုပြေးနေဆဲဖြစ်သည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် ကမ်းစပ်တွင် ရပ်နေဆဲရှိသည်။
သည်ဘက်ကမ်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်စုံတရာ တွေးနေ
နံ တူသည်။

လှေသည် တစ်ဘက်ကမ်းစပ်အနီးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။
ထိုအခါကျမှ...

'လှေရမယ်၊ လှေရမယ်၊ ငှားကြဦးမလား၊ ငှားကြဦး မလား'
အော်လိုက်သည်။

အခန်း (၆) မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက်
ဦးစားနေရာမှ သက်မြင်း ဟင်းခနဲချလိုက်သည်။

အကြသမားနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ထို့နောက် လှေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကူးရကောင်းမလား
အားဘဲ နေရကောင်းမလား ခွဲဟုဖြစ်နေပြန်သည်။

လီယွင်ဟုန် လှုပ်၍မရတော့။ အော်ချင်သော်လည်း အော်မရတော့။ သူမ၏လက်များသည် လှုပ်ချွားရန်ပင် အားမရှိတော့။ ရင်ထဲက အပူသည် မီးတောက်ကြီးလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီး၏ စတားသံ ထွက်လာသည်။
လှေသမားသည် ဘာစကားမျှ မပြောသေးဘဲ လှေကို
ကမ်းတွင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခပ်ပိုင်ပိုင်အသံမျိုးနှင့်...
'မိတ်ဆွေကြီး၊ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးမလို့လား၊ လှေပေါ်တက်
လေဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်၍
လှေပေါ်ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်တော့သည်။
ထို့နောက် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်
နက်ပစ်နေလိုက်သည်။

လှေသမားကလည်း မင်ရင်ကြယ်ကို ဂရုမစိုက်သည့်
ဟန်နှင့် လှေကို ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခွာလိုက်သည်။

မကြာပါ။ မြစ်လယ်အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။
ထိုအခါကျမှာ မင်ရင်ကြယ်က ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်နှင့်
မေးသည်။

‘လှေဆရာကြီး ကူးတို့ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘ကြည့်သာပေးပါဗျာ၊ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီနေရာက တစ်လနေလို့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တောင် လူရတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကလဲ လှေသာလှော်နေတာ၊ ကူးတို့ပို့စားတဲ့
လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမျိုးမှာသာ ကူးတို့ပို့ စားနေရရင်
အူခြောက်သေမှာ အမှန်ပဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြသည်။
အတန်ကြာမှ...

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ကျေနပ်
ရအောင် ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ဆိုတာတော့ ပြောပါ’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အများကြီး
တောင်းလို့ မသင့်ပါဘူး။ တစ်လျှန်သာ ပေးပါ’

လှေသမားစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ပခုံးတွန့်သွား
သည်။

တစ်လျှန်သည် ကူးတို့ခအနေနှင့် အလွန်ကြောက်စရာ
ကောင်းအောင် ကြီးမြင့်သော ဈေးနှုန်းဖြစ်သည်။ သို့သော်

မင်ရင်ကြယ်က အရွဲ့တိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘သက်သာလိုက်တဲ့ ကူးတို့ခပဲဗျာ၊ တစ်ခါမှ ဒီလောက်
နည်းတဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး... ဟဲဟဲ’

‘သက်သာတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်တော်သက်သာတဲ့ ဈေးနှုန်းပဲ၊

ခင်ဗျားက မသက်သာဘူး ထင်လို့လား’

လှေသမားသည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်သွားပြီး ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ-

‘ဟဲဟဲ... ဒီနေရာက လူ ရခဲတဲ့နေရာပဲခင်ဗျာ၊ တစ်ဘက်
ကမ်း ပြန်ကူးပြီး ခေါ်ရတယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ တောင်းသင့်
ပါတယ်ဗျာ... ဟဲဟဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုသဘောပေါက်လို့ သက်သာတယ်လို့
ပြောတာ’

‘ခင်ဗျားသာ ပြန်ကူးမလာဘူးဆိုရင် မြစ်ညာအထိသွားပြီး
ကူးရမှာ၊ မလိုအပ်ပဲ အချိန်တွေ အများကြီးကုန်တာနဲ့ တစ်ရက်
ငွေတစ်လျှန်ဆိုတာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ မတုတ်ရင်
မြစ်ညာမြစ်ဖျား မရောက်မချင်း တည်းခိုခန်း ဝင်တည်းရဦးမယ်၊
ထမင်း ဝယ်စားရဦးမယ်၊ အရက် ဝင်သောက်ရဦးမယ်။ ဒီတုန်းဗျာ
စရိတ်တွေကို တွက်လိုက်ရင်... ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ငွေတာ
တကယ့်ကို သက်သာတဲ့ငွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့’

‘မိတ်ဆွေကြီးက တော်တော် စာရင်းအင်းနိုင်တဲ့သူပဲ’

အစစ အရာရာ အသေးစိတ် တွတ်ချက်တတ်တယ်နော်၊ ခင်ဗျား
တွတ်တိန်းအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျုပ်တောင်းတဲ့ငွေဟာ တောင်းသင့်
တဲ့ငွေပေါ့ဗျ'

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ကူးတို့ ပို့နေတာ ကြာပြီလား’
‘သူညနှစ်လုံးကြားထဲက သုံးဝဂန်းလောက် ကြာပြီဗျ’
‘ဟဲ... ဟဲ’

ထိုလူ့အပြောကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ရယ်လိုက်မိသည်။
ထို့နောက်...

‘အလျင်က မမြင်ဖူးပါလားဗျ’
‘မိတ်ဆွေကြီးကတော့ ဒီဘက်ကို လာဖူးလို့လား’
‘လေးလတစ်ကြိမ်၊ ငါးလတစ်ကြိမ်တော့ လာဖူးပါတယ်’
လှေသမားသည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ဝေခနဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်ပြီး-

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လည်း နေ
မကောင်းဖြစ်နေတာ တော်တော်ကြာသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် မကြာကြာ
မဆုံကြတာပါ’

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘တိုက်လည်း တိုက်ဆိုင်ပလေဗျ၊ ဒါနဲ့ စောစောက မြစ်
ဖြတ်ကူးသွားတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲဗျ’

‘ကုန်သည်တွေပါဗျ’

‘ဪ... ဪ... လှေဆရာကြီးက ညာပြောတတ်

သားပဲနော်... ဟဲဟဲ’

လှေသမားသည် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ညာ
ပြောနေရမှာလဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် လှေဝမ်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သည်။

‘ဟိုဟာတွေက ပေါင်ဒါမှုန့်တွေ မဟုတ်လားဗျ၊ အဲဒါတွေ
ဟာ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်တွေပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့က ကုန်သည်တွေပါ၊ ဒါပေမယ့်
မိသားစုပါတဲ့ ကုန်သည်တွေပါ၊ ဒါကြောင့်...’

‘ရှင်းပါပြီ၊ ရှင်းပါပြီ’

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြတော့
ချေ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သာ စိုက်ပြီး ကြည့်နေမိကြ
တော့သည်။

အတန်ကြာမှ မင်ရင်ကြယ်က စကား စပြောသည်။

‘လှေဆရာကြီး၊ ဒီလှေ ရေချတာ ကြာပြီလား’

‘ကြာပြီ၊ သုံးနှစ် ရှိသွားပြီ’

‘ဒါဖြင့် တော်တော်ခိုင်သေးတာပေါ့’

‘နောက်ထပ်သုံးနှစ်လောက်တော့ သုံးလို့ ရပါသေးဘယ်’

‘ဪ... ဪ... ရေကို မယိုသေးဘူးလားဗျ’

‘မယိုသေးပါဘူး၊ အက်ကြောင်းဆိုလို့ တစ်ကြောင်းမှ ပေါ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီမြစ်က တော်တော်ကျယ်တာဗျ၊ လှေမခိုင်လို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် သေဖို့ပဲ ရှိတယ်’

‘စိတ်ချစီးပါဗျာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

‘တကယ်လား၊ လှိုင်းက တဖြည်းဖြည်း ပိုကြီးလာပြီဗျ၊ လေကလည်း တိုက်လိုက်တာ လွန်ရော၊ ပဲကို သေသေချာချာ ကိုင်ဗျာ’

‘မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီမြစ်နဲ့ ဒီလှိုင်းလောက်တော့ ကျုပ်လှေက မမူပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဝါရင့်လှေသမား၊ ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်းမှာပဲ ခရီးသည် လေးငါးခြောက်ထောင်လောက် ပို့ပြီးပြီဗျ၊ တစ်ခါမှ ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး’

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။

‘အဲဒီခရီးသည်တွေနဲ့ ကျုပ်က တူတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် အသက်က သူတို့အသက်ထက် အများကြီး တန်းဘိုးရှိတယ်’

‘ကျုပ်မှလည်း အသက်နဲ့ပါဗျ၊ အသက်ဆိုတာ တန်ဖိုး ရှိတာချည်းပါ’

‘ခင်ဗျားက လှေသမားဆိုတော့ ရေကူးတတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်က ရေကူးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာရင်တောင် ကျုပ်က

ခင်ဗျားအသက်ကို တယ်တင်ပေးမှာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်စရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အသက်ကို ကယ်မယ် ဆိုတာ လိမ်ညာပြောတဲ့ စကားပါ၊ တကယ်တော့ ‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ရေအောက်ရောက်အောင်နှစ်သတ်မယ့်လူပါ’

လှေသမားသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
သို့သော် ကြံ့ခိုင်သည်ပြီး မင်သေသေ ထပ်ပြောသည်။

‘ကိုယ့်ရှေ့မှာ သေမယ်မြင်လျက်သားနဲ့ မကယ်ဘဲ နေပါ မလားဗျ၊ ကျုပ် ဒီလောက် မရက်စက်ပါဘူး၊ အကြင်နာရှိတဲ့လူပါ’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် နောက်ပြောနေတာပါ၊ ကဲကဲ... ရေကလည်းစီး၊ လှိုင်းကလည်းကြီးနဲ့ တက်မကိုသာ ကောင်းကောင်း ကိုင်ထားပါဗျာ’

လှေသမားသည် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသဖြင့် စကားပင် ပြန်ပြောတော့ချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး တဟ်ဟဲ ရယ်နေသည်။

ထို့နောက် လှေသမားကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ဘက်ကမ်းကို မျှော်ကြည့်နေတော့သည်။

လှေသမားသည် မင်ရင်ကြယ်အနေအထားကို သဘော ကျပြီး ကျိတ်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပက်လက်လှန်ချရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီး အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်စဉ်မှာပင် အားလှိုင်းတစ်ခု က ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဖိချလာသည်။ လှေသမားသည်

၂၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းဆောင်

ဝတ်လတ်လှေန်နိုင်ဘဲ ရွှေတို ငိုက်ကျသွားသည်။

လှေသမား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေစဉ်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်
အသံ ပေါ်လာသည်။

‘လှေဆရာကြီး၊ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ သူနိုး ဓားပြတွေ
သောင်းကျန်းတတ်သလားဗျ’

လှေသမားသည် ကပျာကယာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး
ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ပြန်ပြောသည်။

‘မသောင်းကျန်းပါဘူးဗျ၊ ဒီဒေသတစ်ဝိုက်တာ အလွန်
အေးချမ်းတဲ့ နေရာဒေသပါ’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျ၊ ဟိုဘက်ကမ်းက ကျူတောစပ်မှာ
ဝုန်းခိုနေသူတွေ ရှိနေပါလား’

လှေသမားသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားတော့
သည်။

‘မဟုတ်တာ ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မတွေ့ရ
ပါဘူး၊ ရေသတ္တဝါတွေ လှုပ်ရှားနေတာများလား၊ တန်တော့ ဆရာ
လေး အမြင်မှားနေပြီထင်တယ်’

‘ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ
ငွေတွေ အများကြီး ပါလာတော့ မည်းမည်းမြင်တိုင်း လန့်နေတာဗျ’

‘စိတ်ချနေစမ်းပါဗျာ၊ ဘာမှ ဘေးရန် မရှိပါဘူး’

လှေသမားသည် မင်ရင်ကြယ်ကို အလစ်ချောင်းနေရင်း
လှေပေါ်မှ ခုန်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၂၉

သို့သော် သူ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် တစ်စုံ
တစ်ယောက် လှမ်းဆွဲခြင်းကို ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး တုံ့ခနဲ
ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

လှေသမားသည် အလွန်ထူးခြားသောအခြေအနေကြောင့်
အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ပင် လက်ထိုးနှိုက်လိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၆၄)

ခြိမ်းခြောက်သူ

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ လှေဆရာကြီးရဲ့’

မင်ရင်ကြယ်က အေးစက်စက် မေးလာသည်။

လှေသမားက-

‘ဘာ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဟဲဟဲ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဒါပေ

မယ့် ကြိုတင်တော့ ပြောထားမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ထက်မြန်အောင် လှုပ်ရှားနိုင်သလားဆိုတာပဲ၊ လှုပ်ရှားနိုင်တယ်ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ တိုက်ကွက်ကို ထုတ်လိုက်၊ မမြန်ဘူးဆိုရင်တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပြီး ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောက် မြန်မြန်လှော်’

လှေသမားသည် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ-

‘ခင်ဗျားပြောတာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတာ ခင်ဗျားအထက်က လူတွေရဲ့အမိန့်ကို တသဝေမတိမ်း နာခံဆောင်ရွက်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့လူပဲ’

‘ကျုပ်ကို လိမ်ညာလို့မရဘူးဆိုတာတော့ အသည်းထဲမှာ ခွဲထားပါ’

‘ဒါကြောင့် အသက်မသေချင်ရင် ဟိုဘက်ကမ်းရောက် အောင် အေးလေးဆေးဆေး ပို့ပါ၊ ကမ်းပေါ်ရောက်လို့ ကိုယ်လမ်း ဆိုယ်သွားကြတာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူး ဆို့လဲ ခွဲမှတ်ထားပါ’

လှေသမားသည် အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်၍ မရမှန်း သဘောပေါက်လာသဖြင့် ရှင်းရှင်းပပ် ပြောတော့သည်။

‘ခင်ဗျားက ဖြစ်လာမယ့်အခြေအနေကို ကြိုသိထား ဘာကိုး’

‘သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလှေပေါ် စတက်မိကတည်းက ခင်ဗျားတို့အကြံကို သိထားတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ လှေပေါ်မတက်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ တော့’

၃၂ ○ တက္ကသိုလ်ချောင်းအောင်

‘ဒါက တစ်ခြားလေ့ကြုံ မရှိလို့ပေါ့ လေ့ဆရာကြီးရယ်၊
ကျုပ်တို့ဘက်ကမ်းကို ရောက်ချင်လေကြီးနေတော့ စွန့်စွန့်စားစား
တတ်လိုက်ရတာပါ။ နောက်တစ်ချက်က ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာကို
အသေးအစွဲပညာလို့ ယုံထားတာလဲ ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ
ဒါကြောင့်ပါ’

လှေသမားသည် မာနကို ထိခိုက်လာသဖြင့် မချိမြူးမြူးပြီး
ပြောတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတော်တော် အပြောကြီးတာပဲ၊ ကျုပ်တလဲ မပိုင်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်လေ့မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ဪ... ဪ... ဒါဆိုနှစ်ဘက်စလုံးအပိုင်ချည်းပဲလို့
တွက်ထားသူတွေချည်းပဲတို့၊ ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူကတကယ်
ပိုင်သလဲဆိုတာ သေသေချာချာသိရအောင် စမ်းကြည့်ကြစို့လား’

‘တကယ်ပြောနေတာလား မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က ဒီဒေသမှာ
ရေ အင်မတန်ကျွမ်းတဲ့သူဗျ’

‘ဟားဟား... ခင်ဗျားဟာ ရေသူရဲတစ်ကောင် မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို အလစ်တိုက်ဖို့ နှစ်ကြိမ်ချောင်းခွဲတာတောင်
တစ်ကြိမ်မှ မအောင်မြင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ရင်ဘတ်ထဲက လက်နှစ်
ကိုတောင် အပြင်ရောက်အောင် မထုတ်နိုင်သေးပါဘူး’

‘ဒါက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ဒီတော့
ကျုပ်တို့ ပညာစမ်းရုံ ရှိတော့တာပေါ့’

‘ကြိုက်သလိုစမ်းပါ မိတ်ဆွေ၊ စကားတစ်လုံးကို အကြိ

ကြိမ် ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

လှေသမားသည် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ပါ။
ခွတ်တရက် လှေကိုစောင်းပြီး မှောက်ပစ်ရန် အားပြုလိုက်သည်။
သို့သော် လှေသည် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

လိုသလိုမှောက်၍မရ၊ လှေသမား လော့ချွေးပြန်သွားသည်။
ဤလှေသည် သူမှောက်လိုမှောက် လှန်လိုလှန် ကြိုက်သလို
ထုပ်နိုင်သောလှေဖြစ်သည်။

ယခုမှ လှေသည် မှောက်ရန်မပြောနှင့် စောင်းပင်
စောင်း။ လှေသမားသည် သူ့အတွင်းအားအကြောင်းကို ကောင်း
ကောင်း သိထားသည်။

စမ်းလည်း အကြိမ်ကြိမ်စမ်းသပ်ပြီးပြီ၊ သို့တိုင် ယခုခဏ၌
လှေကို မှောက်ချင်သလိုမှောက်၍ မရတော့။

‘ဟင်း’

လှေသမား သက်ပြင်း ချမိတော့သည်။ သူ့အဖြစ်သည်
ခါချင်ကောင်က ကျောက်တောင်ကို တွန်းသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် လှေသမားကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ
ဘက်ခနဲရယ်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ကို စမ်းလို့ မရဘူးဆိုတာ
သိပြီလား’

လှေသမားသည် အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်လိုက်ပြီး ဆောင်
ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖနောင့်အားနှင့်လှေတိုဖောက်ရန်ကြိုးစား၏။
ဤအကြံအစည်သည် လှေဝမ်းကို တကယ်ဖောက်နိုင်သော အကြံ
အစည်ဝင်။

သို့သော် သူ၏အားထုတ်မှုသည် အလွန်နောက်ကျနေ
ပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က သူ့ဒူးခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့်လှမ်းထောက်
ထိုက်သဖြင့် တစ်တိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲသွားပြီး အားမထုတ်
နိုင်တော့ချေ။

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ၊ လှေဝမ်းကိုဖောက်လဲ မပေါက်မီ
လားဗျ၊ ဒါဆို သဘောပေါက်သင့်ပြီဗျာ၊ စိတ်အား လျှော့ပစ်
လိုက်ပါတော့’

‘ခင်ဗျားပြောတိုင်း လိုက်လုပ်နေရရင် ရာဇဝင်ရွှင်း
သွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပညာ ကျုပ်ထက် စွမ်းတာတိုတော့ ကျုပ်
သဘောပေါက်ပါတယ်’

‘ဟဲဟဲ . . . ဒါဆို ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီ
ဆိုတဲ့သဘောပေါ့’

‘အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မပြောစေချင်လဲ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဖော် မသူတော် လုပ်မယ်ဗျား
ထင်နေသလား’

‘ခင်ဗျား မလုပ်ချင်လဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာမှထိန်ဝှက်
ထားလို့မရဘူးဆိုတာ ယုံ’

‘ဟားဟား . . . ခင်ဗျားတော်တော် အပြောကြီးတာတို့’

‘ကျုပ်ဟာ ဝေဖန်ခွဲခြား စိတ်ဖြာတတ်တဲ့လူပါမိတ်ဆွေ၊
ခင်ဗျားဟာ အညတရ သိုင်းသမားပါ။ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံ
တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မူလဆန္ဒ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများ ခိုင်းတာကို
ညွှတ်ရုံကျိုးပြီး လုပ်နေတဲ့လူပါ။ အဓိကကျတဲ့လူက ခင်ဗျားလေ့နဲ့
ဆိုက်ပို့ခဲ့တဲ့သူပဲ။ ခုလဲ ကျုပ်ပင်တော့ထဲက သူတို့ချောင်းကြည့်
နေတုန်းပါပဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အစွမ်းကုန် ရက်စက်ပြလိုက်ရင်
သူတို့လဲ ခိုအောင်းနေရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တရကြမ်း ထွက်ပြေးကြမှာ
သေချာပါတယ်’

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား မဖော်နိုင်ဘူးလို့
ပြောတာပေါ့ . . . ဟားဟား’

လှေသမားသည် မင်ရင်ကြယ်၏ အကျပ်အတည်းကို
ကုန်မိနေသဖြင့် အသက်ရှူချောင်ကာ တဟားဟား ရယ်တော့
သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ဟာ ခင်ဗျား မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊
ဒီပေမယ့် ခင်ဗျားကိုလဲ ညှာလိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ လိုအပ်ရင်
အပ်သလို ရှင်းပစ်မှာပဲ’

‘ခင်ဗျားက သူတို့ကို လက်ရမ်းချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် လှေလှော်တတ်တယ်’

ဆိုတာကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ထားဖို့လိုတယ်'

'ကျုပ်တို့ ရှင်းပြီး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လှေလှော်သွားမယ်လား'

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအောက်မှာ သေတာထက်ဆိုးတဲ့ ခုကွကို ခံစားသွားရမှာဗျာ။ ဒါကို ခင်ဗျား စေ့စပ်မိဘူးလား'

'ခင်ဗျား လုပ်ရဲလို့လားဗျာ။ အလကား လေကုန်ခံပြီး ခြိမ်းခြောက်မနေစမ်းပါနဲ့'

'သူတို့ကို ခုချက်ချင်း ဖမ်းမမိလဲ တစ်နေ့မိမှာပါ မိတ်ဆွေ ကျုပ်က အလကားရတဲ့နွားကို သွားဖြုတ်တတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲက စကားလုံးတွေဟာ ခုချိန်မှာ ပိုပြီး အရေးကြီးလာပါပြီ။ သူတို့ထွက်ပြေးလဲ အရေးမကြီးလှပါဘူး တစ်နေ့မပြီးတာကို တစ်လနဲ့ပြီးအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အချိန်တွေ ကျုပ်မှာ ရှိပါတယ်'

'ဒါက ခင်ဗျားဘက်အမြင်ပါ။ ကျုပ် အော်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ သိသွားမှာပါ။ လက်ကလေးမြှောက်လိုက်လဲ သူတို့ သိနေမှာပါပဲ။ ကျုပ်သေရင် ခင်ဗျား လမ်းစပျောက်မှာပဲ'

'ဪ... ဪ... ကဲ... ခင်ဗျား တကယ်သေရဲရင် ခင်ဗျားပြောသလို လုပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ'

လှေသမားသည် တဟဲဟဲရယ်နေရင်းက အော်ဟစ် အတူ အညီ တောင်းရန် သတင်းပို့ရန် ဟန်ပြင်ပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မင်ရင်ကြယ်၏ လက်တစ်ဘက်၏ မြောက်တက်သွားသည်။

လှေသမား၏ပါးစပ်သည် ဘာသံမျှ မထွက်နိုင်ဘဲ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားဟာတော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်ကပြောပြီးရင် ပြောသလိုလုပ်တဲ့လူဗျာ။ ကဲ... ခုချိန်ကျမှတော့ စမ်းလို့မရဘူးဆိုတာ သိလောက်ပါပြီ။ ဒီတော့ တိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် အေးအေးဆေးဆေးလှော်ဖို့ပေတော့။ ကျုပ် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရင် ခင်ဗျားကို 'လုံးဝ ခုကွမပေးဘူး'

'ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား'

'ကျုပ်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး'

'ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်အေးအေး ဆေးဆေးလှော်ပို့ပါမယ်'

ထိုအချိန်၌လှေသည် ရေလယ်ကိုပင် ကျော်လွန်နေပေပြီ။ မင်ရင်ကြယ်သည် လှေကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီးလှော်နေသည့် လှေသမား ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

အခန်း (၆၅)

ရမှတ်ကြီးသူ အဘယ်သူ

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသောလှေသည်
ကမ်းစပ်နှင့် မလွမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွဲတောထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေသော
ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးသည် အစိမ်းဝတ်အမျိုးသမီးနှင့်အတူ
လီယွင်ဟုန်လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက ရေထဲမှလှေကိုလှမ်း
ကြည့်ပြီး...

‘သူရဲကောင်းကြီးမင်’ လှေကို ရပ်လိုက်ပါ’
ဟု ပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အမျိုးသမီးများကိုကြည့်နေရင်း...

‘ခင်ဗျားက...’ ဟု ဆိုကာ ရပ်သွားသည်။

ဖက်ဖူးရောင်အမျိုးသမီးက လှလှပပပြုံးပြီး ကြာဟန် ပါပါ
ပြောလာသည်။

‘သူရဲကောင်းမင်က တော်တော်မေ့တတ်ပါလား၊ ယန်ကျီး
ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြသူတွေလေ... ဟင်းဟင်း’

‘ဪ... ဪ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ မိန့်လိန်ကျင်း
လားဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်မှတ်မိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ
အညတရခရီးသည်တွေပါရှင်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး အစိမ်းဝတ်
အမျိုးသမီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောပြန်သည်။

‘သူကတော့ လုံမလေးရှောင်ချင်း မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ရှောင်ချင်းက ငေါသံနှင့်ပြန်ပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမြဲ
ပြုံးနေသည်။

ထို့နောက်...

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ...’

‘ဟင်းဟင်း... သူရဲကောင်းမင်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
တို့ သေပြီကြားထားလို့ ခုလိုတွေ ဝပ်မှာ တစုံတပြုံဖြစ်နေတာပါ’

‘ခုတော့ သေပြီဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရှင်ရှေ့မှာ တင်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီတိစ္စဟာ ချင်တက်ဟိုင်ရဲ့ လိမ်ညာစကားလို့ ဆိုလိုဝါသလား’

‘ဒီလိုပြောလဲ ရပါတယ်ရှင်၊ တကယ်တော့ ဒီတိစ္စတွေဟာ ဘာမှ ထူးဆန်းတာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကရဲ့ အဖြစ် အမျှတ်တွေဟာ ဝက်ပါလို့ ရှုပ်ထွေးစမြဲပါ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တို့ အသတ်ရှင်လျက် တွေ့နေရတော့ ရင်ခုန်ဖန်းလဲ အသက်ရှင်နေ လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်တယ်ဗျာ’

‘မှန်ပါတယ်၊ သူလဲ အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေလျက်ပါ။ ရှင်စကားတွေဟာ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း ဆိုရလောက်အောင် မှန်ကန်တဲ့စကားတွေပါပဲ’

‘ဒါလဲ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကြုံလုံစိုက် ရေစခန်းကြီး ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ’

‘ဒါနဲ့ ရှင်ခုလို့ ရောက်လာတာ လုံမလေး လီယွင်ဟုန်တို့ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ကိစ္စကို မေးမလို့လားရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်တွေကို သိချင်တာလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား ဟာ သူများနဲ့မတူအောင် ထူးထူးခြားခြား လောဘကြီးတဲ့လူပဲ’

သူက သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့သူရှင်၊ ဒါကြောင့်မို့ ရဲတိုက်ကြီးတွေနဲ့ စခန်းတွေကို တစတစ သိမ်းပိုက်စပြုနေတာပဲ၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာလဲ သိုင်းလောကက အချောအလှမှန်သမျှကိုပါ ဖမ်းဆီးခဲ့တာပါပဲ၊ အကြောင်းကတော့ သူ့အောင်ပွဲခံတဲ့အခါ ပျော်ပါးဖို့ပေါ့ရှင်၊ ခုလဲ ဒီသဘောနဲ့ လုံမလေး လီကို ဖမ်းခဲ့တာပဲ၊ အစီအစဉ်ကတော့ ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးကို နားချပြီး သူ့သမီးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ပေါ့ရှင်... ဟင်းဟင်း’

‘တော်တော် ပက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်တွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့အကြံ ဒါ အကုန်ပဲလားဗျ’

မင်ရင်ကြယ်အသံ ဒေါသသံ ပါလာသည်။

မိန့်လိန်ကျင်းက ထိမထင်သည့်အမူအရာနှင့် ခေါင်းကို ပြည်းပြည်းလေး ခါပြသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်ပါသေးတယ်’

‘ပြောဝါ၊ ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်’

မိန့်လိန်ကျင်းသည် မျက်လုံးကစားလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးမှ...

‘အင်း... ပြောရရင် ကျွန်မယောက်ျားဟာ ရှေးခေတ်က တရုတ်ဧကရာဇ်တွေရဲ့ဘဝကို သိပ်အားကျနေတဲ့လူရှင်၊ ကဲ... သူရဲကောင်းမင် သဘောပေါက်ပြီလား’

‘ပေါက်ပါပြီ ပေါက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားယောက်ျားဟာ အာဇာ ရမ္မက်၊ တက္ကရာဇ်လွန်းတဲ့သူပဲ’

ခင်ရင်ကြယ်၏ ပြင်းထန်သောစကားကိုပင် မိန်လိန် တွန့်တ သဘောကျနေသည်။

‘ဟင်းဟင်း... ရှင်စကားလုံးတွေက တော်တော်ပြောင် ပြောက်တဲ့စကားလုံးတွေပဲ။ ရှင်လဲ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါရှင်။ ခုချိန်မှာ ပါးစပ်ကသာ နှိမ့်ချ နေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ တျွန်မယောက်ျားရဲ့ဆန္ဒမျိုး ရှိနေမှာ အမှန်ပါ... ဟင်းဟင်း’

‘ဒါက ခင်ဗျားအထင်ပါဗျာ၊ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ အသည်း နှလုံးပိုင်ရှင်တွေမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး။ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူတာချင်းတော့ ကွားခြားတာချည်းပါပဲ။ ဒီလောက် လောဘကြီးပြီး အကြံကြီးတဲ့ ခင်ဗျားယောက်ျားဟာ ဘယ်သူများ လဲဗျ’

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ပြောမပြနိုင်သေးပါဘူးရှင်။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ရှင် သိခွင့်ရမှာပါ။ သူက သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ ဘူးရှင်။’

‘ဘာ ဒီလိုအကြံကြီးပြီး သိုင်းသမားတွေကို အသုံးချနေတဲ့ လူဟာ သိုင်းလောကသား မဟုတ်ဘူးတဲ့လား’

‘ပြောမယ့် ကြံ့ဘူးမှသိဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ရှင်။ သူဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်တော့ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နဲ့ ဝတ်ပါအတွေးအခေါ်ကို

တစ်ဘက်ကမ်းခတ်နေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့်လဲ သိုင်းပညာ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘဲနဲ့ တကယ့် သိုင်းသမားတွေကို သူ့လက်အောက် မှာ ထားနေနိုင်တာပေါ့ရှင်။ ခုဆို သူ့လက်အောက်မှာ ခဝပ် ရှိကျိုးနေတဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တွေ အတော်ကြီး များနေပြီရှင်’

‘အင်း... ခင်ဗျားစကားအတိုင်းမှန်ရင် ချီးကျူးစရာ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ... ခင်ဗျားအမြင်ကို ဆက်ပြော ပါဦးဗျာ’

‘ပြောမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မက ကျွန်မယောက်ျားကို နှစ်တစ်ရာမှာတစ်ယောက်သာရှိတဲ့ လူထူးလူဆန်းလို့ ဆိုချင်ပါ တယ်’

‘ဆိုနိုင်ပါတယ် မိန်လိန်ကျင်း။ ခင်ဗျားက ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ခံစားခံစားနေရတဲ့လူကိုးဗျ’

‘ဒါပေမယ့်ကျုပ်က ခြေသလုံး အိမ်တိုင်လုပ်ပြီး နေရတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်နေသူပါ။ နောက်တစ်ခုက တရားမျှတမှုအတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်နေတဲ့လူပါ။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကို ခင်ဗျား သိသင့်ပါပြီ။ နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်မှာ သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ပေးဆပ်ဖို့ ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ဪ’

‘မဪ’နဲ့ မိန်လိန်ကျင်း။ ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်အပေါ် ကျေးဇူးရှိသူဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နဲ့တော့ ရန်ငြိုးရှိနေသူတွေပါဗျာ’

‘ရန်ငြိုးတုတ်လား၊ ကျွန်မတို့လင်မယားနဲ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ
ရန်ငြိုးခိုနေသတဲ့ ဟုတ်လား’

မိန့်လိန်ကျင်း အဲဒါဟန်နှင့် ပြောသည်။

ခင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား မသိချင်ဟန်မဆောင်ပါနဲ့လေ၊ ရှောင်ချင်းဟာ
ယန်ကျီးမြို့မှာရှိတဲ့ ကျို့ကုန်းချင်ရဲ့ မိသားစုအိမ်တော်သား
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသားပဲ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ မူလရုပ်ကိုဖျက်ပြီး
ကျို့ကုန်းချင်အိမ်တော်ထဲက ရှောင်ချင်းကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ ရှင်ဒီကိစ္စကို သိချင်နေသေးတယ်
မဟုတ်လား’

‘သိချင်တာပေါ့ဗျာ’

မိန့်လိန်ကျင်းသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ခပ်ခနဲ ရယ်
လိုက်သည်။

‘ထို့နောက်...’

‘သူရဲကောင်းမင်ပြောသလို ရုပ်ဖျက်ခဲ့တာလဲ မှန်တယ်
ခေါ်ထုတ်ပုံကတော့ မိန့်လိန်ကျင်းအမည်နဲ့ ယောက်ျားမလေး
ဟန်ဆောင်ပြီး ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ
ယောက်ျားကိုယ်တိုင် ထွက်လာလို့ မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား’

ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတာပေါ့၊
ဒီကိစ္စဟာ ဝန်ရင်မော်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ဒီတော့
ဝန်ရင်မော်နဲ့ ကျွန်မတို့ ဘာရန်ငြိုးများ ရှိနိုင်မှာလဲရှင်’

‘ခင်ဗျားစကားက တော်တော်နားထောင်လို့ကောင်းတဲ့
စကားတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့်ရှောင်ချင်းဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုနဲ့
ဝန်ရင်မော်ဆီကို အဆိပ်ပါတဲ့အရက် ပို့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတော့
မပါပါလားဗျာ... ဟဲဟဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို
တွန့်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘ရှင်အရမ်း မစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကျို့ကုန်းချင်အိမ်တော်မှာနေတဲ့
ရှောင်ချင်းက သူတို့မိသားစုဝင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဧည့်ခံပြုစုသူ
အဆင့်အတန်းရှိသူမို့ အရက်ပို့ပေးတာ ဘာဆန်းသလဲရှင်၊ ဒီ
အချက်လေးတစ်ချက်တည်းနဲ့ ရှောင်ချင်းဟာ ဝန်ရင်မော်ကို
လုပ်ကြံသူလို့ မစွပ်စွဲနိုင်သလို ကျွန်မတို့တို့လဲ နောက်ကွယ်က
ကြိုးကိုင်သူလို့ မစွပ်စွဲနိုင်ပါဘူး’

‘ကျုပ်ပြောပါဦးမယ်လေ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးမှုကို ထိပ်တန်းဟိုတယ်က တာဝန်ယူခဲ့တာပါ၊ မင်္ဂလာ
ပွဲမှာသောက်ရတဲ့ အရက်တွေဟာလဲ ထိပ်တန်းဟိုတယ်က ချက်တဲ့
အရက်တွေပဲ၊ ဒီနေရာမှာ သီးသန့် ချက်လုပ်မှုတစ်ခုခုတော့
မရှိမှပေါ့ဗျာ၊ ဒါတွေကို ဆက်စပ်လိုက်ရင် ထိပ်တန်းဟိုတယ်က
ခန့်နေကျ ငွေကိုင်ကြီး ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့ မိန့်လိန်ကျင်းတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်

၄၆ ○ တက္ကသိုလ်ချောင်းအောင်

မူဟာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားနေသလို ထင်ရှားနေပါတယ် မိန့်လိန် ကျင်း'

'ဪ... သူရဲကောင်းမင်က ဒီအချက်တွေနဲ့ ရှောင်ချင်းကို တိုက်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်သလို သတ်မှတ်ထားတယ်ပေါ့'

'ဒီလို မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ရှောင်ချင်းဟာ အဓိက တရားခံ မဟုတ်ဘူး၊ အဓိက တရားခံက နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်နေသူပဲ၊ အဲဒီလူဟာ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကလို့'

'ဪ... ဪ... ဒီလိုဆိုရင်လဲ အဲဒီလူကို လိုက်ရှာမနေပါနဲ့တော့ရှင်၊ ရှာရင်မော့ရုံပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့လို့ပဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် မိန့်လိန်ကျင်းကို ကြည့်ပြီး မဲပစ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက ထိပ်တန်းဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကြီး 'ဟူပိုင်ဝမ်'ကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟူပိုင်ဝမ်ပေါ့'

'ဪ... ဪ... ဟူပိုင်ဝမ်ဟာ ကျို့ကုန်းချွင်လက်ချက်နဲ့ သေသွားရသူပါ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တကယ့်တရားခံ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူ့အခြေအနေကိုကြည့်ရင် ဝန်ရင်မော်ကို နှလို့လုပ်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက တကယ့်တရားခံရဲ့ သားကောင်

တစ်ကောင်ပါ၊ ကျုပ် ဒီလိုပဲ မြင်ပါတယ်၊ သူ့နောက်မှာ တကယ်တရားခံ ရှိနေဦးမှာ အမှန်ပဲ၊ သူနဲ့တင် ဒီကိစ္စကြီး ဆုံးခန်း မတိုင်သေးပါဘူး'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှင် ဘယ်သူလို့ ထင်နေသလဲ'

'ခင်ဗျား ယောက်ျားလို့ ထင်တယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့

ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ဘူး'

မိန့်လိန်ကျင်း တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါလိုက်ပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်တော့သည်။

'ရှင်တော်ဇော် အတွေးခေါင်တဲ့ လူပါလား၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပါပြီရှင်၊ သူဟာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားသူ၊ သိုင်းပညာတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့'

'ခင်ဗျား ပြောသလိုပေါ့ဗျာ၊ သူဟာ နှလုံးရည်အင်ဓကန်တောင်းတဲ့သူပါ၊ ဝက်ပါ အတွေးအခေါ်ကို မြင့်မြင့်မားမား တွေးခေါ်တတ်သူပါ၊ ဒီတော့ သူ့အဖို့ သိုင်းပညာတတ်စရာ ခေါ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ခုနကတင် ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ သူ့လက်အောက်မှာ မှုပ်ဝပ်ရုံကျိုး နေရတယ်လို့၊ ကဲ... ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းပြီလား'

'အင်း... စကားနောက် တရားပါဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရှင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ဟာ ဆိုတည်းက ရန်ငြိုးရန်စ ရှိသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး'

'ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ခင်ဗျားယောက်ျားတာ အင်မတန် လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့လူပါ။ ဒါကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားယောက်ျားလို လူစားမှာ ရန်ငြိုးရန်စ မလိုပါဘူး။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးချင်သူတစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေကိုတောင် ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လှုပ်ရှားတတ်ကြစမြဲပါဗျာ။ နောက်တစ်ချက်တ သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်းဆိုရင် ဝန်ရင်မော်ဟာ သူ့ရှေ့မှာ အနှောင့် အယှက်ဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီးပဲဗျ'

'ရှင်တင်ပြဇွတ်တွေဟာ လုံလောက်မှု မရှိသေးပါဘူးရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိုင်းလောကရဲ့ ဒုတိယ သရဖူလို့ ပြောနေ ကြတဲ့ ကျို့ကျန်းချွင်တစ်ယောက်လုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေ သေးလို့ပဲ'

'ဒါလဲ အကြောင်းတစ်ချက်အနေနဲ့ ပြောရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော်ဟာ သူ့အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေညီလေးဟု နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကျို့ကျန်းချွင်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု တွေကြောင့် စိတ်ဓာတ်ပြိုကွဲနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။

သူတမြတ်တနိုး တည်ဆောက်ထားတဲ့ မိသားစု အိမ်တော် ကြီး မီးလောင်ခဲ့ရတာရယ်၊ ဝန်ရင်မော် ရွေးသွပ်သွားတာရယ်၊ မေမုန့်ချူ သေသွားတာရယ်၊ ဒါတွေဟာ သူ့အသည်းနှလုံးကို ဓားနဲ့ အထိုးခံရတာထက် နာကျင်စေတဲ့အရာတွေပဲ'

'ဟင်းဟင်း... ရှင်က ဒီကိစ္စတွေအားလုံးနဲ့ တရားခံတာ ကျွန်မတို့ လင်မယားလို့ စွပ်စွဲနေတာလား'

'အဖြစ်မှန်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ'

'ရှင်အပြောကောင်းတာ မှန်ပါတယ်၊ ရှင်ကို ပြိုင်ပြောလို့ မရမှန်းလဲ သိပါပြီ၊ တကယ်ဆိုတော့ ရှင်ဟာ ပါးစပ်တစ်ရာက ကျွန်မတို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာတောင် ငြင်းနေဦးမယ့်လူစားပဲ' 'ဟဲဟဲ... ဒီထက်ခိုင်မာတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိနိုင်ဦးမှာမို့လို့လားဗျာ'

'ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့လင်မယားလက်ချက်လို့ စွပ်စွဲတယ်ပေါ့'

မိန်လိန်ကျင်းသည် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ဖြင့်တက်သွားပြီး-

'ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဝန်မခဲလို့ မဖြစ်တော့ပါလားရှင်'

မင်ရင်ကြယ်က...

'ဝန်မခဲလို့ကော ရမှာတဲ့လားဗျာ'

မိန်လိန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြယ်၏ စကားကို သဘောကျ သွားဟန်နှင့် တဟင်းဟင်း ရယ်နေတော့သည်။

အခန်း (၆၆)

သစ္စာတေးသံရွတ်

မိန့်လိန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြွယ်သဘောထားကို ထွင်းဖောက်သိမြင်နေသဖြင့် စကားပရိယာယ်ဖွဲ့ရန် ကြံစည်ပြန်တော့သည်။

‘ကျွန်မ မေးချင်ပါသေးတယ်၊ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ကျေးဇူးတော်ရှင့်မှာ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား၊ တခြား ဘာတွေ ရှိသေးသလဲ သိပါရစေ’

‘ဘာရယ်လို့တော့ ပြောလို့မရသေးပါဘူး၊’

‘ပြောစရာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ်ရင်၊ ကျွန်မ မြောချင်တာက လောကမှာ ကိုယ်ကျိုးကို ထည့်မစဉ်းစား

မရှိဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါ ရှင့်အတွက် ပြောနေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ဘဝ ပျက်စီးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဝန်ရင်မော်ရဲ့ဘဝဟာလဲ ပျက်စီးကျဆုံးလုနီးနီး ရှိနေပါပြီ၊ ဒီတော့ မင်ရင်ကြွယ်တစ်ယောက်တည်း ဘာများ စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မှာလဲရှင်’

‘ခင်ဗျားဆန္ဒကို သဘောပေါက်ပါတယ် မိန့်လိန်ကျင်း၊ ဒီတော့ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါ’

‘ဒီလိုပါ၊ သူ့ရဲကောင်းမင်အနေနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းပေးပါ၊ ကျွန်မတို့ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ရင် ရှင့်ကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ရာထူးအဆင့်ကို ပေးပါမယ်၊ သူ့ရဲကောင်းမင်အတွက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် စံစားခံစားစေရပါမယ်’

‘အင်း... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စေတနာဟာ ကျုပ်ကို ဝေဒနာပေးသလိုပါပဲလားဗျာ’

‘ရှင်တော်တော် ခေါင်းမာနေကာကိုး၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ အင်မတန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူပါ၊ ကျွန်မကသာ သက်တို့ပြောလိုက်ရင် ရှင့်ဘဝဟာ ရေစုန်မျောသွားပါလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားလဲ တော်တော် အပြောကောင်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ထင်တိုင်း ‘လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခုလောက်ဆို ကျုပ်ရေအောက်ရောက်နေပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား’

‘လောကကြီးဟာ စဉ်ဆက်မပြတ်ပြောင်းလဲနေတာရှင်၊

စောစောကအချိန်နဲ့ အခုအချိန်ဟာ တူတာမှမဟုတ်ပဲ'

'ဘယ်လိုများ ကွဲပြားခြားနားနေလို့လဲဗျာ၊ တဆိတ်လောက် ချင်းပြစမ်းပါ'

မိန်လိန်ကျင်းသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်ရင်း လိယွင်ဟုန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

'သူရဲကောင်းကြီးမင် ရှောင်ချင်းလက်ထဲက လူတို့ ဘယ်သူလဲလို့ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ'

'ကြည့်နေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဖေးယွင်ရဲတိုက်က လိုလေးလီပါ'

'ကျွန်မတို့က လုံမလေးလီကို ဓားစာခံ လုပ်ထားတယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား'

'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သဘာထားကို ကျုပ်တွတ်မိပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ'

'အတူအလှည့်သဘောပေါ့ရှင်၊ ရှင်က လှေသမားတို့ စိတ်တိုင်းကျ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဟန့်ဘားထားတော့ ကျွန်မတို့ကလဲ ချောချောလှလှ ဖွေးဖွေးနုနု လိယွင်ဟုန်ကို နှိပ်စက်ရတော့မှာပေါ့'

မိန်လိန်ကျင်းသည် ပြုံးစေနှင့်ပြောရင်း လိယွင်ဟုန်တို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက်...

'ပြောသာပြောတာပါရှင်၊ သူ့မျက်နှာက သနားစရာလေး

ဆိုတော့ လုပ်တော့ မလုပ်ရက်ပါဘူးရှင်'

'ဟဲဟဲ... လှေနဲ့ကမ်းစပ်ဟာ သိပ်ဝေးလှတာ မဟုတ်ဘူး မိန်လိန်ကျင်း၊ ကျုပ် အချိန်မရွေး လာလို့ရတယ်'

'ဟင်းဟင်း... ကျွန်မတို့က ရှင်ကို ကမ်းပေါ်တက်ခွင့် ပြုမှာမို့လားရှင်၊ သတ္တိရှိရင် ကမ်းပေါ် တက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မရင်ထဲက သနားစိတ်တွေချက်ချင်း ဖျောက်သွားမှာရှင် ဟင်းဟင်း၊ ကျွန်မလုပ်မှာက လုံမလေးလီရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာပါ၊ မိန်းမသားဆိုတာ အလှအပကို ဖြတ်နိုးတိုးကွယ်သူနေတွေပါ၊ ဒီတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အလှအပတွေ ဖျက်စီးသွားရင် သူဟာ သေလူနဲ့ ခြားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမချောဘဝက သရဲမ ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်'

မိန်လိန်ကျင်းက မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ပြောသည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသော်လည်း အပြုံးမပျက်ပေ။

'နေပါဦး ခင်ဗျားက လိယွင်ဟုန်ကို စောစောကတည်းက အကြောင့် မသတ်တာလဲ'

'ကျွန်မ အရူးမဟုတ်ဘူး မင်၊ သူ့ကိုသာ သတ်လိုက်ရင် ခင် ဒီကိုရောက်လာဦးမှာတဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ခုလို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေဦးမှာလား'

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေးကြောက်နေပါလား... ဟဲဟဲ ဆက်တယ်တော့ ကျုပ်နဲ့ ဖေးယွင်ရဲတိုက်ဟာ ညီအစ်ကိုဆက်ဆံ

နေ့ဆို ဓတုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ လုံမလေးလီနဲ့ ကျုပ်ကလဲ...
မင်ရင်ကြယ် စကားမဆုံးမိမှပင် မိန့်လိန်ကျင်းက
တခပ်ခပ်ရယ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘သိပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ဘက်က ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းလဲ
လုံမလေးလီကတော့ ရှင့်ကို တစ်ဘက်သတ် ချစ်ခင်နေတာပါ။
ဟင်းဟင်း... လုံမလေးလီ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာဟာ
သူရဲကောင်းမင်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ လိုက်ရွာတာပါပဲ။ ကိစ္စကတော့
သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ပေါ့ရှင်’

မင်ရင်ကြယ်သည် မိန့်လိန်ကျင်း၏စကားကို နား
ထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင် တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာတော့သည်။
ထို့ကြောင့်...

‘ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် မိန့်လိန်ကျင်း၊ သေရေးရှင်နေ
ပြဿနာ ကြုံလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမူဘူးဆိုတာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ
ကျုပ် အသက်စွန့်လွှတ်ဖို့လဲ အသင့်ရှိနေမယ်’

‘ဟင်းဟင်း... သူရဲကောင်းမင်ဟာ တစ်လောကလုံးမှာ
အသည်းမာဆုံးနဲ့ အရက်စက်ဆုံးလူပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဒီလို မြင်မိ
တယ်၊ ရှင်ကသာ စိမ်းကားသွားမယ်ဆိုရင် လုံမလေးလီရဲ့ အသည်း
တွေ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေသွားမှာ အမှန်ပဲ’

မိန့်လိန်ကျင်းသည် မျက်လုံးတစ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ
မှိတ်လိုက်ပြီး...

‘သူရဲကောင်းမင်က ကျွန်မရဲ့စေတနာတွေကို လျစ်လျူ

တော့မှာလားရှင်’

‘ယောက်ျားဆိုတာ ခေါင်းသာ အပြတ်ခံမယ်၊ စိတ်ဓာတ်
ဆိုတော့ အမျိုးအနွယ်မခံနိုင်ဘူး မိန့်လိန်ကျင်း၊ ရန်သူကို ခူးထောက်
စာထက် တိုက်ရင်း သေတာက ပိုပြီး မြတ်တယ်၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ
သစ္စာတေးသံကို သိဆိုသွားသူပါ’

‘ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်၊ ရှင်ရရင် တစ်ခေါက်လောက်
ဆိုပြပါလား’

‘ခင်ဗျားနားထောင်ချင်ရင်လဲ ဆိုပြရမှာပေါ့ဗျာ ဟဲ့ဟဲ့’
မင်ရင်ကြယ်သည် မိန့်လိန်ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း
သစ္စာတေးသံကို သိဆိုပြတော့သည်။

‘အသည်းနှလုံးမှ သိကုံးသော သိုင်းသစ္စာ xxအာကာမှာ
မြန်ကကျက်တဲ့ ပိုက်ကွန်ပမာ xx လောကရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို
ခြည့်ဆည်းမှာ... အမှန်တကယ် အသက်သွေးပေးဆပ်မှာxx’

‘သိုင်းသစ္စာအာကာစက်xxဟိမဝန္တာနဲ့ မြင်းမိုရ်ထောင်
ကျေနံ ဖုံးလွှမ်းသိုင်းခြံ ဓားဘုန်းဝိုင်းစုxxသစ္စာအဟုန်xxလောက
ပြေတစ်လွှားxxဒုစရိုက်တွေများxxဓား ဓားxxဓားနဲ့ရှင်းပစ်
မှာxxအရိုးအသား သံမဏိ ဓားဘုန်းရှင်မှာ သတ္တိရှိxx’

‘သစ္စာအောင်တံခွန် လွှင့်ထူလာပြီလေဗျာ ခေါင်းဖြတ်
ဇော်အောက် ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ပါx မမကြောက်တရား
အသည်းမှာထားxxနောက်စတွန့်တဲ့ ဇာနည်ဖွားxxအဲဒါ သိုင်း
လောကရဲ့ သစ္စာဘက်တော်သားxxဟားဟားဟား’

မင်ရင်ကြယ်သည် သီချင်းသံဆုံးသည်နှင့် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။

× × ×

‘မိန်လိန်ကျင်းက ပြုံးတုံတုံ အမူအရာနှင့်...’

‘ဒီလိုဆိုရင် ရှင်က သစ္စာတရားဘက်က အသေခံမယ်ပေါ့ ဟုတ်လားမင်’

‘မေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ’

‘သူရဲကောင်းမင်ဟာ သစ္စာတရားအတွက် အသေခံရုံမက လုံမလေးလီရဲ့အသက်ကိုတော့ ထည့်မတွေး တော့ဘူးလား ရှင်’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်စိတ်ကိုပျော့ညံ့သွားအောင် ကြိုးစားနေတာကိုး။ ကျုပ်ကို လုံမလေးကို ဓားစာခံထားပြီး ကြိုက်သလို ကြိုးဆွဲလို့ရမယ် ထင်နေသလား’

‘ဟင်းဟင်း... ကျွန်မ အတွေးမှားသွားပြီ ထင်ပါတယ် ရှင်၊ တကယ်တော့ မင်ဟာ အသည်းနှလုံးနဲ့ တုတ်လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတော့ လုံမလေးလီကို အားကျနေပြီရှင်’

‘ခင်ဗျား ကသိကအောက်စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ’

‘ကျွန်မ သတိပေးပါရစေရှင်၊ သူရဲကောင်းမင်သာ ကွယ်လွန်သွားရင် လုံမလေးလီဟာ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မိန်းမသားတွေဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပတ်သက်ရင် မခံရပ်နိုင်အောင် ခံစားတတ်၊ ကြေကွဲတတ်တယ်’

သူတွေပါ။ ရှင်နောက်ကို တဖွတ်ထိုးလိုက်လာမှာကိုကော ရှင် မစိုးရိမ်ဘူးလား’

‘ကျုပ် ယုံကြည်ထားတာက လီယွင်ဟုန်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အထူးလိုအပ်နေတဲ့လူပါ။ ဒီတော့ ကျုပ်ထွက်သွားရင်လဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုယ်စား စောင့်ရှောက် ပေးနေကြမယ်လူတွေပါ’

‘သူရဲကောင်းမင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားဟာ လက်ရှိမယားတွေကို ငြီးငွေ့နေတော့ အသစ် အဆန်းလေး လီယွင်ဟုန်ကို ကိုယ်မိရင်ဖို့ ပြုစုပေးမှာပါ။ ဟင်း ဟင်း... ဒါကြောင့် လီယွင်ဟုန်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ ကော ရှောင်ချင်းပါ ရက်ရက်စက်စက် အရေးယူခံရမှာပါရှင်’

မိန်လိန်ကျင်းသည် စကားပြောရင်း လီယွင်ဟုန်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟင်းခနဲ ချလိုက်ပြီး မင်ရင်ကြယ်တို့ ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ပြောချင်ပါသေးတယ်ရှင်၊ သူရဲကောင်းကြီး မင်ဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် သူရဲကောင်း မင်သာ ကွယ်လွန်သွားရင် သူရဲကောင်းဝန်ရင်မော်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကို ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ္စာတရားရဲ့ ဘက်တော်သား ကြီးအဖြစ်လည်း ရပ်တည်နိုင်စရာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လောကကြီးထဲက သစ္စာဘက်တော်သားကြီး ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်ရှင်’

‘အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့ မိန်လိန်ကျင်း၊ ကျုပ်အတွက်
ပူစရာ ဘာမှမလိုပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ရှင်တကယ် အသေခံ တိုက်တော့မယ်ပေါ့’

‘ကျုပ် စကားကို ပြင်မပြောတတ်ဘူး မိန်လိန်ကျင်း’

‘ကောင်းပါပြီရှင်၊ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ဝစေရပါမယ်’

မိန်လိန်ကျင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ချင်းကို
မျက်စပစ်ပြလိုက်တော့သည်။

‘ရှောင်ချင်း လီယွင်ဟန် သွေးကြောတွေကို ပြန်ဖွင့်ပေး
လိုက်ပါ။ သူ့ချစ်သူရဲ့ သေပွဲစင်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်သွားနိုင်
ဖို့ လိုနေပြီ’

ရှောင်ချင်းက လီယွင်ဟန်၏ ပိတ်နေသော သွေးကြော
များကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လီယွင်ဟန်သည် အသိအမြင်များ ပြန်လည်ကြည်လင်
လာသဖြင့် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ပြောတော့
သည်။

‘မင်... သူရဲကောင်းကြီး မင်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

‘လီယွင်ဟန် ခင်ဗျားကလဲ ကျုပ်ကို မင်ရင်ကြယ်မှန်း
သိနေပြီလား’

ဤတွင် မိန်လိန်ကျင်းက ငေါ့သံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် သူရဲကောင်းမင်၊ အချစ်ရူးမလေးတ

မင်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေလေတော့ ရှင်ဘယ်သူ
ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပါတယ်ရှင်’

မိန်လိန်ကျင်းသည် ပြုံးစေလုပ်နေရင်းက လီယွင်ဟန်ကို
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက်...

‘လုံမလေး လီယွင်ဟန်၊ ဟောဟိုမှာ ရပ်နေတဲ့ သူရဲ
ကောင်းကြီးမင်က ညည်းကိစ္စနဲ့ အသေခံတော့မယ်တဲ့ကွယ်၊

ဒါကြောင့် သူ ဘယ်လိုသေရသလဲဆိုတာကို ညည်း ကိုယ်တွေ
မျက်မြင်ကြည့်ရအောင် သွေးကြောတွေ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ’

လီယွင်ဟန် မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံး ဖြစ်သွားပြီး
ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် အော်တော့သည်။

‘ရှင်... ရှင်... သူရဲကောင်းကြီးမင်၊ ရှင် ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ ရှင်ရှင်’

မင်ရင်ကြယ်သည် လီယွင်ဟန်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်
နေတော့သည်။

လီယွင်ဟန်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော
မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

‘မိန်လိန်ကျင်း၊ ကျုပ်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ခင်ဗျားလူတွေကို ကြိုက်
သလို အမိန့်ပေးလိုက်ပါ၊ အချိန်ကုန်တယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဒေါသနှင့် မာဆတ်ဆတ် လှမ်းပြော
တော့သည်။

၆၀ ○ တက္ကသိုလ်အလင်းအောင်

မိန်လိန်ကျင်းက မင်ရင်ကြယ်ကို ဂရုစိုက်ဟန်မရှိဘဲ
တတင်းဟင်း ရယ်ပြန်သည်။

‘ဒီမယ် သူ့ရဲကောင်းကြီးမင်း၊ ရှင်ဟာ လှိုင်းတွေ လေတွေ
ကြီးထဲက လှေပေါ်မှာ ရပ်နေသူပါ။ ဝဲဂယက်ရေလှိုင်းဆိုတာ
လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြားနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေနစ်ပြီဟေ့ဆိုရင်
ကံကောင်းတယ်၊ အားကြီးတယ်ဆိုတဲ့ လူလည်း မုချသေရမှာပဲ၊
လှေသမား အချိန်ကြာတယ်၊ ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်တော့’

မိန်လိန်ကျင်း၏ စကားအဆုံးတွင် လှေသမားသည်
လှေကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ပြီး ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၆၁

အခန်း (၆၇)

ရေအောက်ကမ္ဘာသို့ ရောက်သွားသူ

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုအဖြစ်ကို အရေးစိုက်ဟန် မရှိဘဲ
မိန်လိန်ကျင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေဆဲရှိသည်။

လှေသမားသည် ရေအောက်မှနေ၍ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့
ငုပ်လျှိုးပြီး ကူးခတ်လာလေပြီ။

မကြာပါ။ ရေငုပ်လာသော လှေသမားသည် ကမ်းစပ်၌
ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

လှေသမားဖျက်ဆီးခဲ့သောကြောင့် လှေပဲ့ပိုင်းသည်
အက်ကွဲပေါက်ပြဲသွားပြီး ရေများ တရဟော ဝင်လာကာ ဦးတောင်
နေလေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် လှေကြီး တစတစ နှစ်မြှုပ်နေပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။
နဂိုအတိုင်း မတ်တပ်ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။
စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။
လီယွင်ဟုန်သည် မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
နေလေပြီ။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်းလည်း
မပြုရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။
လှေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးပါ မြှုပ်သွားပြီ။
ရေသည် မင်ရင်ကြယ်၏ ခြေသလုံးသို့ ရောက်နေပေပြီ။
မင်ရင်ကြယ်ကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သေးချေ။
မကြာပါ။ မင်ရင်ကြယ်၏ ခါးအထိ ရေရောက်လာသည်။
ထို့နောက် ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်းအထိ ရောက်လာပြီး
ခေါင်းပါ ရေထဲသို့ စုံးစုံးမြှုပ်သွားသည်။
လှေကော လူပါ ပျောက်သွားပြီ။
အားလုံးရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှပင် အတော်
လှမ်းလှမ်းသို့ မျောပါသွားသောလှေသည် ပြန်ပေါ်လာသည်။
မင်ရင်ကြယ်ကိုကား မတွေ့ရတော့ပါ။
လှေသည် ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာသော်လည်း မင်ရင်ကြယ်
သည် ရေမကူးတတ်သဖြင့် ရေအောက်သို့ရောက်သွားပြီ ထင်သည်။
အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေကြသော်လည်း

မင်ရင်ကြယ်သည် ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ချေ။
တမ်းစပ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော လှေသမားသည်
မြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကုန်းပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာသည်။
မိန်လန်ကျင်းသည် မြင်ကွင်းကိုပင် မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့်
အံ့သြတွေဝေနေဟန်ရှိသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရေနစ်ပြီး သေနေပြီလော။
သို့မဟုတ်-
မိန်လန်ကျင်းသည် တိတိကျကျ သေသေချာချာ မဝေခွဲ
နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့်-
'ရှောင်ချင်း၊ မင်ရင်ကြယ် ရေနစ်တာ တကယ်လား၊ သူ
တကယ် ရေနစ်သေသွားပြီလို့ ညည်း ယုံသလား'
'ကျွန်မတို့အားလုံး မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မမရယ်၊ ဘာ
မယုံနိုင်စရာရှိလို့လဲ'
မိန်လန်ကျင်းသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေး ခါယမ်း
လိုက်သည်။
'ငါ မထင်ဘူး၊ ငါတို့ဟာ သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
ကြိုးစားနေကြရတဲ့လူတွေပါ။ သူ့ဒီလို လွယ်လွယ်သေသွားမယ်လို့
ငါ မထင်ဘူး၊ သူလိုလူဟာ ဒီလို လွယ်လွယ်သေသွားနိုင်ပါ့မလား'
'မမ ဘယ်လို သဘောရနေပါလဲ'
'သူ ရေမကူးတတ်ဘူးလားဆိုတာကို သံသယဖြစ်နေတယ်'

၆၄ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘မမကလဲ အတွေးခေါင်လိုက်တာ၊ ရေကူးတတ်တယ် ဆိုရင်လဲ ခုချိန်ဟာ ရေပေါ်ပြန်ရောက်လာရမယ့်အချိန်ပါ။ သိုင်း ပညာဘယ်လောက်တော်တော် ရေမကူးတတ်ရင် ရေထဲမှာ လွယ်လွယ်သေရတာချည်းပါး... ဟင်းဟင်း’

‘မမစဉ်းတောင် မစဉ်းတတ်တော့ဘူးကွယ်၊ ဟိုဘက် ကမ်းကို ရေငုပ်ပြီး ကူးသွားနိုင်ရလောက်အောင်ကလဲ ဟိုဘက်ကမ်း နဲ့ ဒီဘက်ကမ်းဟာ နီးတဲ့ခရီး မဟုတ်ပါဘူး’

မိန်လန်ကျင်းသည် စကားပြောနေရင်းတ သူတို့ထွက်လာ ခဲ့သော ကျတောဘက်ကို မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

လှေသမားသည် အတင်းပါးလှစွာနှင့် ကျတောထဲ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ရေထဲခုန်ချပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လှေသမား၏ အပြုအမူသည် အလွန်လျင်မြန်သော အပြုအမူပင်တည်း။

မကြာပါ။ လှေသမားသည် ရေငုပ်နေရာမှ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် မိန်လန်ကျင်းကို လက်ခါပြပြီး တမ်းပေါ်ပြန် တက်လာသည်။ လက်တစ်ဘက်ကိုလည်း ‘မရှိဘူး၊ မတွေ့ဘူး’ ဟူသော သဘောနှင့် ယမ်းခါပြသည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် မင်္ဂလာကြယ် တကယ်သေသည်၊ နှစ် သည်ကို မဝေခွဲရနိုင်သေးသဖြင့် လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

‘လီယွင်ဟုန် ညီမ ဝမ်းနည်းနေသလား’

လီယွင်ဟုန်က တုန်ယင်သောအသံနှင့်ပြောလာသည်။

‘ဝမ်းနည်းနေလို့ ဘာများထူးတော့မှာလဲရှင်၊ ကျွန်မလဲ

ဘာမှ တတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်ဟာ သူများအတွက် ဝမ်းနည်းနေလို့လဲ အပိုပဲ’

မိန်လန်ကျင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မရယ်ချင် ရယ်ချင် ချယ်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက်...

‘ဟင်းဟင်း... မင်္ဂလာကြယ်ဟာ လှေပေါ်မှာရပ်နေတုန်း ထဲ ညီမကို မျက်နှာချိပ်မျက်နှာကနဲ ပြောတာတို့ အစ်မ ခိုင်မိပါ

တယ်၊ အဲဒါ သူ့ဘာတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါ’

လီယွင်ဟုန်က အကြိတ်ပြီး ဖြေသည်။

‘လုံမလေး လီ၊ ညည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ညည်းလွယ်သေမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့’

‘ဟင်းဟင်း... ညီမစကား မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ အစ်မကလဲ ဒီလိုမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့ သေသွားမယ်လို့ မယုံကြည်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ အရာရာကို သတိကြီးကြီးထားပြီး နေပါရင်’

‘ကိစ္စရှိပါဘူးကွယ်၊ ညီမ လီယွင်ဟုန်တစ်ယောက်လုံး

၆၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၆၇

တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ သူ ဘာမှလုပ်ဝံ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မရှိသဖြင့် မိန်လန်ကျင်း
 'ဒါဖြင့် ရှင်တို့မှာ စိုးရိမ်စရာ လုံးလုံးမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ တို့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့တော့သည်။
 ဟုတ်လား'

မိန်လန်ကျင်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလာသည်။

'အစ်မစိုးရိမ်တာက မင်ရင်ကြယ်ဟာ ရေနစ်သေ ဟန်
 ဆောင်ရင်းက တကယ်ရေနစ်ပြီး သေသွားမှာကိုသာ စိုးရိမ်နေ
 တယ်ကွယ်... ဟင်းဟင်း'

ထိုစဉ်ရှောင်ချင်းက သတိလှမ်းပေးသည်။

'မမ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ သွားကြစို့'

မိန်လန်ကျင်းသည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ရွှေ
 သာ လှမ်းလျှောက်သွားတော့သည်။

ရှောင်ချင်းသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ
 သဖြင့် လီယွင်ဟုန်ကို ဆွဲပြီး လိုက်တော့သည်။

'ရှင်တို့က ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားကြမှာလဲ'

လီယွင်ဟုန်မေးသော်လည်း သူ့အမေးကို မည်သူ့
 အရေးလုပ်ပြီး မဖြေကြ။

သို့နှင့် ရွှေကိုသာ လျှောက်လှမ်းလာရတော့သည်။

ထိုအချိန်ထိ မြစ်ရေပြင်သည် လှိုင်းတံပိုး ထနေဆဲတည်း

ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသော မင်
 ကြယ်သည် အစအနကလေးပင် ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

လှေသမားသည် ကမ်းနဖူးမှနေ၍ မြစ်ပြင်ကိုငေးကြည့်

သိပ်မကြာပါ။ သစ်တော တစ်နေရာမှ မြင်းရထားသံကို
ကြားရသည်။

မြင်းရထားသည် သစ်တောကြီးထဲတွင် ဘွားခနဲ
ပေါ်လာပြီး မိန်လန်ကျင်းတို့ရှေ့ ရောက်လာသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှလူသည် လည်တံရှည်ရှည်နှင့် ဝတ်စုံ
နက် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ပင်။

မိန်လန်ကျင်းသည် မြင်းရထားပေါ်မှလူကို စိုက်ကြည့်
နေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

ထူးခြားသော အခြေအနေကြောင့် ရင်ထဲတွင်ပင် တဒိန်း
ဒိန်း ဖြစ်နေသည်။

လည်တံရှည်ရှည် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် ကြာပွတ်ကို
ငွေ့ယမ်းပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။

သူသည် ဘာကိုမျှ ဝရုမစိုက်ဘဲ မြင်ရထားကိုသာ ဝရုစိုက်
မောင်းနေသည်။

‘ရှင်... ရှင်က...’

မိန်လန်ကျင်းသည် စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်
တော့သဖြင့် အာမေဋိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

‘ကျုပ်နာမည် ချန်ဖုန်းပါ။ သခင်ကြီးအမိန့်နဲ့ ဒီမှာ လာ
စောင့်နေတာပါ’

မိန်လန်ကျင်း ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားဟန်နှင့်
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခန်း (၆၈)

ချင်ကြည်လောင်ဟောက်သံ

သို့နှင့် မိန်လန်ကျင်း၊ ရွှေခင်ချင်း၊ လီယွင်ဟုန်နှင့်
လှေသမားတို့သည် သစ်တောကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ
သည်။

သူတို့ ရောက်ရှိနေကြသော သစ်တောကြီးသည် အထွတ်
ကြီးမားပြီး သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ ထူထပ်လွန်းသော တောကြီး
ဖြစ်သည်။

တောတွင်းသို့ ဝင်မီသည်နှင့် မိန်လန်ကျင်းသည်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ခတိုးမကျယ်ထေး
လေချွန်လိုက်သည်။

‘ရှင် စောင့်နေတာကြာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အတော်ကြာသွားပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော် နောက်ကျတယ်’

‘ဒါနဲ့ သခင်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားပြီးသား မဟုတ်လား ဒီတော့ ညွှန်ကြားထားတဲ့နေရာကိုသာ သွားပါ’

‘မမှားနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... ရှောင်ချင်း၊ လီယွင်ဟုန်တို့ မြင်းရထားပေါ် တင်လိုက်တော့’

မိန်လန်ကျင်းက မှတ်ချက်ချပြီး အမိန့်ပေးသည်။

ရှောင်ချင်းသည် မည်သို့မျှ စောဒက တက်မနေတော့ဘဲ လီယွင်ဟုန်ကို မြင်းရထားပေါ်သို့ တွန်းတင်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက်မြင်းရထားပေါ် အလျှို့လျှို့ တက်လိုက်ကြသည်။

လှေသမားလည်း လှေပေါ်မှ မြင်းရထားပေါ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

ချန်ဖုန်းသည် အလွန်တည်ငြိမ်ပြီး အေးစက်စက်နိုင်နေသည်။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသောလူကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့။

မိန်လန်ကျင်းသည် ရထားအိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်မိသည်နှင့် ယင်းလိပ်တံခါးကို မတင်လိုက်ပြီး...

‘မြင်းရထားဆရာကြီး၊ ကမ်းနဖူးက ကပ်ပြီး မောင်းပါ’ လှမ်းပြောသည်။

မြင်းရထားရှေ့ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ချန်ဖုန်းသည် မည်သို့မျှ ဖြေကြားခြင်း မရှိပါ။

ကြာပွတ်ကိုသာ ရွမ်းခနဲ ၀့ယမ်းလိုက်ပြီး တရကြမ်း မောင်းတော့သည်။

သို့နှင့် မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးတွင်လာသည်။

‘မြောက်ဘက်ကိုကွေ့’

မိန်လန်ကျင်းက လှမ်းပြောပြန်သည်။

ချန်ဖုန်းသည် ဆရာလုပ်လွန်းသည်ဟု ထင်လာပြီး စိတ်တိုလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အရှေ့ကိုသာ တည့်တည့်ကြီး တရကြမ်း မောင်းတော့သည်။

တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် မောင်းမိပြန်သောအခါ

မိန်လန်ကျင်းက အထဲမှ လှမ်းအော်ပြန်သည်။

‘ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါရှင်၊ မြောက်ဘက်ကိုကွေ့ပြီး တည့်တည့်သွားပါ’

ချန်ဖုန်းသည် ရထားအိမ်ထဲမှ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဖြင်ဖြင်ဆင်ဆင် မောင်းတော့သည်။

ရေခွေးတုံးတစ်ကျက်ခန့်ကြာသောအခါ တိုက်တာအိမ်ခြေ ဗျားပေါများသည့် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်၌နေမင်းကြီးသည် အနောက်ကျွန်းသို့ ယွန်းလုလု ဖြစ်နေချေပြီ။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်များကို သိမ်းပြီး ပြန်လာကြသော လယ်သမား၊ ယာသမားများကို ဥဒဟို တွေ နေရသည်။

မြို့သည် သေးငယ်သောမြို့ မဟုတ်ချေ။ ကုန်သည်ပွဲစား များပေါသောမြို့ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

တည်နေပုံအနေအထားကိုကြည့်ရုံနှင့် ထုံထိန်ရေထဲ ကြီးနှင့်လည်း သိပ်ဝေးလိမ့်မည်မထင်။

ရေလမ်းကော ကုန်းလမ်းပါ ရှိနေသဖြင့် စည်ကားသော ယာသော မြို့တစ်မြို့ပင်။

လမ်းပေါ်တွင်တွေ့ရသော လှည်းများကို ကြည့်ရုံနှင့် တစ်မြို့မှတစ်မြို့သို့ ကူးပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသူများ ပေါများဟန်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ရထားအိမ်ထဲမှ မိန်လန်ကျင်းက အပြင်မှ လှမ်းမေးပြန်သည်။

‘ချန်ဖုန်း၊ မြို့ကို ရောက်ပြီလား’

‘ရောက်ပါပြီ’

‘ဒီလိုဆိုရင် မြို့ထဲကို တန်းဝင်၊ ‘ချင်ကြည်လောင် ဟောက်’ ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်၊ တစ်ညအိပ်ပြီး မနက်စောစောမှာ ခု ပြန်ထွက်မယ်’

ချန်ဖုန်းသည် အခြေအနေကို သဘောမပေါက်ဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြဲတ်သွားတော့သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်ပြောကြားခြင်း မရှိတော့ပါ။ မြင်းရထားကိုသာ မြို့တွင်းသို့ဦးတည်ပြီး ဆက်မောင်း နေတော့သည်။

× × ×

မြင်းရထားသည် မြို့အနောက်လမ်းကို အသုံးပြုပြီး မြို့ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ‘ချင်ကြည်လောင်ဟောက်’ဟု ရေးထားသည့် ရွှေရောင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တွေ့ရတော့သည်။

ထိုဟိုတယ်သည် အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုပင်။

အရှေ့၊ အလယ်၊ အနောက်ဆောင်များကို ပေါင်းလိုက်လျှင် အဆောင်ကြီးသုံးဆောင်ရှိကြောင်း သိသာနေသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် လွင့်ထူထားသော အလံတလေးများ တလူလူလွင့်နေသည်မှာ ရွှေရောင်ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ပန်ရနေသည်။

ချန်ဖုန်း မြင်းရထားကို ဟိုတယ်ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်မိသည်နှင့် ‘ရောက်ပြီ’ဟု လှမ်းအော်တော့သည်။

လှေသမားသည် ‘ရောက်ပြီ’ ဆိုသည်နှင့် မြင်းရထားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းရထားနောက်မှ ယင်းကာတံခါးပွင့်လာပြီး မိန်လန်ကျင်းတို့ ဆင်းလာကြသည်။

မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရွှေခင်ချင်းတို့သည် လီယွင်ဟုန်ကို

အလယ်မှာထားပြီး ညှပ်ခေါ်လာကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လက်တွဲလာဟန် ပြုလာကြသဖြင့် သူတို့ကို မည်သူကမျှ လီယွင်ဟုန်ကို ဖမ်းလာကြသည်ဟု ခင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

မြင်သူတိုင်းက ညီအစ်မသုံးဖော်ဟုပင် ထင်မြင်ကြပေလိမ့်မည်။

မကြာပါ။ “သူတို့အာလုံး ဟိုတယ်ပေါ် ရောက်သွားကြသည်။

ဟိုတယ်ထဲမှ စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် အူယားဖားယားပြေးကြသည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် မိန့်လန်ကျင်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ခါးညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးကြသည်။

“စားပွဲထိုး အဆောင် အားလား”

မိန့်လန်ကျင်းက ပြုံးပြီးမေးသည်။

သူမ၏ အမေးသည် ရင်နှီးသောအမေးမျိုးဖြစ်သည်။

ဤအမေးကို ကြားရုံနှင့် ဤဟိုတယ်နှင့် အကျွမ်းဝင်သူမှန်း သိသာသည်။

စားပွဲထိုးက လေးလေးစားစား အမူအရာနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘အားပါတယ် ခင်ဗျ၊ တည်းခိုသူ မရှိသေးပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ အရှေ့ဆောင်တစ်ခုလုံး ယူမယ်’

စားသောက်တည်းခိုမှာက ငါးယောက်၊ လိုတာပိုတာကို နောက်မှ ထပ်ရှင်း၊ ခု ဒါယူထား’

မိန့်လန်ကျင်းက တိုတိုပြောပြီး ငွေတုံးတစ်တုံးကို လှမ်းပေးသည်။

စားပွဲထိုးသည် လှမ်းပေးနေသော ငွေတုံးကို ရိုရိုသေသေ လက်ခံယူသည်။

မိန့်လန်ကျင်းသည် ကိစ္စတစ်ခုပြီးသည်နှင့် ချန်ဖုန်းကို အမိန့်ပေးပြန်သည်။

‘ချန်ဖုန်း၊ မြင်းရထားက မြင်းတွေကို ဖြုတ်ပြီး အစာကျွေးလိုက်ပါ။ မနတ်စောစော ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’

မိန့်လန်ကျင်းသည် ချန်ဖုန်းကို မကြည့်တော့ဘဲ လှေသမားနှင့်အတူ ဟိုတယ်ထဲသို့ တည်တည်မတ်မတ် ဝင်သွားတော့သည်။

ချန်ဖုန်းသည် မြင်းရထားရှိရာ ပြန်လာပြီး မြင်းကို ရထားမှ ဖြုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆာလောင်နေဟန်ရှိသော မြင်းကို အေးအေးဆေးဆေး အစာကျွေးနေတော့သည်။

အခန်း (၆၉)

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သူ

ချန်ဖုန်းသည် ကိစ္စတစ်ခုပြီးသွားသည့်နှင့် ဟိုတယ်ပေါ်သို့
ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် အရှေ့ဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး အဆောင်
ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖြိုင်နက်တည်းတွင်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

မိန်လန်ကျင်းတို့ ငှားရမ်းခဲ့သော အရှေ့ဆောင်ခန်းသည်
မှောင်မည်းမည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ
မရှိချေ။

မိန်လန်ကျင်းတို့သည် အရှေ့ဆောင်ကိုငှားပြီးမှ ဘယ်တို
ရောက်သွားကြလေသနည်း။

မြင်းသမား ချန်ဖုန်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

ချန်ဖုန်းသည် စိတ်စနောင့်စဉ်းနှင့် အရှေ့ဆောင်ကို
ကျောခိုင်းပြီး လျှောက်နေမိတော့သည်။

တစ်နေရာသို့ခရောက်သောအခါ စောစောက ထွက်ကြိုခဲ့
သော စားပွဲထိုးကို တွေ့ရတော့သည်။

စားပွဲထိုးသည် ချန်ဖုန်းကို ယှာယှာသလဲ လှမ်းပြောသည်။

‘ဆရာလေးပါလား။ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ’

‘ခုနက အမျိုးသမီးတွေကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ လူကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမသုံးယောက်လေ။ အရှေ့ဆောင်ကို ငှားပြီး
ဘယ်ရောက်သွားကြတာလဲ’

‘ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ’

‘စောစောလှ ခင်ဗျား၊ ရှိနေသားပဲ။ ဘာမသိဘူးလဲဗျ’

စားပွဲထိုးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ရပ်နေသော စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘လောင်ချန် ခဏလာဦး’

လောင်ချန်သည် အနီးသို့ သုတ်သုတ်ယှာယှာ ရောက်လာ
သည်။ ထို့နောက်...

‘ဘာကိစ္စလဲကွ’ ဟု မေးသည်။

ပထမစားပွဲထိုးသည် ချန်ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး

လောင်ချန်ကို ရှင်းပြသည်။

‘ဆရာလေးက လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးသုံး
ယောက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲတဲ့’

‘ဪ... စောစောကရောက်လာတဲ့လူတွေလား’

ချန်ဖုန်းက မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် ခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲ’

လောင်ချန်သည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်လာသည်။

‘ဆရာလေးက သူတို့ကို ရွာနေတာကိုး၊ အတော်ပဲ
အတော်ပဲ၊ သူတို့က မြင်းရထားဆရာလေးအတွက် ငွေတုံးတစ်တုံး

ပေးထားပါတယ်၊ မြင်းရထားဆရာလေး ပြန်နိုင်ပါပြီတဲ့၊ ဆရာလေး
ရဲ့ မြင်းရထားကို ဆက်မငှားတော့ဘူးတဲ့၊ ရော့ရော့... ငွေတုံး

ချန်ဖုန်းသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

အခြေအနေသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲနေ
ပေပြီ။

‘အဲဒီ မိန်းမတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ’

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေဘဲ ငူငူကြီး
လုပ်နေကြတော့သည်။

× × ×

အတန်ကြာမှ စားပွဲထိုးလောင်ချန်က တစ်လုံးချင်း
ပြောလာသည်။

‘စောစောက မိန်းမသုံးယောက်ဟာ အနောက်ဆောင်

ထဲမှာပါ၊ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ပြောင်းသွားတတ်တယ် ထင်ပါတယ်၊

ခုအနောက်ဆောင်ထဲမှာပဲ သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ စကားပြောနေပါတယ်’

လောင်ချန်စကားကြောင့် ချန်ဖုန်း စိတ်အေးသလို
ဖြစ်သွားသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သူတို့နဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်’

ချန်ဖုန်းသည် စကားဖြတ်ပြီး အနောက်ဆောင်ဘက်
သို့သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး လျှောက်ထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ ခေါ်သံထွက်လာသည်။

‘ဗျို၊ ဆရာလေး၊ ခဏနေပါဦး၊ ရထားခ၊ ရထားခ’
လောင်ချန်၏ လှမ်းပြောသံပင်ဖြစ်သည်။

ချန်ဖုန်းက...

‘ကျုပ်မယူတော့ဘူး ခင်ဗျားတို့ပဲ အရက်ဖိုးအဖြစ်ယူလိုက်’

ချန်ဖုန်းသည် နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
အနောက်ဆောင်သို့သာ ခြေတုန်သုတ်သွားတော့သည်။

လောင်ချန်သည် ချန်ဖုန်း၏ ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး
ခေါင်းယမ်းနေတော့သည်။ ထို့နောက်...

‘တော်တော်ဆန်းတဲ့ မြင်းရထားဆရာပဲ၊ ကိုယ်ပင်ပင်
ပန်းပန်း လုပ်ထားတဲ့ ငွေကိုတောင် မယူတော့ဘူးတဲ့၊ ကောင်းတယ်
ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူတွေ အများကြီးရှိမှ ကောင်းတယ်’ ဟု
တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေတော့သည်။

ထိုစဉ် အနီးတွင်ရပ်နေသော စားပွဲထိုးကပါ။ . .

‘ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ လူစားပဲ၊ မြင်းရထား
ညာ မောင်းစားတယ်၊ ငွေသုံးပုံက သူငွေကျနေတာပဲ’ ဟု ပြော
သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ချန်ဖုန်းသည် အနောက်ဆောင်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

‘ချန်ဖုန်းသည် အနောက်ဆောင်ထဲသို့ ဝင်ပြီးသွားသည်နှင့်
ထိုအဆောင်ထဲမှ သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ရပ်မြဲနေရာတွင်ပင် စကား
တပြောပြော ရှိနေတုန်းပင်။

ချန်ဖုန်းသည် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်အနီးသို့ရောက်
လာသည်နှင့် ခပ်မာမာ မေးတော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ဟိုအမျိုးသမီးသုံးယောက် အဆောင်ထဲမှာ
မရှိပါလား၊ ကျုပ် အနောက်ဆောင်တစ်ဆောင်လုံး နဲ့သွားပြီ’

လောင်ချန်သည် ချန်ဖုန်းကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးဖြူ
မျက်ဆန်ပြုံး ပြောသည်။

‘ဘယ်လိုအနောက်ဆောင်ထဲမှာလဲ မရှိဘူး ဟုတ်လား
ကျုပ်မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့တာပါဗျာ’

‘ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတ
ဘာတွေမြင်ခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မြင်ခဲ့တာလဲ’

ချန်ဖုန်း၏အသံသည် ဒေါသသံ ပါလာသည်။

စားပွဲထိုးလည်း လေသံပျော့သွားသည်။

‘အဲဒီ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့
တာဗျ၊ သူတို့က ဘယ်လိုကဘယ်လို ပျောက်သွားကြပြန်တာလဲ’

‘မယုံရင် ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ကြည့်’

ချန်ဖုန်းက ပြတ်ပြတ်ပြောတော့သည်။

စားပွဲထိုးလောင်ချန်သည် ဘာမျှ စောဒက မတက်တော့
ဘဲ အနောက်ဆောင်ရှိရာ လျှောက်သွားတော့သည်။

ချန်ဖုန်းလည်း သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။

အနောက်ဆောင်သို့ရောက်သောအခါ သီးသန့်ခန်းထဲ
ထွင် မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားသဖြင့် လင်းနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

အချို့အဆောင်အခန်းကလေးများထဲမှ မီးများလင်း
နေသော်လည်း လူတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားမှု အရိပ်အရောင်ကိုလည်း မတွေ့
ရချေ။

လောင်ချန်သည် အခန်းတွင်းကို ထမ်းကြည့်ပြီး တအံ
တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘သိပ်ဆန်းတာပဲ’

လောင်ချန်သည် ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း အထက်ခန်းဆီ
ပြေးတက်သွားသည်။

ချန်ဖုန်းသည် လောင်ချန်ကို မျက်ချည်ပြတ် မခံပါ။ နောက်

၈၂ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၈၃

မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

အထက်ထပ် အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

လောင်ချန်သည် စားပွဲနားရောက်သည်နှင့် စာတို့ ကောက်ယူလိုက်သည်။

လောင်ချန် အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ချန်ဖုန်းက စာအိတ်ပေါ်မှ စာကိုဖတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှစာကား...

‘သူရဲကောင်းကြီးမင်အတွက် ကိုယ်တိုင်ဖွင့် ဖတ်ပါ’ ဟူသတည်း။

စာလုံးကလေးများသည် သေသေသပ်သပ်နှင့် လှလှပပ ဖြစ်သည်။

ချန်ဖုန်းသည် စာအိတ်ပေါ်မှ အမှာစာကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိဘဲ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ချန်ဖုန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တ လက်လက် တောက်ပလာသည်။

သူရဲကောင်းကြီးမင်...

မိတ်ဆွေကြီးဟာ တော်တော်ဉာဏ်များသလောက် ကံလဲကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ဉာဏ်များမှု တွေဟာ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်လို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။

သူရဲကောင်းကြီးမင်ကိုယ်တိုင် မြင်းရထားမောင်းပို့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ သူရဲကောင်းကြီးမင်ကိုလည်း

ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ မြင်းရထားမောင်းပေးခအနေနဲ့ ငွေတုံးတစ်တုံး ပေးခဲ့ပါတယ်။ မင် လိုရာသုံးဖို့ ပေးခဲ့တာပါ။ အတနာပါတဲ့ပေးအပ်မှုကို လက်ခံစေချင်ပါတယ်။ ရယ်စရာလုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျေးဇူးတင်လျက်ပါ။

(မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သူ)

စာသည် ဤမျှသာဖြစ်သည်။

အခြားအမည်နာမဟူ၍ ရေးထိုးမထား။

ချန်ဖုန်းသည် စာကိုဖတ်ရင် အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်သည်။

လောင်ချန်သည် အခြေအနေကို နားမလည်ဟန်နှင့် အောင်ငေးငေးဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ဆရာလေး ဟိုအမျိုးသမီးတွေက ဘယ်သွားကြတာတဲ့လဲ’

‘မသိဘူး။ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြတာတော့ အမှန်ပဲ’

‘ဟုတ်ရဲ့လား။ သူတို့စားဖို့သောက်ဖို့ အတွက်တောင်

အကြံပေးထားတာပဲဟာ’

‘သူတို့က ဒီလောက်ငွေကို ဂရုစိုက်ကြတဲ့ သူတွေ

မဟုတ်ဘူး’

ချန်ဖုန်းက လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းပြီး ပြောသည်။

စားပွဲထိုးလောင်ချန်သည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားဟန်
နှင့် ပါးစပ်ကြီးဟနေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ကျုပ် ဒီမှာရှိနေတာပါဗျာ၊ သူတို့ ထွက်သွားတာကို ကျုပ်
ဘာကြောင့် မမြင်ခဲ့ရတာလဲ။

အရှေ့ပေါက်က မထွက်ဘဲ အနောက်ပေါက်ထွက်သွားတယ်
ပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ခေါင်မိုးပေါ်က တက်သွားကြတာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့။

‘ခေါင်မိုးပေါ်က ဟုတ်လား’

လောင်ချန်သည် မျက်လုံးပြူးပြီး မေးတော့သည်။

ချန်ဖုန်းက...

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မှာ ခုန်ပျံကျော်လွှားနိုင်တဲ့ ပညာတွေ
ရှိတယ်’

‘ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး’

လောင်ချန်သည် အာမေဇိုတ်သံနှင့်ပြောပြီး ပါးစပ်ထဲ
လက်ဝါးနှင့် ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် ချန်ဖုန်းက ပခုံးနှစ်ဘက်တွန့်ပြီး ထပ်မေးသည်။

‘နေပါဦး၊ သူတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုသူကိုကော ခင်ဗျားတို့
တွေ့ခဲ့သလား’

‘ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ’

‘အမျိုးသမီးတွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ဧည့်သည်မိတ္တူဆွေ’

ဆိုတဲ့လူ’

ချန်ဖုန်းက အေးစက်စက်လေသံနှင့်ပြောသည်။

‘ဪ... အင်း... တွေ့ တွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီလူဟာ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန် ရှိသလဲ’

‘အရှုပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး မုတ်ဆိတ်မွေးလည်း ရှိတယ်၊

အသက်ငါးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်’

‘သူ့မျိုးရိုးက ရင် မဟုတ်လား’

‘သူကတော့ ချန် မျိုးလို ပြောခဲ့တာပဲ’

ချန်ဖုန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွား
ပြန်သည်။

စိတ်ထဲ၌ကား ‘အဲဒီလူဟာ ရင်ခွန်ဖုန်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင်
အယ်သုဖြစ်နိုင်သလဲ’ ဟု တွေးနေလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလောင်ချန်သည် ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကြောင့်
ချက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်နေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်သော်လည်း ချန်ဖုန်းကို
အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဘာမှန်းညာမှန်း မသိပဲ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း
အကာ ငူငူကြီး ရပ်နေမိတော့သည်။

‘မင်း ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်’ ဟူသောစကားသည်
တော့ချမ်းဖွယ်စကားရပ်ပေတကား။

မျက်လုံးအစုံကား စားပွဲထိုးလောင်ချန်ကိုသာ အကဲမပြတ်

စိုက်ကြည့်နေသည်။

လောင်ချန်သည် ချန်ဖုန်း၏ စူးရဲသောအကြည့်ကြောင့်
ကြတ်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောနေ ပြန်သည်။

‘ကျုပ်... ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါဗျာ’

ချန်ဖုန်းသည် လောင်ချန်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ပေါ်ထွက်
ဖျက် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်း သိပ်ကဲကောင်းသွားတယ် မှတ်’

ချန်ဖုန်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးအံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ချန်ဖုန်း ပျောက်သွား

တော့သည်။

လောင်ချန်သည် ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှန်ကို လုံး

မသိခဲ့ချေ။

မှန်သည်။

လောင်ချန်သည် ကဲကောင်းသူပေတည်း။

အခန်း (၇၀)

အသေခံ လှည့်ကွက်

အချိန်သည် မှောင်ရီဖြိုးဖျိုး နေဝင်ရီတရောအချိန်
ဖြစ်သည်။

မြို့အနောက်လမ်းမကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ပြန်သည်။

လမ်းပေါ်တွင်မူ အထီးကျန်ဆန်သော ‘လူတစ်ယောက်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်နေသည်။

ထိုလူသည် သစ်တောအုပ်တစ်ခုကို ခြေဦးတည်ပြီး
လျှောက်နေသော်လည်း သစ်တောစပ်သို့ တော်တော်နှင့်မရောက်
နိုင်သေးပေ။

သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး လျှောက်နေရသဖြင့် ခရီးဖင့်နေသည်။

လဲတော့မလို ပြိုတော့မလို ဖြစ်သွားရာမှ ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းနေပုံမှာ အတော်ပင်ပန်းလှသည်။

ထိုလူသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရ သလော။ အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေ၍လော။

ကြည့်မြင်ရသူတိုင်း ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ မဟုတ်မှန်း သိသာသည်။

ထိုလူသည် သူ့ခြေထောက်ကိုပင်လျှင် တစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်း မနည်းကြီး သယ်နေရသည်။

ဝန်းခနဲ ဝိုင်းခနဲ လဲပြိုမသွားအောင် ထိန်းနေရသည်။ မြင်ရသည်မှာ ရင်မောဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထိုလူသည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်ပင် တောစပ်သို့ရောက် သွားသည်။

တောတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ရန် ခြေတစ်လှမ်းသာ လိုတော့ သည်။

ထိုအချိန်၌ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းရန်အတွက် နောက်ခြေကို ကြွလှိုက်စဉ်မှာပင် ဝိုင်းခနဲ လဲသွားတော့သည်။

ထိုလူသည် အခြားသူ မဟုတ်။ ချန်ဖုန်းပင်ဖြစ်သည်။

× × ×

ချန်ဖုန်းသည် လဲကျသွားပြီးသည်နှင့် လုံးဝမလှုပ်

တော့ပေ။

ထိုစဉ် ကျောက်ခဲလေးတစ်ခဲတ ကျောက်ကုန်းကို ဒေါက်ခနဲ ဖြည့်အောင် လာထိသည်။

သို့သော်...

ချန်ဖုန်းသည် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ချေ။

ချန်ဖုန်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျောက်ခဲကလေး နှစ်ခဲ သုံးခဲ ထပ်ကျလာပြီး ချိန်တွင်မူ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်းလာသည့် ခြေသံများ ပေါ်လာသည်။

ခြေသံကို နားထောင်ရုံနှင့် ကြံခိုင်သန်မာသော လူတစ် ယောက် ခြေသံမှန်း သိသာသည်။

ခြေသံသည် သစ်တောအတွင်းမှနေ၍ သစ်တောစပ်သို့ ဦးတည်လာနေသော ခြေသံဖြစ်သည်။

ဝေးရာမှမှီလာသော ခြေသံရှင်သည် အကျီနက် ခက်ထားသောလူဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် လဲကျနေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်း ချင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

ထို့နောက် လဲနေသော ချန်ဖုန်း၏ဘေးတွင် တန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ်။ လှေသမားပင်ဖြစ်သည်။

လှေသမားသည် ချန်ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလာသည်။

'မင် မင် သူရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဗျာ၊

ကျွန်က အထက်အမိန့်ကို တသဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်နေတဲ့လူတို့
တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ စာအိတ်ကို မဖောက်သင့်ဘူး။ စာတို့
သေသေချာချာ ဖတ်မကြည့်သင့်ဘူး။ ခုတော့... ဟဲဟဲ'

လှေသမားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလွန်ကျေနပ်ဟန်နှင့်
တကွတ်ကွတ်ပြောနေသည်။

ထို့နောက် အတွင်းအားများကို စုစည်းလိုက်ပြီး လဲနေ
သော ချန်ဖုန်း၏ခေါင်းကို အားရပါးရ ရိုက်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူ လုံးဝ မထင်မှတ်သည့် အခြေအနေတင်
သည် လျှပ်ပြက်သလို ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဖြစ်ပုံကား သူ၏ရိုက်ချက် ကျရောက်လာစဉ်မှာပင်
အသေလို ငြိမ်သက်နေသော ချန်ဖုန်းသည် ဘေးတိုက်ကြီး ရွေ့ထွက်
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ရိုက်ချက်သည် ချန်ဖုန်း၏ခေါင်းထို့
မထိတော့ဘဲ မြေကြီးကိုသာ ဝုန်းခနဲ ရိုက်မိသွားသည်။

သူ၏ရိုက်ချက်ကြောင့် ညီညာသော မြေပြင်တွင်
ကျင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့သည်။

ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်အချိန်ကြောင့် ဖုန်မှုန့်နှင့်
ကျောက်ခဲကလေးများပင် ဖွာခနဲ ဖြစ်ပြီး လွင့်စင်သွားကြသည်။

လှေသမားသည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် အလွန်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရပ်နေရာမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးတော့သည်။

သို့သော် သူ့နောက်မှ ရယ်သံနှင့်အော်သံကို တစ်ဆက်
တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

'အလစ်သမား၊ ရပ်... မင်း ပြေးလို့မလွတ်ဘူး'

လှေသမား တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် ခြေထောက်ကို
အကန်ခံလိုက်ရသည်။

'အိုး...'

လှေသမား အလန့်တကြားအော်ရင်းပင် ဖင်ထိုင်ကျသွား
တော့သည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်လက်က ဘယ်တော့မှ ပြေးလို့မလွတ်ဘူး။
အသက်ရှင်ပြီး နေချင်သေးရင် ကျုပ်မေးတာကို အမှန် အတိုင်း
ဖြေပါ။ မဖြေရင် ကျုပ် ဘယ်လောက်ရက်စက်တတ်တယ်ဆိုတာကို
ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့ ခံစားရလိမ့်မယ်'

လှေသမားသည် အလွန်ကြောက်လန့်သွားသည်။

သို့သော် လဲနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထပြီး ထွက်ပြေးရန်
ကြံပြန်သည်။

သူ့အကြံ မအောင်ပါ။ ချန်ဖုန်း၏ သန်မာမြဲမြံသော
လက်ငါးချောင်းသည် ပခုံးပေါ်ရောက်လာပြီး သံချိတ်နှင့်ချိတ်လိုက်
သကဲ့သို့ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေပြီ။

လှေသမားသည် ထိုအခါကျမှ ငြိမ်ကျသွားပြီး တုန်တုန်
ယင်ယင် မေးတော့သည်။

'ခင်... ခင်ဗျား အဆိပ်မသင့်ခဲ့ဘူးလား'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားထို့ဘယ်လိုမှ ကောက်ကျစ်
စဉ်းလဲလို့ မရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာ အေးစေးဆေးဆေး
ဖြေစမ်းပါ။ အပိုမပါဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေပါ။ မိန့်လန်းကျင်
ပြေးတဲ့ သခင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

'ဦး... ဒီမယားငယ်မ ပေါက်ကရ ပြောတာပါဗျာ။ သူ
ပြောတာကို မယုံပါနဲ့၊ သခင်ကြီးက သူ့ကို တစ်ညလောက် ခေါ်အိပ်
ခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူပြီး ကြွားပြောနေတာပါ။ တကယ့်ဇနီးသည်
မဟုတ်သေးပါဘူး'

'ကျုပ် မေးတာသာ ဖြေပါ။ အဲဒီသခင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူ
လဲ'

'ကျုပ်... မသိပါဘူး'

ချန်ဖုန်းသည် အတင်းထပ် မမေး။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ လက်
ချောင်းကလေးများကိုသာ အားစိုက်ပြီး ဖိပေးလိုက်သည်။

လှေသမားသည် အလွန်ကျင်ကိုက်ခဲ့သွားသဖြင့် တွန့်လိမ်
ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားတော့သည်။

'အမယ်လေး... ကျုပ်... ကျုပ် တကယ်မသိလို့ မသိ
ဘူး ပြောတာပါဗျာ'

'တကယ် ပြောနေတာလား'

'တကယ်ပါ။ ခင်... ခင်ဗျား သတ်လဲ ကျုပ်သေရမှာပါ။
မသိတာက တကယ် မ... မသိတာပါ'

'ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ လုပ်တာလဲ'

'မိန့်လန်းကျင်းတို့လင်မယားရဲ့ အမိန့်နဲ့ပါ'

'မိန့်လန်းကျင်းနဲ့ ရင်ခုန်ဖုန်းကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်'

လှေသမားက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။ ချန်ဖုန်းက
ဆက်မေးသည်။

'ချင်ကြည်လောင်ဟောက်၊ ဟိုတယ်မှာ စောင့်နေတဲ့လူက
ဘယ်သူလဲ'

'ရင်ခုန်ဖုန်း'

'သူ့မျိုးရိုးက ချန်မျိုးလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ နာမည်ရင်းက ချန်ယီကွမ်၊ သံပေသီး
စွမ်းဖန်လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်'

ချန်ဖုန်း၏ မျက်လုံးရောင်သည် ပိုပြီး ဝင်းလက်တောက်
ပြောင်လာသည်။

'လက်စသတ်တော့ သူကိုး၊ သူ အခု ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ၊
ဒီမေးခွန်းဟာ နောက်ဆုံးမေးခွန်းပဲ၊ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်
ဖြေပါ'

လှေသမားသည် ဘာမျှ မပြောတော့၊ ပခုံးကို ချုပ်ထား
သောလက်ကိုသာ ဖိပေးလိုက်သည်။

'အား... အား'

လှေသမားသည် ရှုံ့မဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပုသွားသည်။
သည်တော့မှ ချန်ဖုန်းက ထပ်ပြောသည်။

ကျုပ်မေးတာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေပါဗျ၊ မဖြေလို့ မရဘူးဆိုတာကို သဘောမပေါက်သေးဘူးလား၊

ဖြေ... ဖြေပါမယ်၊ သူတို့ မြို့အရှေ့ဘက်က ပိုင်မိသားစု နေအိမ်မှာ ရှိနေကြပါတယ်။

အိမ်ရှင်က ဘယ်သူလဲ

ရင်ခွန်ဖုန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ချန်ယီကွမ်မိတ်ဆွေပါ။

အဲဒီလူက ခင်ဗျားတို့နဲ့ တစ်ဝိုက်ထဲလား။

အဲဒါတော့ သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး။

ကောင်းပြီ၊ ဒီလောက် သိရရင် ကျေနပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ကဲ... သွားတော့။

ချန်ဖုန်းသည် လှေသမား၏ပခုံးပေါ်မှ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရွပ်လိုက်သည်။

လှေသမားသည် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မသတ်ဘူး ဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်၊ မလိုအပ်တဲ့လူကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ မပေးဘူး၊ ကျုပ်က အဓိက တရားခံကို ရှာနေတာ။

ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျုပ်အသက်ဟာ ခင်ဗျားပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ခင်ဗျားကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားလည်း ယောက်ျား

တစ်ယောက်ပါ။ သင့်တော်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်လည်း ရှိပါတယ်၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ခွေတွေရဲ့ အသုံးချမှုကို သဘောကျ မနေသင့်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူညီတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံး ရပ်မနေသင့်ပါဘူး။

ချန်ဖုန်းစကားကြောင့် လှေသမား အတော်ရွက်သွား သည်။

ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

ထိုနောက် နောက်လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘ဟေ့လူး... နေဦး’

လှေသမားသည် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရပ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျား ကတိ မတည်ချင်တော့ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ကတိတည် ဆဲလူစားပါ၊ ခဏတော့ သည်းခံလိုက်ပါ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောတွေကို ခေတ္တ ပိတ်ထားပါရစေ၊ တစ်နာရီလောက်ကြာ ရင် သူ့ဘာသာ အလိုလို ပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်’

ချန်ဖုန်းသည် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှား လိုက်သည်။

လှေသမားသည် ဘာမျှ စောဒက မတတ်နိုင်ဘဲ လဲကျ သွားသည်။

ချန်ဖုန်းသည် လုံးဝ တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိတော့၊ ထိုနေရာမှ ထွက်ခနဲ လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာလာတော့သည်။

၉၆ ○ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ချန်ဖုန်း၏ ခြေလှမ်းသည် မြို့အရှေ့ပိုင်းသို့ ဦးတည်သော
ခြေလှမ်းပင်တည်း။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၉၇

အခန်း (၇၁)

အဆိပ်မိသူ

သိပ်မကြာပါ။ ချန်ဖုန်းသည် မြို့အရှေ့ပိုင်းရှိ လမ်း
လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ပိုင် ဆိုသောလူသည် ထိုရပ်ကွက်တွင် မျက်နှာကြီးလို
က်နေသဖြင့် အရှာရ မခက်လှပါ။

လမ်းပေါ်ကလူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းလိုက်ရုံနှင့်
လူ၏အိမ်ကို သိခဲ့သည်။

ချန်ဖုန်းသည် ပိုင်၏အိမ်ဟုဆိုသော အဆောက်အအုံ
ကို ကြည့်ပြီး အုတ်လှေကားကြီးပေါ် လှမ်းတက်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် တံခါးမကြီးရှိရာ ရောက်လာသည်။

ပိုင်အိမ်နှင့်ခြံဝင်းသည် အထော်ကြီးကျယ်လှသည်။

အိမ်ကြီး ကြီးမားခန့်ညားသလောက် ခြံဝင်းက ကျယ်သည်။

တံခါးမကြီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မီးအိမ်နှစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားလျက် ရှိသည်။

အိမ်နှင့်ခြံအခြေအနေကို ကြည့်ရုံနှင့် အလွန်ထည်ဝါ ခန့်ညားသော လူတစ်ယောက်မှန်း သိသာသည်။

ချန်ဖုန်းသည် တံခါးကြီးရှေ့တွင် ရပ်နေရင်း တံခါးကို မခေါက်တော့ဘဲ ဘေးတစ်ဘက်မှ အုတ်ဝင်းထဲကို ခုန်ဖျံ ကျော်လှားပြီး ဝင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် 'ညကြီးဝင်းကြီး ဘယ်သူ ဝင်လာတာလဲကွ' ဟူသောအသံကို ကြားရတော့သည်။

ချန်ဖုန်းသည် ရောက်နေသောနေရာမှာပင် အသာလေး ရပ်နေလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့မှ မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မီးရောင်ကြောင့် ဖြူဖွေးနေသော မုတ်ဆိတ်ရှည်များကို ပထမဆုံး မြင်ရသည်။

ဝတ်ထားသောအင်္ကျီကလည်း အဖြူရောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ချန်ဖုန်းသည် ထိုအဘိုးအိုကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ ခပ်ရဲရဲ

လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'သူရဲကောင်းကြီး ပိုင် ဟုတ်ပါသလားဗျ'

ချန်ဖုန်းက ဂါရဝလည်း လှမ်းပြုသည်။

အဘိုးအိုက...

'သူရဲကောင်းကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က ပိုင်ယီမင်ပါ၊ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူပါလဲ'

'ကျွန်တော့်နာမည် မင်ရင်ကြယ်ပါ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ချန်ဖုန်း ဆိုသော နာမည်တူကို လိုအပ်တော့သဖြင့် အမည်မှန်ကို စုံသုံးလိုက်သည်။

မှန်သည်။ သူသည် ချန်ဖုန်းအမည်နှင့် လှုပ်ရှားခဲ့သော မင်ရင်ကြယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ပိုင်ယီမင်သည် အလွန်အံ့သြသွားဟန်နှင့်...

'ဩ... သူရဲကောင်းမင်ကိုး၊ နာမည်ကို ကြားနေတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ ခုလိုတွေ့ချတဲ့အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ ပါပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီး ခုလို ကြုံရောက်လာတာဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ

ချန်ယီကွမ် (ရင်ခုန်ဖုန်း) ကို လာရှာတာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ပိုင်ယီမင်အနေနဲ့ သူတို့ကို ထုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်'

'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး လက်ဘက်ရည် ဩမ်းလေးဘာလေး ဝင်သောက်လိုက်ပါဦး၊ သူတို့ ဒီက ထွက်

မသွားစေရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှာလည်း ပြောစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ'

၁၀၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘နေပါစေဗျာ၊ အချိန်မတော်ကြီး ဒုက္ခ ပေးသလို ဖြစ်နေပါမယ်’

‘အင်း... သူ့ရဲ့ကောင်းမင်း... ဝိဝါသကင်းအောင်တော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး’

‘လောလောဆယ် သိထားတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ ရင်ခုန်ဖုန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ချန်လီကွမ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးပါဗျ’

‘အလျင်က ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒုတော့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ သူက ဆရာကြီးပိုင်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့သလား’

‘သူက ဝန်ရင်မော် အဆိုပဲခတ်ခဲရတာကို ပါဝင် ဆောင်ရွက်သူတစ်ယောက်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒါဟာ ကျုပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့အချက်ပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပိုင်ယီမင်ကို ငေးပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်နေတော့သည်။

‘ကျုပ် သိပ် အံ့ဩသွားပြီဗျာ’

‘တည့်တည့်ကြီးပြောလို့ မယုံချင်တာလားဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားကို ပြစရာ ရှိနေပါတယ်ဗျ၊ အင်း... ချန်လီကွမ်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တာဟာ တော်တော်မကောင်းတဲ့ကိစ္စပါ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၀၁

ပိုင်ယီမင်သည် စကားပြောရင်း အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ မီးအိမ်တွေ ထွန်းစမ်း၊ တံခါးဖွင့်စမ်း’

သူ၏အသံနှင့်တစ်ဆက်တည်းတွင် ‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’ ဟူသော အသံပါ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မှောင်နေသော နေရာများမှ မီးရောင်များ လင်းလာသည်။ တံခါးတစ်ချပ်လည်း ပွင့်လာသည်။

ထိုအခါ အနောက်ဆောင်ထဲရှိ မီးအိမ်အလင်းရောင် အောက်တွင် ပြိုလဲနေသောလူသုံးယောက်ကို မြင်ရတော့သည်။

ရွှေခင်ချင်း၊ မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရင်ခုန်ဖုန်း အမည်ခံ ချန်လီကွမ်တို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ဝဲမှယာ တန်းစီပြီး လဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဘေးတစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မူ လူနှစ်ယောက်က ဓားလွတ်ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ် စောင့်နေကြသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ဆရာကြီးပိုင်’

မင်ရင်ကြယ်က လေးစားဟန်နှင့် စုံစမ်းသည်။

‘ခဏနေဦး၊ နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်’

မင်ရင်ကြယ်စောင့်နေစဉ်မှာပင် ပိုင်ယီမင်က ထပ်အော် လိုက်သည်။

‘လုံမလေးလီ ထွက်ခဲ့ပါ’

၁၀၂ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပိုင်ယီမင်၏စကားသံအဆုံးတွင် လီယွင်ဟုန်ကို တွေ့လေတော့သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို မြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်သည်။

‘သူရဲကောင်းကြီးမင်... သူရဲကောင်းကြီးမင်’

လီယွင်ဟုန်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ရွှင်ရွှင်မြူမြူ ဖြစ်ကာ ရာမှ ရှက်ရွံ့သွားပြန်သည်။

‘လီ ဖွင့် ဟုန်’

မင်ရင်ကြယ်က တစ်လုံးချင်း နှုတ်ဆက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည်။

‘ကျွန်မ ဖေဖေမိတ်ဆွေကြီးဆီ ရောက်နေတာပါ’

လီယွင်ဟုန်က အံ့အားသင့်နေသော မင်ရင်ကြယ်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်ခုမှ ခေါင်းထဲရှင်းသွားဟန်နှင့်...

‘ဩ... ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီးနဲ့ ဆရာကြီးပိုင်ဆိတ်ဆွေတွေကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ သိပ်ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတွေပါ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ယခုမှ သံသယများ လွင့်ပါးသွားသည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၀၃

‘ခုမှ ရှင်းသွားတယ်ဗျ၊ အစက ဒီလိုမှန်း မသိလိုပါ’

‘ကျုပ်တို့ဟာ တစ်အိမ်တည်းသား၊ တစ်မိတည်းသား လူတွေပါဗျာ၊ သူရဲကောင်းမင်အနေနဲ့ လုံမလေးလီကို ကူညီခဲ့တဲ့ အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်၊ ကဲ... ဧည့်ခန်းထဲ ကြွပါ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ ဆိုကြတာပေါ့’

ပိုင်ယီမင်သည် မော်မော်ရွေရွေ ဖိတ်ခေါ်ပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တပ်လိုက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၇)

သစ္စာမောဓိ

ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အသင့်ခင်းကျင်းထားသည့် ထိုင်ခုံများတွင် အသီးသီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ပိုင်ယီမင်က စကားစပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းမင်ဟာ တကယ့်ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ မကြာခင်ကပဲ ဇေးယွင်ရဲတိုက်ကြီးရဲ့သခင်ကြီးကို ရဲရဲရင့်ရင့် အတူအညီပေးခဲ့ပြီး ခုတစ်ခါ လုံမလေး လီကိုပါ ကယ်တင်ကူညီပြန်တယ်။ တွေးလိုက်ရင် သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်ထိ ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

ပိုင်ယီမင်၏ လှိုက်လှဲသော ကျေးဇူးတင်မှုသည် မင်ရဲ့

ကြယ်ကို အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားစေသည်။

ပိုင်ယီမင်သည် အိမ်ခန်းထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘မင်က ချန်ယီကွမ် သတင်းကို သစ်တောထဲက စရခဲ့တာလား’

‘သစ်တောထဲမှာ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲဗျာ’

‘ဟားဟား... သူရဲကောင်းမင်ကလဲ မမေးသင့်တာကို မေးနေတော့တာကိုး၊ သူတို့က အဆိပ်နဲ့ ဒုက္ခပေးဖို့ ခင်ဗျားဆီကို လူတစ်ယောက် လွှတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလူဆီက သတင်းရခဲ့တာပါ’

ပိုင်ယီမင်သည် အလွန်သဘောကျသွားတုန်းနှင့် တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

ထို့နောက်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသော လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ကဲ... ငါမပြောဘူးလား တူမကြီးရဲ့၊ သူရဲကောင်းမင်ကို သူတို့ ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခပေးနိုင်ပါဘူးလို့၊ ဒါတောင် တူမကြီးက ခိုကြီးချက်မ ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်၊ ခုတော့ ငါပြောတာ မှန်နေပြီ မဟုတ်လား... ဟားဟားဟား’

ပိုင်ယီမင်စကားကြောင့် လီယွင်ဟုန်သည် ရှက်သွေးတက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေတော့သည်။

မင်ရဲ့ကြယ်လည်း မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် မျက်နှာ

၁၀၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်ပြင်လုံး ထူပူသွားတော့သည်။

ပိုင်ယီမင်သည် တဟားဟား ရယ်နေရင်းက . .

‘အမှားအမှန်နဲ့ တရားတာ၊ မတရားတာဟာ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ အတော့်ကို ကွဲပြားနေတာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း လူပေါင်းမှားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ မင်၊ ကျောချမှ မားပြမှန်းသိတာ ကျုပ်ပါပဲ။ ရင်ခုန်ဖုန်း လို့ခေါ်တဲ့ ချန်ယီကွမ်တို့ အင်အားကောင်းတာကို အထင်ကြီးခဲ့တာလည်း ပါတယ်ပေါ့ဗျာ။’

ဒီညတော့ ချန်ယီကွမ်ဟာ မလုပ်သင့် လေပ်ထိုက်ဘဲ ကျုပ်တူမကြီးကို ဖမ်းပြီး ခေါ်လာခဲ့တယ်လေ၊ နောက် မင် တို့ ပူးပေါင်းပြီး ဒုက္ခပေးဖို့လည်း ဆွယ်တရား ဟောခဲ့သေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘုရားမှန်း တောက်ပို့မှန်း ကွဲပြားသွားတာနဲ့ သူတို့တို့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ပြီး ခုလို ဖမ်းလိုက်တာပဲ ချန်ယီကွမ်ဟာ ကျုပ်ကို အထင်သေးထားသူဖြစ်တော့ ခုလို အလွယ်တကူ ဖမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီး ပိုင်ရဲ့ ပညာဉာဏ်ကြီးမှုကို အလွန်လေးစားမိပါတယ်၊ ရှေ့ကို ဘယ်လို ဆတ်စီစဉ်မလဲဆိုတာ သိပါရစေ’

‘စဉ်းစားထားတာကတော့ ဖေးယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်းလူ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲဆိုတာ စစ်ဆေးစုံစမ်းမယ်၊ ပြီးရင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၀၇

သိုင်းအားတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်၊ အဲ... ဝါပေမယ့် လုံမလေးလီက ဒီကိစ္စကို အလျင်စလို မလုပ်ဖို့ တားမြစ်တယ်။

သူရဲကောင်းမင်နဲ့ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားရှိသူတွေ ဖြစ်နေလို့ သူရဲကောင်းမင်က သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ရန်သူတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါကြောင့် သူရဲကောင်းမင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ခုလို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာပဲ။ သူရဲကောင်းမင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စမို့ အရမ်းမလုပ်ပါဘူးဗျ’

‘ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိသေးပါဘူးဗျာ’

‘ကျုပ်ကို အားနာမနေနဲ့၊ သူရဲကောင်းမင် ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ’

‘ကျုပ်သဘောကတော့ အဓိက အကျဆုံး တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ပဲ’

‘အဲဒီ လိုအပ်ချက် အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးပိုင်ပဲ ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်ပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ သူရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့’

ပိုင်ယီမင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အသင့် ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲပေါ်မှ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်တင်လုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

‘သောက်ပါဦး မင်၊ ဒီလက်ဘက်ရည်ကြမ်းဟာ

အကောင်းစားလက်ဘက်ခြောက်နဲ့ ခတ်ထားတဲ့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းပါ။ အမောပြေကလေး သောက်လိုက်ပါဦး။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ပိုင်ယီမင်က ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘စိတ်ချလက်ချ သောက်ပါမင်၊ စောစော လက်ဘက်ခြောက်နဲ့ ခတ်ထားတဲ့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင့်ကို ဂုဏ်ပြု တည်ခင်းတဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ဘက်ရည်ကြမ်းပါ။’

ပိုင်ယီမင်သည် တဟားဟား ရယ်လိုက်ရင်းက လက်ထဲမှ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပိုင်ယီမင်က လဲကျနေသူများအနီးတွင် ဓားလွှတ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ... မင်းတို့ သွားတော့ ၊ စောင့်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ထိုလူနှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်နှင့် ပိုင်ယီမင်နှင့် မင်ရင်ကြယ်တို့သည် လဲကျနေသူများအနီးသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ထို့နောက် ပိုင်ယီမင်က မင်ရင်ကြယ်ကို လှည့်မေးသည်။
‘သူတို့ သုံးယောက်ကို တပြိုင်တည်း စစ်ဆေးမှာလား မင်’

မင်ရင်ကြယ်က...

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းပါ ဆရာကြီးပိုင်၊ ချန်သီကွမ် တစ်ယောက်တည်းပါ’

ပိုင်ယီမင်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ချန်သီကွမ်၏ သွေးကြောမတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ချန်သီကွမ်သည် သတိရလာသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလာသည်။ မင်ရင်ကြယ်ကို မြင်သောအခါ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ မင်ရင်ကြယ်က ချန်သီကွမ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တတ်တတ် ရယ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်းကျွန်းမာမာပဲနော် ငွေကိုင်ကြီး ရင်ခုန်ဖုန်း၊ ကျုပ်ကို ခုတ်မိပါတယ်နော်’

ရင်ခုန်ဖုန်း (ခေါ်) ချန်သီကွမ်သည် မျက်လုံးအရောင်များ မင်းလက်လာပြီး ဒေါသ ခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

‘လက်စသတ်တော့ ပိုင်ယီမင် သစ္စာဖောက်တာကိုး၊ မင်းဗျားက ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို ရန်သူလက်ထဲ ရောင်းစားသူပဲ၊ မင်းဗျားတို့ကို ကျုပ် အသေခံတိုက်မယ် သိလား’

ချန်သီကွမ် စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုင်ယီမင်၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကုတ်လိုက်တော့သည်။

ပိုင်ယီမင်သည် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေမြဲပင်။
မင်ရင်ကြယ်ကား ရင်ခုန်ဖုန်း (ချန်သီကွမ်)ကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ရင်ခုန်ဖုန်း (ချန်သီကွမ်)သည် မင်ရင်ကြယ်၏ အကြည့်ကြောင့် တိုက်ကွက်ကို ချက်ချင်း ငြိမ်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။

အခန်း (၇၃)

မုဆိုးမှ သားကောင်း

သို့သော် သူသည် အလွန် ဒေါသထွက်နေဆဲပင်။
ထို့ကြောင့် ပိုင်ယီမင်ကို ဩဉ်ပြီး ခပ်မာမာပြောတော့
သည်။

‘ပိုင်ယီမင်၊ ခင်ဗျားက မင်ရင်ကြယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်
မဟုတ်လား၊ ကျုပ် မှားလို့ အသတ်ခံချင် ခံရလိမ့်မယ်၊
ဒီနေရာမှာတင် သေချင်သေသွားလိမ့်မယ်၊ အေး... ကံကောင်းလို့
ကျုပ် မသေဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား လူပြည်မှာ ကြာကြာမနေရဘူး
မှတ်ပါ’

ရင်ခွန်ထန်း (ချန်ယီကွမ်) ဒေါသကြီးသလောက် ပိုင်ယီ

မင် မှာ တည်ငြိမ်နေသည်။

‘ဒီလောက်လည်း ကြိမ်းဝါးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ တကယ်တော့
ကျုပ် လူပေါင်း မှားခဲ့တာပါ၊ ခုမှ ဖွတ်ထွက်လို့ တောင်ပို့မှန်း
သိရတာပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့မကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့လူပဲ၊ ဒီတော့
ကျုပ် ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲဟဲ’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဖေးယွင်းရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်လူက
မိတ်ဆွေတွေမို့လား’

ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ရင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဗျာ၊ ဒါကြောင့်
သေမင်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်အိမ်ထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့တာပဲ’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်အမြင်မှားယွင်းသွားလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ၊
တိစ္ဆမရှိပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားဟာ တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်အကြောင်း
ကောင်းကောင်း သိရဦးမှာပါ’

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခြိမ်း
ခြောက် နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဝန်ရင်မော်မိတ်ဆွေ မင်ရင်ကြယ်
တစ်ယောက်လုံး ခင်ဗျားရှေ့မှာ ရှိနေပါပြီ၊ ပြောစရာရှိတာ သူ့ကိုပဲ
ပြောပါ’

ချန်ယီကွမ်သည် မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
ဆီမထင်ဟန်နှင့် ပြောတော့သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ တော်တော် အသက်ပြင်းတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသတ်သတ်

၁၁၂ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မသေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း ဘယ်လိုပြေးပြေး ကျွပ်လက်ထဲက မလွတ်နိုင်တဲ့ တွေပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်မေးတာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပါ။ မေးတာကို တကယ်ဖြေရင် ခင်ဗျားတို့ကို အသက်ချမ်းသာခွင့် ပေးမယ်၊ ပထမဆုံး ဖြေရမှာက ပြဿနာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံ ဟာ ဘယ်သူလဲ'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေမယ် ထင်နေသလား'

'ဒါက ခင်ဗျားတိစ္စပါ။ ဖြေချင်ရင် ဖြေ၊ မဖြေချင်ရင် မဖြေနဲ့'

'ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို အကောင်းအဆိုး ပြဌာန်းပါလိမ့်မယ်'

ချန်ယီကွမ်သည် မင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်နေ တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ချန်ယီကွမ်ကိုကြည့်ပြီး သရော်ရယ် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းပညာ အဆင့်လည်း လေးစားလောက်တဲ့အဆင့်ရှိသူပဲ။ ဒီလိုလူက ဘာ မဟုတ်တဲ့ မိန်လန်ကျင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာခံ ဘဝမှာ ပျော်ပိုက်နေတာ အတော်ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူ့ ဩဇာခံပြီး အမှုထမ်းနေတာလဲ'

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၁၃

ချန်ယီကွမ်သည် အရွှက်ကို အထိုးခလိုက်ရသဖြင့် အလွန် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

'ကျုပ် ဘာပြောရဦးမှာလဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မိန်လန် ကျင်းဟာ တော်တော်စည်းရုံးမှု ကျွမ်းကျင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ'

'ဟားဟား... ခင်ဗျားပါးစပ်က ဒီလိုစကား ထွက်တာ ဟော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျား အရှက်ရစေ မယ့်စကားတွေ ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုသာ ရွေးပါ'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးကို တော်တော်သိချင်နေ သလား'

'မေးဖို့ လိုသေးလို့လား ချန်'

'အင်း... သိပ်တော့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ကိုယ်တိုင် သခင်ကြီး ဘယ်သူဆိုတာ မသိတာ ခက်တယ်၊ အဲ... ကျုပ်တို့သခင်ကြီးကို သိသူကိုတော့ ကျုပ် ထုတ်ပြောနိုင်ပါတယ်'

'ပြောပါ၊ ဘယ်သူလဲ'

ချန်ယီကွမ်သည် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ပြီး ပိုင်ယီမင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'သူပဲ... သူပဲ၊ ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးကို သူပဲ သိတယ်'

ပိုင်ယီမင် သိသိသာသာကြီး မျက်နှာ ပျက်သွားတော့ သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကား မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကိုသာ နဖူးပေါ်

မြင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။

ချန်ယီကွမ်က...။

'မင်း... သူ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား'

'ခင်ဗျားပဲ ဆက်ပြောပါ'

'ဒီလူဟာ ပိုင်ယီမင်လို၊ ဆိုနေပေမယ့် နာမည်ရင်း

ဟူဝန်ဟူ ဆိုတဲ့လူပဲ၊ ဟူဝန်ဟူသာ သူ့နာမည်အစစ်ပဲ'

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ပိုင်ယီမင်ကို လှမ်း

ကြည့်သည်။

ပိုင်ယီမင်က ဘာမှ မမေးရဘဲ ဝင်ဖြေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည် ဟူဝန်ဟူပဲ'

မမျှော်လင့်သော အဖြေစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ်ရင်ထဲ

ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

'ဆရာကြီးပိုင်က ဟူဝန်ဟူကိုးဗျ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊

သဘောပေါက်ပါပြီ'

'ဘာတွေ သဘောပေါက်နေလို့လဲ မင်း'

'ဟဲ့ဟဲ့... ခင်ဗျား ခုလို အလွယ်တကူ ဝန်ခံလိုက်တာက'

'ဟားဟား... သူ့ရဲကောင်းမင်ဟာ သားကောင်ကို

ရွာရင်း သားကောင်ဖြစ်နေတဲ့လူပါဗျ၊ ခုတော့ မှုဆိုးကြီးမင်း

ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်နေမိပြီလေ၊ ဟားဟား... ကျုပ်အစီအစဉ်

တွေ စီစဉ်ရကျိုး နပ်ပါပြီဗျာ၊ ဟားဟား'

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော လီယွင်ဟုန်သည်
ညည်းညာသံမျှ မထွက်စေဘဲ မင်ရင်ကြယ်ကို အာရုံစိုက်နေသည့်
ပိုင်ယီမင် ခေါ် ဟူဝန်ဟူဆိုသူ၏ ဘယ်ဘက်နံရိုးကို လျှပ်တစ်ပြက်
စွမ်းရိုက်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် ပိုင်ယီမင်သည် သူ့ထက် များစွာ အစွမ်းထက်
နေလေပြီ။

သူမ၏ရိုက်ချက်က နံရိုးပေါ် ကျရောက်ခါနီးမှာပင်
စွမ်းရိုက်လက်ကောက်ဝတ်သည် ပိုင်ယီမင်လက်ထဲ၌ ပြုတ်တူနှင့်
ခလျပ်ခံ လိုက်ရသလို ချုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရတော့သည်။

'တူမကြီး၊ မမှိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေစမ်းပါ'
ပိုင်ယီမင်၏အသံသည် အေးတိအေးစက်နှင့် လေးနက်
နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲများ
ကြောင့် ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။

ပိုင်ယီမင်သည် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး မင်ရင်ကြယ်ကို
လှမ်းပြောသည်။

'သူ့ရဲကောင်းကြီး မင်း၊ ခင်ဗျား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ဖို့
အဝတ်စုံမကူးနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားဟာ တစ်ချိန်က ဧရာမ သူ့ရဲကောင်း
ပြီး ဖြစ်နေတာ မှန်ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ထောင်ချောက်ထဲက
ခွက်စုတ်ကလေး ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းစွမ်းရည်တွေဟာ
ချိန်မှာ ကြက်ဖတစ်ကောင်ကိုတောင် ဖမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး'

၁၁၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ဟူဝန်ဟူ... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား’

မင်ရင်ကြယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိ၏
သည်။ပိုင်ယီမင်က သဘောကျ ကျေနပ်စွာဖြင့် တဟားထ
အော်ရယ်တော့သည်။

သိုင်းဇာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၁၇

အခန်း (၇၄)

ကောက်ကျစ်မှု ထိပ်ခေါင်

သူ့ကိုယ်သူ ‘ဟူဝန်ဟူ’ ဟုဆိုသည့် ပိုင်ယီမင်သည် မင်ရင်
ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်မောနေဆဲပင်။အတန်ကြာမှ မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာပြန်
သည်။‘သူရဲကောင်းကြီး မင်၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်
ဆိုက်တဲ့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းကို တစ်ဝိုင်းတောင် မသောက်သင့်
ဘူးဗျ၊ ခုတော့... ဟဲဟဲ၊ ဟေ့... မိန့်လန်ကျင်း နှစ်ယောက်စလုံး
သတော့’

ပိုင်ယီမင်အမိန့်ကြောင့် ပုံလျက်သား လဲကျနေသည့်

မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထလာသည်။
ထို့နောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ
နှင့် မင်ရင်ကြယ်ကို ဝိုင်းကြည့်လာကြတော့သည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို မချိုမချင် ပြန်
နေရာမှ-

‘သူရဲကောင်းကြီး မင်း သိုင်းလောကဆိုတာ တကယ်တမ်း
တုတော့ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါ။ ရေစက်မကုန်သေးတော့လည်း
ပြန်ဆုံကြရပြန်ပြီရှင်၊ ဟင်းဟင်း...’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဟာ ကောက်ကျစ်
အရာမှာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့လူတွေပဲ၊ ချီးကျူးပါတယ်
လုံမလေးမိနဲ့၊ ချီးကျူးပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်၏စကားသည် မိန်လန်ကျင်း၏ရင်ထဲ
အေးမြသွားစေသည်။ မိန်လန်ကျင်းသည် ပိုင်ယီမင်ကို မျက်
ပစ်ပြလိုက်ပြီး-

‘ခုကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ ဒဏ္ဍာန်တည်းရဲ့ စဉ်းစားဆောင်
ရွက်မှု မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဆရာကြီးပိုင်ရဲ့ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့
အစီအစဉ်တွေပါ’

‘ယုံပါတယ် လုံမလေးမိနဲ့၊ ပိုင်ယီမင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဟူဝန်ဟူ
ဟာ အင်မတန် ခေါင်းကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း
သူရဲကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော် ခံသွားရတာ ဖြစ်မှာပဲ၊
ကောက်ကျစ်မှုထိပ်ခေါင် သိုင်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပါပဲ။’

ဟဲဟဲ’

မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် ပိုင်ယီမင်ဟု အမည်ပြောင်း
ထားသည် ဟူဝန်ဟူသည် ပဲခူးနှစ်ဘက် တွန့်ပစ်လိုက်သည်။
ထို့နောက်...

လီယွင်ဟုန်ကို မေးငေါ့မြဲပြီး ရှောင်ချင်းကို အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။

‘ရှောင်ချင်း သူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါ’
ပြောပြောဆိုဆို လီယွင်ဟုန်ကို ရှောင်ချင်းဆီ တွန်းပို့
လိုက်သည်။

ရှောင်ချင်းမြန်သည်။ လီယွင်ဟုန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟူဝန်ဟူသည် ရှေ့တိုးပြီး မင်ရင်ကြယ်ကို
မေးတော့သည်။

‘ကျုပ် သေသေချာချာ သိချင်တာတွေရှိတယ် မင်း၊ ခင်ဗျား
မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပါ။ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် အစွမ်း
ထက်တဲ့ဂိုဏ်းဖြစ်သလို ကျို့တုန်းချွင်ဟာလဲ အင်မတန်အစွမ်းထက်
တဲ့ သိုင်းဆရာကြီးပါပဲ၊ အဲ... သူတို့ထက်ပိုပြီး စွမ်းတာကတော့
ခင်ဗျားပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဝန်ရင်မော် ခု ဘယ်မှာ ရှိနေ
သလဲ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ သူ့ကို ဘယ်မှာ ထိန်းချုပ်ထားကြသလဲ၊
ဝုက်ထားကြသလဲ ဖြေပါ’

‘ခင်ဗျား မေးခွန်းက အပိုမေးခွန်းပဲ၊ ကျို့တုန်းချွင်က

လူချင်လဲပြီး ယူသွားတယ်လေဗျာ၊ ဒါကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိပြီးသားပဲဟာ'

'ကျို့ကုန်းချင်ခေါ်သွားတဲ့ လူက အတုပဲဗျ၊ အစစ်မှ မဟုတ်တာ'

'အဲဒါ ဘယ်သူ့ ပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဆီက ကြားထားတာလဲ'

'ဒါ၊ ခင်ဗျားအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျို့ကုန်းချင်ခေါ်သွားတဲ့ လူဟာ ဝန်ရင်မော်အတု၊ ဒါ သိပ်သေချာတယ်'

'ကျုပ် သိနေတာက ဝန်ရင်မော်ဟာ မီးလောင်ပြီး သေသွားပြီဗျ'

'အိုး... ခင်ဗျား မတုတ်တာတွေ ပြောနေတာပဲ ဝန်ရင်မော်ဇနီး မေမုန့်ချူးသာ မီးလောင်သေတာဗျ၊ ဝန်ရင်မော် အတု မီးလောင်မသေသလို အစစ်လဲ မီးလောင်မသေခဲ့ပါဘူး'

'ကျုပ်က မီးလောင်တာကို ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရတာဗျ၊ သူတို့ မသေဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ'

'သူများပြောမှ သိရမှာလား မင်း၊ ကျုပ်က သူများတွေရဲ့ စကားကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံတတ်တဲ့ လူစားဟုတ်ပါဘူး၊ မီးလောင်ပြီး သေနေတဲ့လူတွေဟာ တစ်ခြားလူတွေပါ၊ ဝန်ရင်မော်အတု ကိုတောင် ကျို့ကုန်းချင်က ကွယ်ထုတ်သွားခဲ့တာဗျ၊ အခုတော့ အဲဒီလူ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီ ဝန်ရင်မော်အတုကို ထန်းရှန်း

ဂိုဏ်းက ပြန်လွှတ်လိုက်ပါပြီ'

ဟူဝန်ဟူသည် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ယမ်းခါပစ်လိုက် သည်။

'အဲဒီလူက တစ်ယောက်ဗျ၊ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေး တယ်၊ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက အခုထိ ဖမ်းထားတယ်'

မင်ရင်ကြယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား ဟူဝန်ဟူ'

'တကယ်ပေါ့ဗျ၊ ညာပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးရက်ကတောင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေ ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို လိုက်ရှာနေသေးတာပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို ထိန်းချုပ်ထား သူလို့ ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေတာလဲ'

'ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက ဝန်ရင်မော် အတုကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖမ်းမိခဲ့လို့ပဲ၊ ကျို့ကုန်းချင်လဲ ဒီကိစ္စကို ဝေခွဲမရအောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို ဖမ်းမမိသေးတာဟာ မင့်လက်ချက် ပဲပေါ့'

မင်ရင်ကြယ်က အေးစက်စက်နှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားလို့မရတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိသေး တယ်'

‘ဘယ်အချက်လဲ မင်း’

‘ဝန်ရင်မော်အစစ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့အချက်ပဲ’

‘အိုး... ခင်ဗျားက ပြောင်းပြန်ချည်း တွေးခေါ်နေတာ ကိုး။ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေမှတော့ ခင်ဗျားကို အပင်ပန်းခံပြီး မေးနေပါ့မလားဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ပဲ ဝန်ရင်မော် အစစ်လို့ ထင်တယ်’

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲရယ်ပြီး...

‘ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုထင်နေရင် ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ် ကို ဂုဏ်ယူလိုက်ပြီဗျာ... ဟားဟား’

ပိုင်ယီမင် အမည်ခံ ဟူဝန်ဟူသည် မင်ရင်ကြယ်တို့ ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။

‘မခနဲပါနဲ့ မင်း၊ ဒီကိစ္စတို့ ကျုပ်တို့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်၊ စဉ်းစားရင်း ဆက်စပ်ရင်း ခင်ဗျားမဟုတ်မှန်း သိလာရပြန်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရပြန်တာလဲ မိတ်ဆွေ’

‘ဒီလိုပါ။ ကျုပ်တို့အထက်က ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အဆိပ်တာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိမိရုံနဲ့ ပြင်းပြင်းထန် ထန် အဆိပ်တက်စေတဲ့ အဆိပ်ပါ။ ဒီလိုအဆိပ်မျိုးပါတဲ့အရက်ထို ဝန်ရင်မော်က တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်တယ်ဆို တော့ အဆိပ်မသင့်ဘူးလို့ ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

‘ဘယ်လို ပြောစရာ မရှိတာလဲ ဟူဝန်ဟူ’

‘ရှင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝန်ရင်မော် ရူးသွားတာကို သိုင်းလောက် သားတွေ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အထောက်အထားဟာ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားပါ။ မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့တာမှန်တယ်’

မင်ရင်ကြယ်က ပခုံးနှစ်ဘက်တွန့်ပြီး အားရပါးရ ပြောသည်။

‘ကဲ... ကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ၊ နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားလက်ထဲက ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို ကျုပ်တို့ကို ထုတ်ပေးပါ’ မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုသည် နဖူးပေါ်မြင့်တက်သွား ပြန်သည်။

အခန်း (၇၅).

သိုင်းမာယာ အကျဉ်းသား

‘ခင်ဗျား ဘာတွေတောင်းနေတာလဲ’

‘ဟဲဟဲ... သူ့ရဲကောင်းမင်ဟာ ပွင့်လင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘာမှ ထိန်ချန်မထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က လူမှားပြီး တောင်းဆိုနေတော့ အလကားပဲပေါ့’

‘သူ့ရဲကောင်းမင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ တောင်းဆိုသင့်တဲ့လူဟာ ကျို့ကုန်းချွင်ဆိုတဲ့ လူဆီမှာပါ။ သူဟာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့လဲ

ယန်ကျိုးမြို့မှာမြို့မျက်နှာဖုံးလို့ ဆိုရလောက်သူပါ။ သူ့အိမ်တော် အနေအထားကလဲ အနောက်ဘက်မှာဆို တောင်တန်းတွေချည်းပဲ၊ အရှေ့ဘက်ကျတော့လဲ ရေပြင်ချည်းပဲ၊ နောက်အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တစ်ခေါက် ရောက်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့တာတွေပါ။ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းကြီးနဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲမှာ ဝှက်ထားစရာနေရာတွေ အများကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နေရာမှာဆိုတာသာ မသိနိုင်တာပါ။ ဖြစ်နိုင်တာက ဝန်ရင်မော်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ၊ သူ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိနေမှာပါ’

ဟဲ့ဝန်ဟဲ့သည် မျက်လုံးနှစ်ဘက်မှူးပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ပြောပါမင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်ပြောစမ်းပါ’

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ဝန်ရင်မော်ကို ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို သိနေရင်တောင် ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ လှုပ်ရှားခေါ်ထုတ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား၊ ကျုပ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကိုကော ကျို့ကုန်းချွင်က မသိဘဲနေပါ့မလား’

‘စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါ’

‘အဲဒီအချက်တွေဟာ ဝန်ရင်မော် ကျုပ်လက်ထဲမှာ မရှိကြောင်း သက်သေပြချက်တွေပဲ’

ဟဲ့ဝန်ဟဲ့က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် အထက်ကလူတွေကလဲ တော်တော်လေးကို စဉ်းစားထားခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျို့အိမ်တော်ထဲက ဝန်ရင်မော်

အစစ်ကို လူချင်းလဲထားပြီး ခေါ်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝန်ရင်မော် အပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ မင်ရင်ကြယ်အနေနဲ့ လူစားထိုးပြီး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မင်၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သိပ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျို့ကုန်းချွင်နဲ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ သိပ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့လူတွေပါ။ နောက်တစ်ချက်က ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဇနီးလည်း ရှိနေသေးတယ်။ ဒီတော့ ဝန်ရင်မော်အတူဟာ ကျို့ကုန်းချွင်တို့ အိမ်တော်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်ပြီး နေနေခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဟဲဟဲ... တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သိုင်းလောတတစ်ခုလုံးကို လိမ်လည်လှည့်စားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့တော့ သူတို့ လိမ်ညာလို့ မရပါဘူး။’

ဟူဝန်ဟူသည် အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရာမှ...

‘ခင်ဗျားပြောတာ နည်းလမ်းကျပါတယ် မင်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အထက်က လူတွေက အဲဒီအချက်ကို မစဉ်းစားမိကြဘူးဗျ။ ကဲ... သူရဲကောင်းကြီးမင်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သိပါရစေလား’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟူဝန်ဟူကို ဂရုမစိုက်တော့ဟန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် သရော်သော အမူအရာနှင့်...

‘ခုတော့ ကျုပ်လဲ ဘယ်လိုမှ မထင်မြင်တတ်တော့

ပါဘူးဗျာ’

‘မိတ်ဆွေကြီးပဲ ပြောခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ကျို့ကုန်းချွင် ကိုယ်တိုင် တောင် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကိစ္စက ကျို့ကုန်းချွင်ကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေတဲ့တိစ္ဆပဲ’

ဟူဝန်ဟူသည် အကြောင်ကြောင်အမူအရာနှင့် မျက်လုံး ပြူးနေပြန်တော့သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ သဘောဆန္ဒက...’

‘ကျုပ်လဲ ကျို့ကုန်းချွင်နေရာမှာ ရှိနေရင် ဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု သူလုပ်နေသလို အကြောင်ကြောင် လုပ်နေမှာပဲ’

ဟူဝန်ဟူသည် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အထက် လူတွေကို ဒီအတိုင်း အကြံပြု လိုက်မယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ လောလောဆယ်လုပ်ရမှာ တ တွေ ဆုံသင့်သူတစ်ယောက်ကို ရအောင်ရှာဖို့ပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ’

‘ထန်းရှန်းဂိုဏ်းလက်ထဲကလူပဲ’

‘အဲဒီစုတိယလူကလဲ ဝန်ရင်မော်အတူပါဗျ’

‘ဝါကို ကျုပ် ကြားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူ ဘယ်သူ

ဆိုတာကို ခင်ဗျား တွေ့မြင်ဖူးသလား၊

‘မြင်တော့ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာနည်ရုန်းဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးက သူတို့ရဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေကို စေလွှတ်ပြီး ကျို့ကုန်းချွင်ဆီမှာ ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို တောင်းဆိုခဲ့တာကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟူဝန်ဟူကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသတည်း။

‘အဲဒီအချက်ကိုကြည့်ရင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက သိုင်းလောက သားတွေရဲ့ နားတွေ၊ မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ထင်ရှားတယ်’

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက...’

‘ဒီလိုပါ။ ဘယ်လို သိုင်းသမား၊ ဘယ်လို သိုင်းဂိုဏ်းဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမရှိဘဲ အန္တရယ်ကို ဖိတ်ခေါ်လေ့ မရှိဘူး ဟူဝန်ဟူ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက ကျို့ကုန်းချွင်တို့ကို သွားပြီးစတာဟာ သူတို့ရဲ့ လှည့်ကွက်ကောင်းတစ်ခုပါ။ ဒါ ကျုပ် အမြင်လေ။ ဒါကြောင့် ကျို့ကုန်းချွင်တို့က လူစုလူဝေးနဲ့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေနောက် လိုက်ခဲ့တာပဲ။ သူတို့ ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံတဲ့အခါကျတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက ကျို့ကုန်းချွင်ကိုပြန်ပြီး စွပ်စွဲတယ်။ ဒီအချက်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ကျို့ကုန်းချွင်ကော သိုင်းလောကသားတွေ အလိမ်အညာခံခဲ့ရတာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ တကယ့်တရားခံ မျက်ခြည်ပြတ်နေကြတာပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်

စားကြည့်စမ်းပါ ဟူဝန်ဟူ’

ဟူဝန်ဟူသည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်တွေးနေသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘မင် တွေးတာ ဖြစ်နိုင်ချက် ရှိပါတယ်။ ကျုပ်အထက်က လူတွေကိုပြန်ပြီး တင်ပြလိုက်ပါမယ်။ နှစ်ဘက်စလုံးနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ဝန်ရင်မော်ကို တောင်းဆိုဖို့လဲ အကြံပြုလိုက်ပါမယ်’

‘ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားလဲ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုသင့်မိပြီ။ လက်လွှတ်သင့်ပါပြီ’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ပြန်ချင်တာလဲ’

ဟူဝန်ဟူသည် အလွန်စုတ်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

မင်က မင်သေသေနှင့်...

‘အဆိပ်ဖြေဆေးပေးပြီး ပြန်လွှတ်စေချင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားတော်တော်အပြောကောင်းတဲ့လူပဲ။ မိထားတဲ့ ကျားဆိုးကိုအေးအေးဆေးဆေးနဲ့ တောထဲ ပြန်ပို့တဲ့ မုဆိုးဆိုတာ ရှိလို့လားဗျ။ ကြားကော ကြားဖူးလို့လား’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်က ကျားဆိုးအဆင့်ကို ရောက်နေလို့လားဗျာ’

၁၃၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားတိုယ်ခင်ဗျား အသိဆုံးပေါ့၊ ကျုပ်သိတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာရည် ဖြင့် မားသလောက် မဆိုင်တာလဲ ဝင်စွက်တတ်တဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အထက်က လူတွေအတွက်လဲ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မိတ်ဆွေ’

‘ဘာလဲ ကျုပ်သိုင်းလောကအကြောင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလား’

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အထက်က လူရဲ့ မိန်းမချောရွေးချယ်ရေးကိစ္စကို ဝင်ပြီးနှောက်ယှက်နေတဲ့ လူပဲ’

‘အိုး ဒါက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တစ်ဘက်သတ် စွပ်စွဲချက်ပဲ၊ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ဆိုတာ တင်ရှိနေတဲ့ကျေးဇူးကို မရရှိအောင် ပေးဆပ်စမြဲပါပျ၊ ဒုဆို ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်ဟာ အရူးဝေဒနာ စွဲကပ်ပြီး ဘဝပျက်နေတဲ့ လူပါ၊ ဒါကို ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား’

‘ခင်ဗျား ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆိုင်တာတွေ ဝင်စွက်မက်မယ့်သူပဲ’

‘ကျုပ်က အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ငြင်းဆိုတတ်တဲ့လူမို့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်း လွှတ်မထားဝံ့တာ ပေါ့ဗျာ’

သိုင်းဓာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၃၁

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာ သိပါရစေလား’

‘သိရပါတယ် သိရပါတယ်၊ မင်ဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကံယောက်ပါ၊ ဒီတော့ ကျုပ်စိတ်ကြိုက် အပြစ်ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အထက်က လူတွေဆီ ခေါ်သွားပြီး လိုအပ်သလို လုပ်ဖို့ တင်ပြရမှာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့သွေးကြောတွေတို့ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့’

‘မလိုပါဘူးမင်၊ ခင်ဗျားဟာ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းထဲက အဆိပ်တွေ သင့်နေသူပါ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမှာ အင်အားဆိုလို့ ကြက်တစ်ကောင်ကိုတောင် ဖမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး’

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်လက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထား ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ပိုတောင် မလိုအပ်တော့ပါဘူး မင်’

‘တကယ်လား ဟုဝန်ဟူ၊ ကျုပ်လမ်းခုလတ်က ထွက်ပြေးမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား’

ချန်ယီကွမ်သည် ဟုဝန်ဟူကို ကြည့်လိုက်ပြီး ချွေ့ကို တိုးလာသည်။

သို့သော် ဟုဝန်ဟူက ချန်ယီကွမ်ကို လှမ်းတားထား လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး...

‘ပြေးရဲရင် ပြေးကြည့်ပါမင်’ ဟုပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

‘လွတ်လမ်း မရှိသေးဘဲ သေတွင်းထဲ ဝင်တိုးတဲ့လူ
လောတမှာ မရှိပါဘူး ဟုဝန်ဟူ၊ အခွင့်သင့်ရင်တော့ စမ်းကြည့်မိမှာ
အမှန်ပဲ... ဟဲဟဲ’

‘စမ်းပါ စမ်းပါ။ ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်စမ်းသပ်နိုင်ပါတယ်
ဟုဝန်ဟူသည် အေးစက်စက်ပြောရင်း ရင်ခုန်ဖုန်း ခေါ်
ချန်ယီကွမ်ကို လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘ချန်၊ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ လိုအပ်တာတွေ အသင့်
ပြင်လိုက်ပါ’

ချန်ယီကွမ်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ဆိုပြီး ရပ်နေရာမှ လှည့်ထွက်
သွားသည်။ မင်က...

‘ခင်ဗျားတို့က ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်
ထားခဲ့ကြမှာလဲ’

ဟုဝန်ဟူက...

‘မလိုအပ်တာတွေဗျာ၊ လူတွေဟာ မွေးကတည်းက အာရုံ
ပါလာကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သေတော့လည်း အားလုံးကို
စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရတာမျိုးပါပဲ။ ဘာများ မက်မောစရာရှိလို့လဲ
ဒီအတိုင်းပစ်သွားရုံပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုတော့လဲ ခင်ဗျားတို့မှာ မက်မောမှုဆိုလို့ အာရုံ
မရှိသလိုပဲ၊ လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ လေးစားပါတယ်’

‘အလကား ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကဲ... ကြွေ

ကြွပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ဟုဝန်ဟူ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကိုတိုးသွားသည်။
ထိုစဉ် မိနီလိန်ကျင်းက သူ့ရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ

သည်။

‘ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ မင်’

ပြောရင်း မင်ရင်ကြယ်၏လက်ကို သူမ၏ လက်ဖဝါး

နုနုလေးနှင့် လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်တို့ လတ်ချင်းတွဲပြီးသွားဖို့ မသင့်ပါဘူး မိနီ၊

ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ...

‘ဟင်းဟင်း... ကောက်ညှင်းက မစေး ဆန်ကြမ်းက
စေးနေပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါရှင်၊
ခုအချိန်ဟာ ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ် ခွဲခြားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊
ခုလို တွဲပြီးသွားနေရင်း ရှင်ကို ဝါးမစားပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
ခုလိုသွားနေရင် သဘောတူ ကြည်ဖြူသွားရင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သူ
ရှိနေပါသေးတယ်’

မိနီလိန်ကျင်းသည် မူယာမာယာလုပ် ပြောနေရင်းက
လီယွင်ဟုန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထို့နောက်...

‘ဘာမှ မကျေမနပ် ဖြစ်မနေပါနဲ့ လီယွင်ဟုန်၊ ညည်းသူကို

မေ့မစ်လိုက်ပါ' ဟုပြောပြီး မင်ရင်ကြယ်လက်ကို ဆွဲကာ ခပ်တည်တည် လျှောက်ထွက်သွားတော့သည်။

ဟူဝန်ဟူသည် မိန်လိန်ကျင်း၏ အပြုအမူကို သဘောတူသွားဟန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

'သူရဲကောင်းမင်၊ ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူဟာ တစ်ခြားလူတွေ မကျေနပ်စရာပဲဗျ' ဟု ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟူဝန်ဟူ၊ ကျုပ်ဟာ မကြာခင် သေရမယ့်လူပါ။ ချိုးကျူးပါတယ်ဗျာ... ဟဲဟဲ'

မိန်လိန်ကျင်းကလည်း ဟူဝန်ဟူ နည်းတူ တခစ်ခစ် လိုက်ရယ်သည်။

သူတို့သည် ထေ့လိုက်ငေါ့လိုက် လျှောက်လာရာမှ ခြံဝင်းတံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

တံခါးမကြီးအနီးတွင် မြင်းရထားတစ်စီး အသင့်ရှိနေသည်။

ချန်ယီကွမ် (ရင်ခွန်မန်း) နှင့်အတူ သိုင်းသမား နှင့်ယောက် ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် မြင်းရထားကို ဝိုင်းရံထားဟန်နှင့် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟူဝန်ဟူသည် မြင်းရထားအနီး ရောက်သည်နှင့်

'ကဲ... သူရဲကောင်းကြီးမင်နဲ့ လုံမလေးလီတို့ မြင်းရထားပေါ်တက်ပါ' ဟု ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်နှင့် လီယွင်ဟုန်သည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

ထိုစဉ် မိန်လိန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းက လီယွင်ဟုန်ကို မြင်းရထားပေါ် ဆွဲတင်သည်။ မင်ရင်ကြယ်လည်း ခပ်အေးအေးအမူအရာနှင့် မြင်းရထားပေါ် တက်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၇၆)

စန်းရှန်းရိပ်သာမှာ

ဟူဝန်ဟူသည် လိုအပ်သူများ မြင်ရထားထဲ ရောက်သည်နှင့် ရှေ့တိုလျှောက်လာပြီး ခုန်တက်လိုက်သည်။

မြင်းရထားသည် အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော မြင်းရထားပင်။

ရထားအိမ်ထဲတွင် လှပသော ကော်ဇောများ ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြယ်ဘေးတွင် ပူးကပ် ထိုင်နေရင်းက ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မလို ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ကိုယ်သင်းနဲ့သည် မင်ရင်ကြယ်၏ နှာခေါင်းထဲသို့

တိုးဝင်နေသည်။

သူမ၏ အိမ်ထဲသို့သော အထိအတွေ့သည် မင်ရင်ကြယ်ကို အသက်ရှူမှားစေနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က ထိုအာရုံများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

‘ကျုပ်သေသွားလို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာများ အကျိုးရှိမှာမို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘာမှ တန်ဖိုးရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

မိန်လန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲမင်း၊ ကျွန်မက ရှင်ကို သေခိုင်းပါ့မလားရှင်၊ ရှင်ဟာ နှမြောစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြောခြင်း မရှိဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။

လီယွင်ဟုန်သည် မိန်လန်ကျင်း၏ အမူအရာကို နှမန်းစက်ဆုပ်လှသဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှဲထားလိုက်သည်။

ဗိုဗို ဟူဝန်ဟူ၏ ‘သွားမယ်’ ဟူသော အသံထွက် ပေါ်လာသည်။

မကြာမီ မြင်းရထားကြီး လှုပ်ခါသွားပြီး မြင်းခွာသံများ

၁၃၈. ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် မြင်းရထားအိမ်တံခါးမှ ယင်းလိပ်တာများ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် မြင်းရထားအတွင်းတွင် မည်းမှောင်သွားသည်။

မြင်းရထားသည် တစတစနှင့် အချိန်ကောင်းလာသည်။ ဤတွင် မင်ရင်ကြယ်က စကားစလာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားကြမလို့လဲ’

ဟုဝန်ဟူက...

‘ကျုပ်တို့ အထက်က လူတွေဆီကိုပေါ့ဗျာ’

‘ဒေသအမည်ကကောဗျာ’

‘ရောက်တဲ့အခါကျရင် သိပါလိမ့်မယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် စောဒကတက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ မြောက်စူးစူးကို သွားနေသည်ဟူကား သိမြင်နေသည်။

စဉ်းစားလိုက်သောအခါ တာ့ဟုန်စန်း ဒေသသို့ ဦးတည် နေကြောင်း သိသာလာသည်။

နောက်ကြာအောင်မောင်းပြီးသောအခါ အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးလာသည်။

နောက်နောက်အချိန်မျှ ကြာသောအခါ အနောက်စူးစူးသို့ မောင်းနေပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ် သတိပြုမိလာသည်။

မြင်းရထား၏ ဦးတည်ချက်သည် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိချေ။

မင်ရင်ကြယ်နှစ်ကြိမ်မျှ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

သိုင်းဗာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၃၉

မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ...

မိန်လန်ကျင်းကို ရင်ခွင်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

မြင်းရထားမောင်းနေပုံသည် ခရီးထွက်စကလို မဟုတ်တော့ဘဲ နှေးကွေးနေသည်။

မြင်းခွာသံသည် တစ်ချက်ချင်း ဖြစ်နေသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ဆူဆူညံညံ လူသံများကို ကြားလာရသည်။

ရုတ်တရက် ချန်ယီကွမ်အသံ ပေါ်လာသည်။

‘မြင်းတွေ ပင်ပန်းနေပြီ သခင်ကြီးဟဲ့’

‘အလျင်က မူလနေရာမှာပဲ နားမယ်’

ဟုဝန်ဟူ၏ အသံပါ ဆက်ပြီး ပေါ်လာသည်။

မြင်းရထား ကွေ့သွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သိပ်မကြာပါ။ မြင်းရထား ရပ်သွားသည်။

‘ရောက်ပါပြီ သခင်ကြီး ဟဲ့၊ ဆင်းနိုင်ပါပြီ’

ချန်ယီကွမ်၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။

ဟုဝန်ဟူသည် မိန်လန်ကျင်းကို ထုခမ်းကြည့်ပြီး...

‘ခဏနေဦး ငါ ဆင်းကြည့်ဦးမယ်’ ဟုပြောသည်။

ထို့နောက် ဟုဝန်ဟူသည် ယင်းလိပ်တံခါးကို မတင်ပြီး

မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးထွန်းချိန်ပင်

ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

၁၄၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရောက်နေရာသည် မြို့လယ်တစ်နေရာဖြစ်သည်။

မြို့သည် အလွန်စည်ကားသော မြို့ဖြစ်သည်။ ယောက်
ယက်ခတ်အောင် သွားလာနေကြသူများသည် ငှက်ယုံမကျအောင်
ဟိုးဝှေ့နေကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အနီးတွင် ရှိနေသော မိန်လန်ကျင်းကို
တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

‘မိန်လန်ကျင်း ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ’

မိန်လန်ကျင်းက ချောမြူသော အပြုံးကိုပြုံးရင်း...

‘သူရဲကောင်းမင်က ကျွန်မဆီက အကူအညီကိုတောင်း
တောင်းခံနေရပြီတိုး’

မင်ရင်ကြယ်သည် သူမကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိချေ။

‘မပြောချင်လဲ နေ၊ အောက်ရောက်ရင် သိမှာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ အောက်ရောက်တဲ့အထိစောင့်ပေါ့ရှင်၊

ဘာပြုလို့ လာမေးနေသေးလဲ’

မင်ရင်ကြယ်တုံ့ပြန်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်မှာပင် အပြင်မှ
စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မိန်လန်ကျင်း ဆင်းနိုင်ပြီ’

မိန်လန်ကျင်းက တုံ့ပြန်သံမပေးဘဲ မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ
ပြုံးထွေထွေ အမူအရာနှင့် လှမ်းပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းမင် ရှင်မြင်းရထားပေါ်က ဆင်းပြီးရင်
သိပ်ကြောက်သွားလိမ့်မယ်ရှင်’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၄၁

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာမျှမမြှောက် ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်
သည်။

သို့နှင့် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မြေပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် ရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရောက်နေသည်မှာ မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားမိ
လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့ ဤနေရာကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာကြလေသနည်း။

အတန်ကြာမှ ရွှေ့တွင်ရှိနေသော ဟိုတယ်ကြီးကို
အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဟိုတယ် နဖူးစီးတွင် ရွှေစာလုံးနှင့် ရေးထိုးထားသော
ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မြင်ရသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ စာလုံးများကား ‘စန်းရှန်း တည်းခို
ရိပ်သာ’ဟူသတည်း။

တည်းခိုရိပ်သာသည် သုံးခန်းတွဲရိပ်သာပင်ဖြစ်သည်။

‘လက်စသတ်တော့ စန်းရှန်း ဒေသကိုရောက်နေတာကိုး’

မင်ရင်ကြယ်သည် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိတော့
သည်။

‘သူရဲကောင်းမင်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ သွားလေ... သွား’

မိန်လန်ကျင်းက မင်ရင်ကြယ်ကို တွန်းပြီး ပိသည်။

၁၄၂ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အားလုံး တည်းခိုရိပ်သာ တံခါးဝသို့ရောက်လာသည်။

ဟူဝန်ဟူနှင့် ချန်ယိတွမ်တို့သည် တံခါးဝတွင်ရပ် စောင့်နေကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားသည်။

မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းက လီယွင်ဟုန်ကိုတွဲပြီး နောက်မှ တပ်လိုက်လာသည်။

ထိုစဉ် ဟူဝန်ဟူက မိန်လန်ကျင်းကို လှမ်းပြောသည်။

‘မိန် အရှေ့ဆောင် မအားဘူး၊ သူများတွေ ငှားထားတယ်၊

အနောက်ဆောင်ပဲ ရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

မိန်လန်ကျင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ကန့်ကလျဟန်နှင့် လျှောက်ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် တိုက်ဆိုင်လွန်းလှစွာ လည်တံရှည်ရှည်နှင့် အကျီဖြူဝတ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုသူမိမိကို မှတ်မိသွားမည် စိုးသဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

စင်စစ်ထို လည်တံရှည်ရှည်နှင့် အကျီဖြူစာပေသမားသည် မိမိကို မှတ်မိခြင်းရှိပုံ မရချေ။

အကယ်၍ ထိုလူသည် မင်ရင်ကြယ်ကို မှတ်မိပါက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမည်မှာ အမှန်တည်း။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၄၃

အခန်း (၇၇)

ရှေ့တစ်လှမ်း၊ နောက်တစ်လှမ်း

ထိုလူသည် ဝင်လာသူများကို လိုက်ကြည့်နေရာမှ ရှောင်ချင်း၊ လီယွင်ဟုန်တို့နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော အဆောက်အအုံထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထိုလူသည် ဟုတ်ကြည်ရိပ်သာမှလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထူးခြားသောအခြေအနေကြောင့် ဟူဝန်ဟူကိုသာ ဂရုစိုက်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းပေါ်သို့ပင် ခံရပြန်

၁၄၄ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းဆောင်

နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဟုဝန်ဟုတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအဆောင်သည် နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဆောက်ထားသော အဆောက်အဦ တစ်ခုပင်။

ထိုအဆောက်အဦ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လေးခန်းတွဲ အဆောက်အဦတစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။

သူတို့ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်မိချိန်တွင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က လက်ဘက်ရည်ကြမ်း လာချသည်။

ထို့နောက် အားလုံးကို အကဲခတ်ဟန်နှင့် လိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် လုပ်ပြသည်။

ထို့နောက်...

‘ဪ... ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေထဲမှာ ဟုလူမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်အရာရှိ ပါပါသလားခင်ဗျာ’ ဟုမေးသည်။

မမျှော်လင့်သောအမေးကြောင့် ဟုဝန်ဟု မျက်နှာဖျတ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပြီး ဖျာဖျာသထဲ ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

စားပွဲထိုးသည် ခါးညွတ်ပြီး ရှိသေလေးစားဟန် ပြလာသည်။

သိုင်းစာယာနှင့်သွေးသဇ္ဇာ (၅) ○ ၁၄၅

‘စောစောက လူတစ်ယောက်က စာ ပေးသွားလို့ပါ’
ဟုဝန်ဟုသည် သံသယမကင်းဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စာကိုဖွင့်ဖတ်သည်။

ထို့နောက် စာရွက်ကို လုံးထွေးချေမှုပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘စားပွဲထိုး၊ ငွေကိုင်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ ခုပဲ ထွက်သွားကြပြီလို့’

ဟုဝန်ဟုသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လူများကို...

‘ကဲ... သွားမယ်’ ဟုပြောသည်။

စားပွဲထိုးသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် တုန်လှုပ်နေတော့သည်။

ထို့နောက်...

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’ ဟုဆိုပြီး နေရာမှ ထွက်သွားသည်။

ချန်ယီကွမ်သည် အလောတကြီးဖြစ်နေသည့် ဟုဝန်ဟုကို ကြည့်ပြီး နားမလည်ဟန်နှင့် မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲသခင်ကြီး ဟု’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ချန်၊ ကျုပ်တို့ မှားပြီး ဝင်မိလို့ပါ၊ အရှေ့ဘက်ကအဆောင်မှာ သိုင်းသမားတွေ တင်းကြမ်းပြည်နေတယ်’

ထိုစဉ် မိန်လန်ကျင်းက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ရင်၊ သိုင်းလောကသမားတွေ

၁၄၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခြေချရာမှာ သိုင်းသမားတွေ ပြည့်နေတာ ဘာဆန်းလို့လဲခင်
မြင်းရထားပေါ်မှာချည်း ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ပျင်းစရာ
ကောင်းသလဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ထွက်ရမယ်ဆိုတော့...

ဟူဝန်ဟူ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

‘မိန်က သူတို့ကို ဘယ်သူတွေ မှတ်လို့လဲ၊ ဟိုလူကို ဘယ်သူ
က ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ သိလို့လား’

မိန်လန်ကျင်းသည် အာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာပျက်
သွားတော့သည်။

‘အဲဒီစာက သခင်ကြီးဟဲ့...’

ချန်ယီကွမ်သည် စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ ရပ်ဝစ်
လိုက်သည်။

ဟူဝန်ဟူ ဒေါသ ပိုထွက်လာသည်။

‘မေးဖို့လိုသေးလို့လားကွ၊ မင်းတို့ တော်တော်လျှာရှည်
တယ်’

ထို့နောက်...

‘ဒါဖြင့် သွားကြမယ် သခင်ကြီးဟဲ့’

‘အေးအေး၊ ခုနက ဆင်ရဲသားဟန်ဆောင်ထားတဲ့လူတ
ကျုပ်ကို သတိထားကြည့်သွားတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်နောက်ကျနေလို့
မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ကျသွားရင် သွားမရ လာမရ ဖြစ်နေမယ်’

ဟူဝန်ဟူသည် ချန်ယီကွမ်ကို ရှင်းပြရင်း မင်ရင်ကြယ်တို့
လှမ်းပြောသည်။

သိုင်းမာယနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၄၇

‘မင် ဟိုလူနဲ့ ခင်ဗျား သိကြတယ် မဟုတ်တာ၊ ဒါကို
ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ’

ဟူဝန်ဟူ၏ အပြစ်တင်စကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ်သည်
တွေတွေကြီး လုပ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ
မမြင်မိဘူးဗျ’

‘ဟဲဟဲ... တကယ်မြင်မမြင် ခင်ဗျား အသိဆုံးပါဗျာ၊
တန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ
သူ့လူများကိုသာ မျက်ရိပ်ပြပြီး အပြင်သို့ လျှောက်လာသည်။
တံခါးဝတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ သူတို့အားလုံး အလိုလို ရပ်တန့်
သွားကြပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အခြေအနေကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်
တွေ့နေရသည်။ အနောက်ဆောင်ရှိရာသို့ လူလေးယောက်
လျှောက်လာနေခြင်းပင်။

သူတို့သည် စီးမင်ရှန်၊ ချန်ချင်းယင်းနှင့် ခရမ်းရောင်
ဝတ်စုံဝတ် နယ်လှည့်စစ်ရေးမှူးနှစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ချန်ယီကွမ်သည် ထိုလူများ ဝင်လာသည်နှင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး
နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

မရွှောင်၍မဖြစ်၊ စီးမင်ရှန်းသည် ရင်ခုန်ဖန်း (ခေါ်)

၁၄၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချန်ယီကွမ်ကို သိရှိထားသူပင်။

စီးမင်ရှန်းသည် နောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးနေသည့် ရင်ခုန်
ဖန်း ချန်ယီကွမ်ကို ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ချန်ချွန်ယင်းတို့နှင့်
အတူ ရှေ့သို့ တိုးမြဲတိုးလာသည်။
ထို့နောက်...

အခန်း (၇၈)

ထိပ်တိုက်ရန်သူ

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးတို့၊ ခုပဲရောက်ပြီး ခုပဲ ထွက်ခွာကြ
တော့မှာလားရှင့်’ ဟုမေးတော့သည်။

ဟုဝန်ဟုသည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူဖြစ်သည့်
အတိုင်း ဣန္ဒြေရရပြန်ပြောသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေးရဲ့၊ တစ်လမ်းလုံး အာမှ
မစားရသေးလို့ ထမင်းသွားစားကြမလို့ပါ၊ မိန်းကလေးတို့ကကော’

‘ကျွန်မတို့က အရှေ့ဆောင်မှာ တည်းနေကြတဲ့ ဧည့်သည်
တွေပါ၊ ဆရာကြီးတို့နဲ့ ကျွန်မမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ပါလာသလားလို့ လာကြည့်တာပါ’

‘ဪ... ဪ... မိန်းကလေး လူမှားနေတယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့လူစုထဲမှာ မိန်းကလေးနဲ့ သိက္ခာမဲ့သုတစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး’

‘ဆရာကြီးတို့ မိသားစုချည်းပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့မိသားစုချည်းပါ’

ဟုဝန်ဟု၏ မင်သေသေစကားကြောင့် စီးမင်းရှန်းရယ်မောနေတော့သည်။

‘ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာကြီးရဲ့ ကျွန်မအထင်တော့ ဆရာကြီးတို့ မိသားစုတွေချည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး’

ဟုဝန်ဟုသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပြီး...

‘ဒါကြောင့် မိန်းကလေး လူမှားနေပြီလို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်’

‘ဟင်းဟင်း... ငြင်းမနေပါနဲ့ရှင်၊ တကယ်ရိုးသားရင် ကျွန်မကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါလား’

ဟုဝန်ဟုသည် မည်သို့မျှ စကားမပြန်ဘဲ မျက်မှောင်ကြွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ချန်ချွန်းယင်းက ရှုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

‘မိတ်ဆွေတို့ကလဲဗျာ အပေါက်ဝမှာပိတ်ပြီး ရပ်နေကြတော့ ကျုပ်တို့က အထဲကို ဘယ်လို ဝင်ကြရမှာလဲ၊ ဘာထဲခင်ဗျားတို့က ခင်ဗျားတို့နောက်ကလူတွေကို အမြင်မခံဝံ့လို့လား’

ချန်ချွန်းယင်း၏အမေးကြောင့် ဟုဝန်ဟု အပြောရအဆိုးရ ကြပ်သွားသည်။

ထို့နောက် ချောင်းဟန်ပြီး...

‘အဟမ်း... ဟမ်း... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ မိသားစုတွေပါဗျ’

‘ဒါကတော့ မျက်နှာကိုမြင်မှ သေချာမယ့်ကိစ္စပါရှင်၊ ရှင်တို့ပြောတဲ့ အမှန်အတိုင်းဆိုတာ ယုံရတာမှ မဟုတ်ပဲ’

‘မိန်းကလေးက ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှချည်လားဗျာ’

‘ကျွန်မက ဆရာကြီးတို့တို့ ဂါရဝတရား ရှေ့ထားပြီး လာခဲ့တာပါရှင်’

‘အိုး... တျုပ်တို့နဲ့ မိန်းကလေးတို့ဟာ ဘာမှ ပတ်သက်ကြတာမှ မဟုတ်ပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် လမ်းဖယ်ပေးဧေး၊ ကျွန်မတို့ အထဲကိုဝင်မယ်’

‘ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မိန်းကလေးမှာ ဒီလိုလုပ်ခွင့် မရှိပါဘူး’

‘ကျွန်မက လိုအပ်မှုကို အေးအေးဆေးဆေး တောင်းဆိုနေတာပါ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လမ်းဖယ်ပေးရင်တော့ ဇွတ်ဝင်ရမှာပဲ’

စီးမင်းရှန်း၏အသံသည် သိသိသာသာမာကျောလာသည်။ ဟုဝန်ဟုလည်း မျက်နှာကြော တင်းလာလေပြီ။

‘ဒီလို ဇွတ်လုပ်လို့ ရမလား မိန်းကလေးရဲ့၊ ဒီဒေသဟာ’

၁၅၂ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အာဏာအောက်က ဒေသပါ'

ချန်ချန်ယင်းက ဟူဝန်ဟူတိုကြည့်ပြီး မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

'အေးအေးဆေးဆေး တောင်းဆိုနေတာကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လျောလိုက်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် အားလုံး ကူညီမဲ့ကုန်ပါလိမ့်မယ်'

ဟူဝန်ဟူသည် ဒေါသထွက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ချေ။

စီးမင်ရှန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် သိသိသာသာကြီး ဝင်းလက်တောက်ပြောင်လာသည်။

ရောက်ရှိနေသောနေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏တင်းမာသော အမူအရာသည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။

'ကောင်းပါပြီရှင်၊ တွေ့ခွင့် မပေးချင်လဲ နေပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တောင်းဆိုချင်တာကိုတော့ ပြောပါဦးမယ်၊ ဖေးယွင်ရဲတိုက်က လီယွင်ဟုန်ကို ထားပစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောရင် ရှင်တို့ကို ဒီက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခွာခွင့် ပြုလိုက်မယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့...'

စီးမင်ရှန်းက စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြတ်ထားလိုက်၏။

ဟူဝန်ဟူ အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၅၃

'ဒါ ဒါ ကျုပ်တို့ မိသားစုတွေချည်းပါ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး လူမှားနေတာပါ'

စီးမင်ရှန်းသည် ဒေါသကြောင့် အသားများပင် တုန်လာသည်။

ဖြူသောမျက်နှာသည် ဒေါသသွေးကြောင့် အနီရောင်လွမ်းလာသည်။

'တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောရရင် ရှင်သဘောပဲ၊ ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းနိုင်လျက်သားနဲ့ မဖြေရှင်းဘဲနေတာကတော့ ရှင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ'

ဟူဝန်ဟူသည် ဖူးကွယ်ခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် ဝန်ခံခြင်း ပြုတော့သည်။

'ကျုပ်နောက်မှာ ဖေးယွင်ရဲတိုက်က လုံမလေး လီယွင်ဟုန် ရှိနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေသလဲဆိုတာသာ ပြောပါ'

'ဒါက ကျွန်မတို့ကိစ္စပါရှင်၊ ရှင်သိဖို့ မလိုပါဘူး' ဟူဝန်ဟူသည် မထီလေးစားဟန်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

'ဟဲဟဲ... မကြာခင်ကပဲ ခင်ဗျားတို့တွေ ထုံထိန်ရေကန်ကြီးက ကျင်းစန်းတောင်ခြေမှာ လီချန်းလူကို ဖမ်းခဲ့တယ် ဟုတ်လား မိန်းကလေး'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ'

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက တော်တော်အပြောကောင်းတယ်
ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့က ဝန်ရင်မော်ကိုလဲ ဖမ်းတယ်၊ လီချန်းလူ
ကိုလဲ ဖမ်းတယ်၊ အခုလဲ လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကို လိုချင်ပြန်ပြီ
ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံက မလွန်လွန်းဘူးလား မိန်းကလေး’

စီးမင်ရှန်းသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဟုဝန်ဟုန်ကို
စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုဝန်ဟုန်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီးဆက်ပြောသည်။

‘မိန်းကလေးတို့က လီယွင်ဟုန်ကို အလိုရှိနေကြတာတို့
ဒီလိုဆိုရင်လဲ အပေးအယူ လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဘယ်လို အပေးအယူလဲ’

စီးမင်ရှန်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးသည်။

ဟုဝန်ဟုန်က...

‘ဒီလိုပါ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဒုတိယမြောက်
ဝန်ရင်မော်အတူနဲ့ လီယွင်ဟုန်ကို အလဲအလှယ်လုပ်ပါ၊ ဘယ်နှယ်
လဲ’

စီးမင်ရှန်း၏ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်သည် အလိုလျောက်မြင့်
တက်သွားတော့သည်။

‘ရှင်က ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ’

‘ဒါက ကျုပ်ကိစ္စပါ မိန်းကလေး သိဖို့မလိုပါဘူး’

စီးမင်ရှန်းသည် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာပြန်သည်။

ထိုစဉ် ချန်ချွန်းယင်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျာက ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ၊ နာမည်က ဘယ်သူ
လဲ၊ ဘယ်သိုင်းဒေသက သိုင်းပညာရှင်လဲ’

‘ကျုပ်က အညတရ သိုင်းသမားပါ၊ ခင်ဗျားလို လက်
ရှစ်ဘက်နတ်ဆိုးလို့ ကျော်ကြားနေတဲ့လူနဲ့တော့ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရ
သေးပါဘူး’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ သိနေတာကိုး’

‘မဆန်းပါဘူး၊ လက်ရှစ်ဘက်နတ်ဆိုးဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်း
က သိုင်းလေသကတို့ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် လှုပ်ခါနိုင်ခဲ့တဲ့လူပဲ၊
ဘယ်မသိပဲ ရှိပါမလဲ၊ ခုလဲ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက နယ်လှည့်စစ်ဆေး
ရေးမှူးချုပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုပါ သိထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ
မသိသူ မရှိသလောက် ကျော်ကြားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

ဟုဝန်ဟုန် စကားကြောင့် ချန်ချွန်းယင်း ပြုံးသွားသည်။

ဟုဝန်ဟုန်သည် နဲ့စပ်သူတစ်ယောက်ပင်တည်း။

ခေတော့ ခေမည်မဟုတ်ချေ၊

ချန်ချွန်းယင်းသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး
သည်နှင့် -

‘ကျုပ်ကို သိတယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒီတော့
လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကို ထားခဲ့ပါ၊ ခုချိန်မှာ တိုက်ခိုက်မှု
မဖြစ်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

ဟုဝန်ဟုန် ပရုံးနှစ်ဘက်တွန့်ပြီး ရယ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့က အကြမ်းဖက်ကြတော့မှာလား’

၁၅၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘အခြေအနေကို မှန်မှန်ကန်ကန် သဘောပေါက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ’

‘ဟဲဟဲ... ပြောသလိုသာ ဖြစ်ကြစတမ်းဆိုရင် လောက ကြီး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲဟဲ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့က လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကို သေလောက်တဲ့ သွေးကြောတွေကိုချည်း ရွေးပြီး ပိတ်ခေါ်ခဲ့တာဗျ၊ ဒီတော့ သူ့ကို အသက်ရှင်လျက် လိုချင်ရင် ဝန်ရင်မော်အတု ဒုတိယလူနဲ့ လဲမှ သာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အကြမ်းဖက်လို့တော့ ဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းထက် အဆိုးသာ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားတို့က လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကို တကယ်သတ်ကြ မှာလား’

ချန်ချွန်းယင်းက မျက်လုံးပြုပြီး မေးသည်။

ဟုဝန်ဟူက အေးစက်စက် ပြေသည်။

‘ဟုတ်တယ် လိုအပ်ရင် သတ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အထေး အယူ တည်ရင် မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုခေါင်းမာနေရင် ဒီညတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သေရမယ့်ညပဲ’

‘သိပ်လည်း ကြိမ်းဝါးမနေပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေပါသေးတယ်၊ သူက လီယွင်ဟုန်ကို ထိရင် ခေါင်းငုံ့နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်သူမှီလို့လဲဗျ၊ တဆိတ် သိပါရစေလား’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၅၇

‘သူရဲကောင်းကြီးမင်ရင်ကြယ်ပါ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သိမှာပါ’

‘ဘာ... သူရဲကောင်းမင် ဟုတ်လား၊ သူက ခုဘယ်မှာလဲ’
ချန်ချွန်းယင်းက တအံ့တဩ မေးတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ် သူရဲကောင်းမင်ပဲ၊ သူ ကျုပ်နောက်က အခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ကျုပ် မယုံဘူး’

ချန်ချွန်းယင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ရွှေ့ကိုတစ် လှမ်းတိုးသွားသည်။

‘အေးအေးဆေးဆေးနေပါ မိတ်ဆွေ၊ ဇွတ်မလုပ်ချင် စမ်းပါနဲ့’

ဟုဝန်ဟူက ချန်ချွန်းယင်းကို ခပ်အေးအေး တားမြစ် သည်။

ထို့နောက် စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘မိန်းကလေး၊ ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားကို ပြောပါ’

‘ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ မယုံသေးဘူး’

‘မယုံရင် ယုံအောင် ပြပါမယ်ဗျာ၊ သေသေချာချာသာ ကြည့်ကြပါ’

ဟုဝန်ဟူကို ပြောပြောဆိုဆို ဘေးသို့အနည်းငယ် ဖယ်ပေး သည်။

စီးမင်ရှန်းနှင့် ချန်ချွန်းယင်းသည် ဟုဝန်ဟူ ပြောသည့် အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် စိတ်ဖောကြီးစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

၁၅၈ ○ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

‘သုရဲကောင်းမင် ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးခဲ့ပါ’
ဟုဝန်ဟု၏ အသံအဆုံးမှာပင် မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့ရ
တော့သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၅၉

အခန်း (၇၉)

တန်ဖိုးမဲ့သူ ဘယ်သူ

မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ
ဆဲရှိသည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် မင်ရင်ကြယ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို
ဆွဲကိုင်ပြီး အလွန်ကြင်နာယုယသည့် ဟန်မူရာများ ပြသနေသည်။

စီးမင်ရှန်းကော ချန်ချွန်ယင်းပါ မင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး
အလွန်အံ့အားသင့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ စီးမင်ရှန်းသည် မလေးမခန့်ဟန်နှင့်
လှမ်းမေးသည်။

‘ရှင်ဟာ သုရဲကောင်းမင် အမှန်ပဲလား’

၁၆၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ဟုတ်ပါတယ် စီးမင်ရှန်း ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ’
စီးမင်ရှန်းသည် မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ရင်
တဝိုင်းဝိုင်း ခုန်လာတော့သည်။

ချန်ချွန်းယင်းသည် အရုပ်တစ်ရုပ်လို ငိုငိုကြွေးကြွေး ဖြစ်နေ
၏။

မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေတာလဲ မင်’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ် တိုက်ကျွေးတဲ့ လက်ဘက်ရည်ကြမ်းကို
သောက်ခဲ့လို့ပေါ့ဗျာ’

ဟူဝန်ဟူက အောင်နိုင်သူ၏အသံနှင့် ခပ်သောသော
ဝင်ပြောသည်။ ချန်ချွန်းယင်းက တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသ ထောင်း
ခနဲ ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျား အဆိပ်ခတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား အခုလို အမြင်ထူး ရနေတာကို
အများကြီး လေးစားပါတယ်’

ချန်ချွန်းယင်းသည် ဟူဝန်ဟူကို သတ်ဖြတ်ပစ်ချင်စိတ်
များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

စီးမင်ရှန်း၏ ဖြူရသောမျက်နှာသည် သွေးရောင်သန်း
လာချေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် အခြေအနေ ဆိုးရွားလာမည်ကို
ရိပ်မိနေသဖြင့် စကားစ ရှာရတော့သည်။ ထိုစဉ် ချန်ချွန်းယင်းက

ခပ်မာမာ လှမ်းမေးပြန်သည်။

‘နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို
လုပ်ခဲ့ရတာလဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ကြားဖြတ်ပြီး ဖြေသည်။

‘သူ့နာမည်က ဟူဝန်ဟူ၊ ယန်ကျိုးက ထိပ်တန်းဟိုတယ်
ပိုင်ရှင် ရင်ခုန်ဖုန်း လို့ခေါ်တဲ့ ချန်ယီကွမ်ရဲ့ဆရာဆိုရင် မမှားဘူး၊
ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ နောက်ပိုင်း အရှုပ်အထွေးရဲ့
တရားခံဟာ သူတို့လူစုပဲ၊ အဓိက တရားခံက သူတို့အထက်တလူ
တစ်ယောက်ပဲ’

‘ဪ... ဪ... သူတို့က တေးသည်မ မန်မန်ရဲ့
ဒေါက်တိုင်တွေကိုး၊ ဟင်းဟင်း’

စီးမင်ရှန်းက ခနဲသံနှင့် ဝင်ပြောလာသည်။

မိန်လန်ကျင်းက အမြင်ကပ်စရာကောင်းသော အမူအရာ
နှင့် မချိုမချဉ် ပြုံးပြသည်။

‘ပြောပါ စီးမင်၊ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ’

‘ခုလို တွေ့ရတာကို ကျွန်မ အံ့သြမိပါတယ်၊ ကျွန်မက
ရင်ခုန်ဖုန်းကော ရှင်ပါ သေပြီလို့ ကြားထားလို့ပါ’

‘ရှင်တို့ သေစေချင်တဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန် သက်ရိုး
ရှည်တဲ့လူတွေပါ၊ ကျွန်မတို့က သေရာက ရှင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သူတွေ
ပါရှင်၊ ဟင်းဟင်း... ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မ၊ ခုလို ရှင်နေတာကို
မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ ကျွန်မ မရှိလဲ ရည်းစားလူဘက်တွေဟာ အပြစ်ရှိ

နေမှာပါရှင်...ဟင်းဟင်း'

စီးမင်ရှန်းသည် အရှက်ကင်းမဲ့လှသော မိန့်လန်ကျင်း
စကားကြောင့် မျက်နှာကြီး နီရဲလာတော့သည်။

ထိုစဉ် မင်ရင်ကြယ်က သတိလှမ်းပေးသည်။

'စီးမင်၊ ခင်ဗျားက ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ရန်ဖြစ်ချင်နေတာလဲ'

စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်၏ ဆိုလိုချက်ကို သဘော
ပေါက်သွားသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်လိုက်သည်။

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ရှင်'

မိန့်လန်ကျင်းသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မင်ရင်ကြယ်ကို
မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတော့သည်။

'ရှင်တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ လူတွေဟာ အဟောင်းထက်
အသစ်ကိုသာ ခင်မင်တွယ်တာတတ်ကြတာပါရှင်၊ ခုတော့ ရှင်တ
အသစ်ကိုပစ်ပြီး အဟောင်းကို ခင်ချင်နေတာကိုး၊ တဲ့ပါရှင် တဲ့ပါ'

သူမ၏စကားသည် စီးမင်ရှန်း၏အနှုတ်ကို တည့်တည့်ကြီး
ထိသွားသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် အရှက်ကြီး ရှက်လာသဖြင့် နှုတ်ခမ်း
တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤတွင် မင်ရင်ကြယ်က သတိလှမ်းပေးပြန်သည်။

'စီးမင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိကောင်းစင်

သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မေ့မပစ်ပါနဲ့'

မင်ရင်ကြယ်၏စကားသည် မိန့်လန်ကျင်း၏ အသည်းကို
စားနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ အခဲရခက်သွားစေသည်။

သူမ၏ အရှက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာသည် သိသိသသာ
ကြီး နီရဲလာသည်။

အသား တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

'ပြောရက်လှချည်လား သူရဲကောင်းမင်၊ ပြောပါ ပြောပါ၊
ကျွန်မဟာ ရှင်ပြောသလို နှံ့အိုင်ထဲ ရောက်ခဲ့မိသူကိုး၊ ကျွန်မဘဝ
ဟာ ရိုးသားချင်လျက်နဲ့ ကြွေလွင့်ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ဘဝပါ၊ ဒီတော့
ကျွန်မဘဝမှာ ရှက်ရွံ့နေစရာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးရှင်'

မိန့်လန်ကျင်းသည် ကြေကွဲစွာမျှ ပြောရင်း အမူအရာ
ပြောင်းပြီး လေးနက်တည်ကြည်လာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မိန့်လန်ကျင်း၏ အားနည်းချက်များကို
ဆုပ်ကိုင်မိပြီဖြစ်သဖြင့် စည်းရုံးခြင်း ပြုတော့သည်။

'အရေးကြီးတာက စိတ်နှလုံးသန့်ရှင်းပြီး မြင့်မြတ်တဲ့
စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ပဲ မိန့်၊ လူ့ဘဝမှာ ဒီအချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊
မြင့်မြတ်ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိသူအတွက် ညစ်ညမ်းတဲ့ပတ်ဝန်း
ကျင်ဟာ သာမညကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ပျော့ညံ့စိတ်ကြောင့် ဒုက္ခ
ရောက်နေတာပါ၊ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်ကိုသာ ပြုပြင်လိုက်ရင် တန်ဖိုး
ကြီးတဲ့မိန်းမဘဝကို ပြောင်းလဲလာမှာပါ မိန့်'

မင်ရင်ကြယ်၏စကားသည် မိန့်လန်ကျင်း၏ နှလုံးသားသ

၁၆၄ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့ စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ဝင်သွားသည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် ဖော်ပြမစွမ်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ယင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဟူဝန်ဟူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘သူရဲကောင်းမင်က မိန်လန်ကျင်းကို စိတ်ပြောင်းအောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နေတာကိုး၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ရစတမ်းဆိုရင် လောကကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ... ဟဲဟဲ၊ မိုးလွန်မှ တွန်ချတာဟာ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ပါ မင်’

မင်ရင်ကြယ်က ဟူဝန်ဟူ၏စကားကို ဂရုမစိုက်ချေ။

မိန်လန်ကျင်းကိုသာ ဂရုဏာသက်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဘဝဆိုတာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ခရီးထွက်ရသလို ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်မှုတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရစမြဲပါ မိန်း၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ သာယာမှု ဆိုတာလဲ ရှိစမြဲပါ။ လူဆိုတာ အမှားကိုမြင်လို့ အမှန်ကိုပြင်ရင် တန်ဖိုးကြီးလာစမြဲပါ။ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့လက်ထဲက လူသတ်စားကို လွှတ်ချပြီး သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်နှလုံးကို မွေးမြူပြီး လေ့ကျင့်ရင် ဘုရားတောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမှားထိ မြင်ပြီး အမှန်ပြင်သူအတွက် နောက်ကျတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးတာက မိမိခေါင်းထဲထဲ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အတွေးအခေါ်တွေကို မောင်းနှင်ထုတ်ပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ကောင်းမှု အတွေးအခေါ်တွေကို မွေးမြူနိုင်ဖို့သာ

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၆၅

အရေးကြီးတာပါ။ ဒီနေရာမှာ မိမိကိုယ်တိုင်က ကောင်းမှုကိုသိုလ်ကို ဘယ်လောက်မက်မောခဲ့မင်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ကမိက အတု ဆုံးပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဖြတ်ပြီး မိန်လန်ကျင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် ငြိမ်ပြီး ငိုနေသည်။

ဟူဝန်ဟူသည် မင်ရင်ကြယ်ကိုတစ်လှည့် မိန်လန်ကျင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကို တရားဟော နေတာကိုး၊ ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်၊ သူ့အမှားတွေကို ခင်ဗျားပဲ ပြုပြင်လမ်းညွှန်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်... ဟဲဟဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟူဝန်ဟူကို မကျေမနပ် လှမ်း ကြည့်တော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် အခြေအနေအလုံးစုံကို အကဲမပြတ် စောင့်ကြည့်ပြီး အကြံထုတ်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟူဝန်ဟူကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ခပ်မာမာ လှမ်းမေးသည်။

‘ဟူဝန်ဟူ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးနေသလဲ’

‘ဟဲဟဲ... အစကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်အထက်လူ တွေဆီ ခေါ်သွားဖို့ပဲ၊ ခုတော့ အစီအစဉ် ပြောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီ’

‘ဘယ်လို ပြောင်းမှာလဲ’

၁၆၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘လူအလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ လိယွင်ဟုန်
တို့ ဒုတိယ ဝန်ရင်မော်အတုနဲ့ လဲမလားလို့’

ဟုဝန်ဟူသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောရင်း စီးမင်ရှန်းကို
လှည့်ပြောသည်။

‘စီးမင်... ကျုပ်ပြောတာကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊
ခင်ဗျားတို့ မရှုံးပါဘူးဗျ’

‘ဟင်းဟင်း... ရှင်က ကျွန်မကို ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း
လိုက်လုပ်မယ် ထင်နေသလား... ဟင်းဟင်း’

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ သဘောပါဗျာ၊ အတင်း အဓမ္မ
လုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ မင်ရင်ကြယ်ကိုတော့ အဆုံးခံ
မခံပါဘူး’

‘ရှင်စကားက ဘာစကားလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ မင်ရင်ကြယ်ဟာ
ဘာမှ ပတ်သက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်က ရန်သူတောင်
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာရှင်’

‘ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် စီးမင်၊ ခုချိန်မှာတော့
သူရဲကောင်းမင် ဆိုတဲ့လူဟာ ကြက်ဖတစ်ကောင်ကိုတောင်
မိအောင် ဖမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊ သူ့အခြေအနေက
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ညှိုးဒဏ်ကိုတောင် ခံနိုင်တော့
တာ မဟုတ်ဘူး’

စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး မျက်စိဖျတ်
မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၆၇

ထို့နောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သောအသံနှင့်-

‘သူပြောတာ တကယ်လား သူရဲကောင်းမင်’

မင်ရင်ကြယ်က ဝေဒနာ ခံစားနေရဟန်နှင့်-

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဝါကြောင့်မို့ သူတို့ခေါ်ရာ လိုက်နေရ
တာပေါ့၊ သူတို့စော်ကားသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာပေါ့’

ဟုဝန်ဟူသည် အလွန်သဘောကျသွားဟန်နှင့် တဟ်ဟ်
ရယ်တော့သည်။

ထို့နောက် စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းမေးသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ စီးမင်’

စီးမင်ရှန်းက သက်ပြင်းရွက်ပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အစီရင်ခံရလိမ့်ဦးမယ်၊
ကျွန်မက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံရမယ့်လူပါ’

‘ကောင်းပါတယ်၊ အထက်လူကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ
လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ သွားဖို့လာဖို့ အချိန် ဘယ်
လောက်ကြာမလဲ’

‘မြန်ရင် သုံးရက် ကြာရင် ငါးရက်’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ငါးရက်ပြည့်တဲ့အထိ စောင့်မယ်၊
ငါးရက်က ကျော်ရင်တော့ သူရဲကောင်းမင်ကို တစ်သက်လုံး
မမြင်တွေ့ရတော့ဘူးလို့ မှာလိုက်ပါရစေ’

‘ဒါက ရှင်တို့ကိစ္စပါ၊ ကျွန်မကတော့ လူချင်းလဲဖို့ကိစ္စကို
အစွမ်းကုန် တိုက်တွန်းမှာပဲ၊ ဒီရက်အတွင်းမှာ ရှင်တို့လက်ထဲက

၁၆၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လူနှစ်ယောက်ကို မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းအောင်တိုတော့ ရှင်တို့ တာဝန်ယူရမယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဆုံးရှုံးမှုတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆယ်ပြန်ဆယ်ဆ လျော်ကြေးပေးရမယ်'

'ဟဲဟဲ . . . ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်၊ မင်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ကျုပ် နားလည်ပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှင်တို့ကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမလဲ'

'ဒီအနောက်ဆောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေပါ'

'တောင်းပြီ၊ ရှင်စကားကို ရှင် တည်ပါ'

စီးမင်ရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ချန်ချွန်းယင်းလည်း ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ခရမ်းရောင်အကျီဝတ်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး စီးမင်ရှန်းနောက် လိုက်သွားသည်။

ဟူဝန်ဟူသည် စီးမင်ရှန်းတို့လူစုကိုကြည့်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

x x x

ထို့နောက် . . .

'ဟဲဟဲ . . . ဒီမိန်းကလေးက မင်ကို တော်တော်ကြင်နာသားပဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟူဝန်ဟူစကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၆၉

ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာပြောတာလဲ ဟူဝန်ဟူ၊ ခင်ဗျား၊ အမြင်မှားနေတယ်၊ ကျုပ်နဲ့သူက မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရန်သူ ရန်သူ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူကတော့ ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်ကောင်းထားနေတာ အမှန်ပဲ . . . ဟဲဟဲ'

'ခင်ဗျားအမြင်တွေ တော်တော်မှားနေတယ် ဟူဝန်ဟူ'

'ဘာကို ပြောတာလဲမင်'

'ခင်ဗျားတို့ လူချင်းလဲမယ့်ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ အသုံးတည့်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဝန်ရင်မော်အတုနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို မငြင်းဘဲ လဲကြမှာပေါ့ဗျ'

'ကျုပ်ကတော့ ဒီလို မထင်ဘူး၊ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ သူတို့အတွက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး လိုအပ်တဲ့လူပဲ'

'ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ် မယုံဘူး၊ ဟူဝန်ဟူ'

'မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ'

'ထားပါလေ၊ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လဲမယ်ဆိုတော့

ခင်ဗျား မနာဘူးလား'

'မနာပါဘူး၊ လီယွင်ဟုန်ဟာ သူတို့အတွက် အသုံးတည့်ကောင်း တည့်နိုင်ပေမယ့် သူရဲကောင်းမင်ကတော့ သူတို့အတွက် အသုံးတည့်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဟဲဟဲ . . . ဒါကကျုပ်ကိစ္စပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်

၁၇၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပါဘူး'

ဟူဝန်ဟူသည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြောသည်။

'နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားအထက်လူတွေဆီ မပို့တော့ဘူးလား'

'ဝန်ရင်မော်အတုကို ရတော့မှာမို့ မလိုအပ်တော့ ပါဘူး ဟေ့... ဟေ့'

'ခင်ဗျားမှာ ဒီအထိ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိနေသလား'

'မရှိဘဲ လုပ်ပါလေလားဗျာ'

'ဒါဟာ စောစောကပဲ ခင်ဗျားအထက်ကလူက တိတိ ကျကျ ညွှန်ကြားလိုက်လို့ ဖြစ်မှာပါ'

ဟူဝန်ဟူသည် ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။

သည်ကြားထဲက ကူနွေဆည်လိုက်ပြီး...

'ခင်ဗျား အတွေးအခေါ်ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ရန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်၊ ရှောင်လို့ မရရင် ဒီနည်းကို သုံးတဲ့၊ ဒါကျုပ်အထက်က ညွှန်ကြားချက်ပဲ'

'ဪ... ဪ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအထက်က လူဆီမှာ တိကျတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေဦးမှာ သေချာပါ တယ် ဟူဝန်ဟူ'

သိုင်းဗာသာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၇၁

'ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါက လီယွင်ဟုန်ကို သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့် မရွှောင်မလွှဲသာရင် ဘယ်လောက်တိကျတဲ့ အစီအစဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အထက်လူက ဝန်ရင်မော်အတုကိုလဲ သံသယ ရှိနေတာဗျ'

'ဝန်ရင်မော်အစစ်လို့ ယူဆနေတာလား'

'ဟုတ်တယ်'

'တကယ်တော့ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ ကျို့ကုန်းချွင်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ပါဗျာ။ သူ့ပညာ အဆင့်မြင့် ပေမယ့် တကယ် ဝန်ရင်မော်လောက် အစွမ်းမထက်ပါဘူး'

'ခင်ဗျား ဒီလိုပြောနေတာဟာ ဝန်ရင်မော်အတု ဘယ်သူ ဆိုတာကို သေသေချာချာ မသိသေးလို့ပါဗျာ'

'ဘာလဲ။ အဲဒီ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ ကျို့ကုန်းချွင်ရဲ့ တပည့် မဟုတ်ဘူးလား'

ဟူဝန်ဟူသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေ တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကသာ...

'ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီလူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ။ သူ ဘယ်သူလဲ' ဟု ရေခွက်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၈၀)

သွေးတာဝန်

ထိုအချိန်မှာပင် အရှေ့ဆောင်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းမှ မီးများ
လင်းထိန်လာသည်။

မီးရောင်အောက်၌ ကြေးရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့်
လူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ပိန်ပိန်အဘိုးအိုနှင့် ဝဝအဘိုးအို
တို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခန့်ညားသော ကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်တွင်
ထိုင်နေလျက်ရှိသည်။ သူတို့အနားတွင် အနက်ဝတ်စုံနှင့် မော်လင်း
ကိုပါ တွေ့ရသည်။

သူတို့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်သည့် ကုလားထိုင်တွင်မူ စီးဝင်

ရှန်း ထိုင်နေသည်။ သူမသည် ဘေးတွင်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းနှင့် အဝါဝတ် စည်းကမ်း
ထိန်းရှစ်ယောက်ကိုကား မတွေ့ရချေ။ *

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဝဝ
အဘိုးအိုက စကားစသည်။

‘ကဲ... ငါ့ညီ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ’

ပိန်ပိန်အဘိုးအိုက အေးတိအေးစက်လုပ်နေရာမှ...

‘နောက်ပေါက်လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်တို့
ဝင်မပါသင့်ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုကြီး’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဘိုးပိန်ရဲ့ ဒီလူက ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေကြီးပါ။ ဒါကြောင့်မို့...’

အနက်ဝတ်လူငယ်မော်လင်က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ
နှင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပိန်ပိန်အဘိုးအိုက မော်လင်ကို အေးစက်စက်နှင့် စိုက်
ကြည့်သည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကြောင့်ကျနေရတာလဲ၊ မင်းအဖေ
ရှန်းပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ဟိုလူငယ်က တကယ်အဆိပ်သင့်
နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက ဟိုကောင်တွေကို ပညာပါပါနဲ့
တစ်ပတ်ပြန်ရိုက်နေတာကွ၊ ဒါဟာ အခွင့်အရေးကို ရသလိုယူပြီး
ဝန်ရင်မော်ကို အဆိပ်ခတ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို စောင့်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတာ
ပဲ၊ မင်း သူ့အတွက် ပူစရာမလိုဘူးကွ’

'အဘိုးပိန်ကလဲဗျာ၊ ဟူဝန်ဟူဆိုတဲ့လူကတောင် လူချင်း
လဲချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ဟာ'

'ငါ သိပါတယ်ကွ၊ ငါကမှ မလဲချင်တာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ဟူဝန်ဟူက...'

'သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ ဝရံစိုက်စရာ မှတ်လို့'

'သူတို့က မင်ကို ဘာမှမလုပ်ပေမယ့် လီယွင်ဟုန်ဆိုတဲ့
မိန်းမတို့ကော...'

'ဟို... ဟိုသူငယ်ရှိနေမှတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကိုလဲ
ဘာလုပ်ရဲမှာလဲ'

မော်လင်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့သဖြင့် နှုတ်ပိတ်
ပြီး ငြိမ်နေတော့သည်။

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်
ပြီး မဝံ့မရဲ ခေးပြန်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် လူချင်းမလဲတော့ဘူးလား အဘိုးပိန်'

'ငါ့သဘောကတော့ မလဲချင်ဘူး၊ မိန်းကလေး သဘော
တကော'

'ကျွန်မလဲ မလဲသင့်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်'

'အဖော်ချွန်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ'

မော်လင်က သဘောမကျဟန်နှင့် လှမ်းမေးသည်။

စီးမင်ချွန်းက ခပ်တည်တည် ပြောသည်။

'တို့အစ်မအစ်ကို လတ်ခဲပါ မော်လင်၊ တို့အနေနဲ့ ဟူဝန်ဟူ'

တောင်းဆိုသလို လူချင်း လဲလိုက်မယ်ဆိုရင် အဓိက တရားခံတို့
ဖမ်းနိုင်ဖို့ကိစ္စကြီး အစပျောက်သွားလိမ့်မယ် မော်လင်၊ အဲ...
ငါတို့ သိထားသလောက်တော့ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ တျို့တုန်းချွင်ရဲ့
တပည့်တစ်ယောက်ပဲ၊ သိုင်းပညာအဆင့်လဲ သိပ်မြင့်မားလှတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟူဝန်ဟူက သူ့ကို သိပ်အလိုရှိနေတယ်၊
အဲဒါကြောင့် နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လဲမယ်လို့ တောင်းဆို
တာပေါ့၊ ဒါတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဝန်ရင်မော်အစစ်ရှိတဲ့နေရာ
ကို သူတို့ သိနေပုံပဲ၊ ခုလို လူချင်းလဲမယ်ဆိုတာဟာ သူတို့ရဲ့
ယျှိုမှက်ချက်တစ်ခုပဲ၊ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ သူတို့အတွက် သိပ်
အရေးကြီးနေပြီ'

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ထုံမလေးစီးမင်နဲ့ ကျုပ်အမြင်
ထပ်တူထပ်မျှပဲ'

ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးက လက်ဝါးချင်းပွတ်ပြီး အားရပါးရ
ဝင်ပြောသည်။

စီးမင်ချွန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး အဘိုးဝကြီးကို
လှမ်းမေးပြန်သည်။

'အဘိုးဝတကော လူချင်း လဲလှယ်ချင်ပါသလား'

'အေး... ငါကတော့ လဲချင်တယ်'

'ကျွန်မကတော့ မသင့်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ် အဘိုးဝ'

'ညည်းအမြင်ကို ပြောပါ'

'အဘိုးဝပြောခဲ့သလို လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကိုပဲ ယူပြီး'

မင်ရင်ကြယ်ကို ချန်ထားမယ်ဆိုရင် သူတို့သံသယ ဝင်သွားပါလိမ့်မယ်'

အဘိုးဝကြီးသည် သဘောပေါက်လာဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းက အက်ပြောသည်။

'ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ လီယွင်ဟုန် တစ်ယောက်ထဲနဲ့ လဲရင် တွက်ခြေမကိုက်ပါဘူးရှင်'

'အိုး... လီယွင်ဟုန်ဆိုတာ မေယွင်ရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်းလူရဲ့သမီးကွယ့်၊ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ လဲယူတာတောင် တွက်ခြေမကိုက်သေးဘူးလား'

'ဟင်းဟင်း... တကယ်လို့ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ ဝန်ရင်မော်အစစ်ရှိတဲ့နေရာကို သိထားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ရှင်'

အဘိုးဝကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောသည်။

'အဲဒီ ဝန်ရင်မော်အတု အဘိုးကြီးက တကယ်မသိရင် ကော...'

'ကျွန်မအထင်တော့ သိဖို့များပါတယ်ရှင်'

'အချိန် ရှိပါသေးတယ်လေ၊ ငါးရက်ဆိုတာ နည်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုလွှတ်ပြီး စာရေး မေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဟိုအဘိုးကြီး တကယ်သိမသိ သေချာမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလဲ ရမယ်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ'

'ကျုပ်ကတော့ အတင်းဝင်လုချင်တယ်'

အဘိုးပိန်ကြီး၏စကားကြောင့် စီးမင်ရှန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'မလုပ်ပါနဲ့ အဘိုးပိန်၊ မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကော ကျွန်မတို့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေပါ ပျက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်'

'ဪ... အဲဒီသူငယ်က ညည်းအတွက် ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေလို့လား'

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်း၏ မျက်နှာရဲ့ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးပိန်၊ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အကျိုးကို ဦးထိပ်ထားပြီး ပြောနေတာပါ'

'ရှင်းစမ်းပါဦး လုံမလေး'

'ဟိုအဘိုးတို့နဲ့ ဝန်ရင်မော်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မယ် စဉ်းစားထားသလဲ'

'ဝန်ရင်မော်ကို ရရင် သူ့ရှေ့ ခေါ်သွားပြီး ပြမယ်၊ သူတို့ပြောတာကို နာထောင်မယ်'

'ညည်းစိတ်ကူးကလဲ အန္တရာယ်တစ်ယောက်က မှန်မှန်ကန်ကန် ဘာပြောနိုင်မှာမို့လဲ'

'အဲဒါထားပါ၊ အရေးကြီးတာက မင်ရင်ကြယ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ကျွန်မတို့ ကူညီဖို့လိုတယ်၊ ဝန်ရင်မော်အတုကို

၁၇၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဆိပ်ဖြေဆေးကိုရဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ မင်ရင်ကြယ်
သာ ဝန်ရင်မော်အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးကို ရရှိလာရင် ပြဿနာ
အားလုံး ပြေလည်လာပါလိမ့်မယ်'

'ညည်းစိတ်ကူးကတော့ ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ ဝန်ရင်မော်သာ
ပကတိအတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားရင် ငါတို့က သူ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ဆီ
ပို့လို့ရပါတော့မလား'

စီးမင်ရှန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီးမှ စကားပြန်စသည်။

'ကျွန်မ ဒီကိစ္စ ပြေလည်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေး
ပါမယ်ရှင်'

'တကယ်ပြောတာလား မိန်းကလေး။ ဒါဖြင့် ညည်းမှာ
ပိုင်ကွက် ရှိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား'

'ကျွန်မပြောချင်တာက ကျွန်မတာဝန်ကိုကျေပွန်အောင်
မထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ရင် ဂိုဏ်းကပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ကြည်ကြည်
ဖြူဖြူ ခံယူပါမယ် အဘိုးပိန်'

'မိန်းကလေးက ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်သလား'

'ဟုတ်ပါတယ် အဘိုးပိန်'

အဘိုးပိန်က သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်သည်။

ထို့နောက်...

'ကောင်းပြီ မိန်းကလေး ကောင်းပြီ၊ ညည်းဆန္ဒပြည်
အောင်တို့ အစွမ်းကုန် ကူညီပေးမယ်'

သိုင်းမာယာနှင့်သွားသစ္စာ (၅) ○ ၁၇၉

'ကျေးဇူးတင်တယ် အဘိုးပိန်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်'

'အရမ်းကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ မိန်းကလေး။ ခုကိစ္စတစ်ချက်ကလေး လွဲချော်သွားတာနဲ့ အသက်ပါ ပါသွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစဉ်းစားစား ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်မှဖြစ်မှာ'

'အဘိုးပိန်ရဲ့စကားကို ဦးထိပ်ထားပါတယ် အဘိုးပိန်'

'နေပါစေ နေပါစေ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အဘိုးဝ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စပဲ၊ ဒီတော့...

ငြိမ်ပြီးပါးစပ်ပိတ်နေသည် အဘိုးဝကိုကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ဟန်နှင့်ပြောသည်။

အဘိုးဝက ခေါင်းကို တယမ်းယမ်း လုပ်လိုက်ပြီး...

'အင်း... ဒီတစ်ခါကိစ္စမှာ စိတ်ကောင်းထားပြီး ငြိမ်နေမိတာ မလွယ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တို့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်အောင်တော့ ပညာပြရတော့မှာပဲ'

စီးမင်ရှန်းသည် တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာသည် အဘိုးဝကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးဝ၊ အဘိုးဝနဲ့ အဘိုးပိန်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး'

'အင်း... ဒီလိုလုပ်ရဲကိုင်ရဲ တာဝန်ယူရဲလို့လဲ ဂိုဏ်းက ညည်းကို အရေးထားတာပဲ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဟားဟား၊ တဲ... သွားတော့ မိန်းကလေး သွားတော့'

၁၈၀ ○ တက္ကသိုလ်ဗေဒလင်းဆောင်

အဘိုးဝက အားရပါးရ ရယ်မောပြီး လက်ယမ်းပြတော့
သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး
နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် အဆောင်ထဲမှ ထွက်ပြီး လက်အောက်ငယ်သား
များကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သွေးခင်းသောလမ်းပေါ်မှ တာဝန်နှင့်
ဝတ္ထုများကို ရဲရဲရင့်ရင့် ထမ်းဆောင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
လေသတည်း။

အခန်း (၈၁)

အထီးကျန်စေနာ

မော်လင်သည် သူမနောက်မှ ထတ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ
သည်။

‘အဒေါ်ရှန်း’

စီးမင်ရှန်းသည် ခေါ်ခံကြောင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်သည်။

‘မော်လင်... ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ’

‘မေးစရာရှိလို့ပါ အဒေါ်ရှန်း’

‘ဘာမေးမလို့လဲ၊ ပြော ပြော’

‘ကျွန်တော် ဝေဝေဝါပြစ်နေတယ် အဒေါ်ရှန်း၊ အဒေါ်ရှန်း
ရည်ရွယ်တာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ’

‘ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ’

‘ဪ... အဒေါ်ရှန်း ရည်ရွယ်ချက်က သူရဲကောင်းမင်
အတွက်လား၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်အတွက်လား ဆိုတာ မရှင်း
လို့ပါ’

စီးမင်းရှန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘အင်း... ခုလို မေးလာတော့ ဘာဖြေရမှန်းတောင် မသိ
တော့ဘူး မော်လင်’

‘ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မင်း တွေ့ကရာ မပြောနဲ့’

စီးမင်းရှန်းသည် ရှက်ရှက်နှင့် အသံ မာလာသည်။
မော်လင်၏ အနှောင့်အသွား မလွတ်သောစကားကြောင့် ရင်ထဲ
ဖိုလို့က်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်
ပြီး မော်လင် ကျေနပ်စေရန် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောသည်။

‘မဟုတ်မှလွဲရော၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် မော်လင်’

မော်လင်က စီးမင်းရှန်းကို ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်ရင်း-

‘အဒေါ်ရှန်း ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ သူရဲကောင်းကြီး မင်ရင်
ကြယ်ဟာ’

မော်လင်က စကားကို ဆုံးအောင် မပြောချေ။ သူ့စကား
လွန်သွားမှာ၊ စီးမင်းရှန်း စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

စီးမင်းရှန်းက... .

‘ငါ့ စိတ်အထင်ကို ပြောတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မင်ရင်ကြယ်ရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေ၊ လှုပ်ရှားနေထိုင်ပုံတွေဟာ ဝန်ရင်
မော်နဲ့ တထေရာတည်း တူနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ခန္ဓာတိုယ်
အနေအထားနဲ့ လက်နှစ်ဘက်လှုပ်ရှားပုံ အမူအရာတွေကလဲ
တော်တော်တူတယ်’

‘အင်း... အဒေါ်ရှန်း ပြောသလို ဟုတ်တာတော့
အမှန်ပဲ၊ ဒါဝေမယ့် မျက်နှာချင်းက တူကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ အဒေါ်
ရှန်းရဲ့’

‘မင်း ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဝန်ရင်မော်
က ဇွဲနေတဲ့လူ၊ မင်ရင်ကြယ်က အကောင်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရတာက ကြာပြီပဲ၊
သူ့မှာ ကုမရတဲ့ရောဂါ ရနေတာကိုလဲ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး
အသိပဲ’

စီးမင်းရှန်းက မျက်လုံးကို မှေးစင်းပြီး စဉ်းစားသည်။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောလာသည်။

‘မင်း စဉ်းစားသလို ငါလဲ စဉ်းစားမိတာပဲ၊ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်မှန်းလဲ သဘော
ပေါက်နေတယ်၊ ဒီကြားထဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
တည်းလို့ ထင်နေပြန်တယ်၊ ငါတို့ယ် ငါလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို
ထင်နေမြင်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး’

မော်လင်သည် စီးမင်းရှန်း၏ ခံစားမှု ဝေဒနာကို လာပြည်

ပြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

စီးမင်းရှန်းသည် ဝန်ရင်မော်ကို သံယောဇဉ် တွယ်နေသူ၊ သည်တော့ ပြဿနာတိုင်းကို တွေးရာ၌ ဆန္ဒစွဲက ပါစမြဲ ဖြစ်နေသည်။

စာပြစ်မြင်၍ မဖြစ်။ နားခံသာအောင် ပြောရသည်။

‘အင်း... အခြေအနေက အဒေါ်ရှန်းအတွက် ရွေးချယ်ရ ခက်နေပုံပဲ။ ကျွန်တော် အဒေါ်ရှန်းကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ’

စီးမင်းရှန်း မျက်နှာမဲ့သွားပြန်သည်။

‘ငါ ခံစားနေရတာက တစ်မျိုးပါ မော်လင်’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် အဒေါ်ရှန်းရယ်၊ အဒေါ်ရှန်းက မင်ရင်ကြယ်နဲ့ ဝန်ရင်မော်ကို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေချင်နေတာပါ။ လက်တွေ့က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့...’

‘လက်တွေ့ အခြေအနေကို ငါသိပါတယ် မော်လင်၊ နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ယောက်ပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေချင်လို့ပဲ ရတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဒေါ်ရှန်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပစ်ပယ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး မော်လင်’

‘စိဖြင့် ဘယ်လိုလဲ’

‘ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့...’

စီးမင်းရှန်းသည် စကားဖြတ်ပြီး တွေ့သွားပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ...

‘နေပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းတွေ မေးနေတာလဲ’

‘အဒေါ်ရှန်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဇဝေဝေါ ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာကိုးဗျ’

စီးမင်းရှန်းသည် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ စိတ်ရှုပ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်း တဟင်းဟင်းချလိုက်ပြီး-

‘ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဘဲနေလို့ မရသွားလား မော်လင်’

မော်လင်က သူ့အဒေါ်ရှန်း၏ ခံစားမှုကို နားလည်စာနာ ဟန်နှင့်-

‘ဒီလိုပါ အဒေါ်ရှန်း၊ အဒေါ်ရှန်းဟာ ကျွန်တော့်ကို နားအလည်ဆုံး၊ အချစ်ခင်ဆုံး၊ အသိတတ်ဆုံး၊ ဂရုအစိုက်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း အဒေါ်ရှန်းကို စာနာစိတ်နဲ့ ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဒေါ်ရှန်းရဲ့ ချစ်ဝေဒနာ ခံစားရမှု ထွေကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်ပြီး စာနာနေမိပါတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြင်တွေ့သိရှိနေရလို့ပဲလေ၊ အဒေါ်ရှန်းရဲ့ ဝေဒနာတွေကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေရက်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်...

မော်လင်သည် စကားမဆက်ဘဲ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

စီးမင်းရှုန်းသည် နို့သားလှသော မော်လင်ကိုကြည့်ပြီး..

'အင်း... ဘာလိုလိုနဲ့ မင်းလည်း လူကြီးဖြစ်လာပြီ

မော်လင်'

မော်လင်က ဟက်ခနဲရယ်ပြီး ကလေးဆန်ဆန်ပြန်ပြော

၏။

'လူပဲ အင်္ဂေါ်ရှန်းရယ်၊ မကြီးပြင်းဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ'

'ဟင်း... ဟင်း'

'ကဲ၊ ငါရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ငါ့ဘဝအဖော်ကို ရွေးပါလို့

ဆိုရင် ငါ့အသည်းနှလုံးက သူ့ရဲကောင်းမင်ကို နောက်ကျသွားပြီလို့

ပြောလိမ့်မယ် မော်လင်၊ အဲဒါ ငါ့ရင်ထဲကစကားပဲ'

မော်လင်သည် ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ စီးမင်

ရှုန်းကိုသာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

'ကျွန်တော် ပြောချင်သေးတယ် အင်္ဂေါ်ရှန်း'

'ဘာပြောချင်တာလဲ မော်လင်'

'ကျွန်တော် သူ့ရဲကောင်းမင်အတွက် အသနားခံပါရစေ

လား'

'ဆက်ပြောပါဦး'

'ယန်ကျွေးမြို့က ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဝန်ရင်

မေ့တာ အရူးတစ်ယောက်ပါ အင်္ဂေါ်ရှန်း၊ ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရ

တော့တဲ့အရူးပါ။ ရုပ်ကတော့ လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ချော

တာ အမှန်ပဲ၊ ဒီအချက်ပဲ သူ့ရဲကောင်းမင်နဲ့ ကွာတယ်၊ ကျန်တာ

တွေကတော့ သူ့ရဲကောင်းမင်ထက်သာတာ မရှိပါဘူးဗျာ...

'ဒါက မင်းအမြင်ပဲ မော်လင်'

'ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေလို့ပါ၊ အင်္ဂေါ်ရှန်း

ရဲ့၊ မိန်းကလေးသာ ဖြစ်ကြည့်ပါလား၊ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ

သူ့ရဲကောင်းမင်ကိုသာ ရွေးချယ်မှာပဲ'

စီးမင်းရှုန်းသည် မော်လင်စကားကို မချေပနိုင်တော့ဘဲ

ငူငူကြီး ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ရှက်ကိုးရှက်တန်းဖြစ်ပြီး ခပ်ရမ်းရမ်း

ပြောတော့သည်။

'ပေါက်ကရဲတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ခုကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့

တန်တန် ပြောလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရူးပေါ့ပေါ့လုပ်မနေနဲ့၊

မေတ္တာတရားဆိုတာ ခုစိုက်ခဲသီး ခုပွင့် ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး'

မော်လင်က သူ့စကားကို ဂရုစိုက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

'ဒါကတော့ အင်္ဂေါ်ရှန်းစိတ်နဲ့ အင်္ဂေါ်ရှန်း ကိုယ်ပဲ၊

အင်္ဂေါ်ရှန်းက သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့ အမျိုး

သမီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြောရရင် တစ်ခေတ်မှာ

တစ်ယောက်လို့ဆိုရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ မာနကြီးသလောက်

သိက္ခာလည်းကြီးတယ်၊ ယောက်ျားတိုင်းကို ဖွဲ့တွေ၊ ဆန်ကွဲတွေလို့

ထင်နေတာလည်း အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသား

တွေက တီးတိုး ဘွဲ့ပေးခဲ့ကြတာ၊ ဘာတဲ့ 'ရေခဲသူဇာ လှမျက်နှာ'တဲ့၊ မှန်တယ်၊ အဒေါ်ရှန်းဟာ လူတကာ တီးတိုးပြောရလောက်အောင် ချောပြီး မာနကြီးလွန်းတဲ့ အဒေါ်ရှန်းပဲ'

မော်လင့်စကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းသည် သိပ်သိပ်တုန်အောင် ရယ်မောမိတော့သည်။

ထို့နောက်...

'ဝန်ရင်မော်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ အတော်ဆုံး အချောဆုံး၊ စိတ်သဘောထား အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ မော်လင်၊ သူ့အရည်အချင်းကို မိသူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ ဇွဲသွားပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ တမ်းတမ်းတတ စွဲမြဲနေတုန်းပဲ'

စီးမင်ရှန်းသည် တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာပြောသင်း မျက်ရည်များ ဝဲလာတော့သည်။

မော်လင်သည် စီးမင်ရှန်းကိုကြည့်ပြီး၊ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။

'အဒေါ်ရှန်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော် အဒေါ်ရှန်းကို သနားနေတာပဲ၊ အဒေါ်ရှန်းရဲ့ ခံစားချက်တွေထို့လည်း သူ့ကို သိစေချင်ပါတယ်ဗျာ'

'မော်လင်၊ မင်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ'

'ကျွန်တော်လည်း ရင်ထဲရှိသလို ပြောလိုက်တာပဲ အဒေါ်

ရှန်း

'ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောရင် မေမေကြီးကို သတိရလာပြန်တယ်ဗျာ၊ သတိရတော့လဲ အပြစ်တင်ချင်မိပြန်ရော'

'ဟင်း... မပြောသင့်တာတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး မော်လင်'

စီးမင်ရှန်းက ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြီး ထိတ်ထိတ် ဟာဟာ ပြောသည်။

မော်လင်က စီးမင်းရှန်း၏ ထိတ်လန့်မှုကို ဂရုမစိုက် ပြန်ချေ။

'တုတ်တယ် အဒေါ်ရှန်း၊ ဇီးပန်းချောင်ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုပဲ၊ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ယောက်ျားတွေဟာ လယ်ထွန်ကြ၊ စပါးစိုက်ကြနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်နေကြတာ၊ မိန်းမတွေဆိုလည်း ဝိုင်းဝင်ကြ၊ ရက်ကန်း ရက်ကြနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတဲ့လူတွေချည်းပဲ။

ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ မေမေကြီးက သူတစ်ပါး လျှို့ဝှက်ချက်ကို လုယူလာတယ်ဆိုတော့ ဟင်း... ဒါဟာ ဘာသဘောလဲ အဒေါ်ရှန်း၊ အေးဆေးမှုကို မအေးဆေးအောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား၊ ပြောတာကတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးချင်လို့၊ သိုင်းလောကသားတွေကို ညီညွတ်စည်းလုံးစေချင်လို့တဲ့။

ဒါ သူ အကြောင်းပြချက်ပါ၊ ဒီ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ အသေးစိတ် အစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

၁၉၀ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဒါကြောင့်မို့ ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့တာပေါ့။ ဒီအချက်ဟာ သူ
တွတ်ထားသလို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်စေခဲ့တာ
လက်တွေ့ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ မလိုအပ်တဲ့ သွေးမြေကျမှုတွေ ဖြစ်ပွား
နေတာပေါ့။

‘မင်း အပြစ်မတင်သင့်ဘူး မော်လင်း၊ မကျေမနပ် ဖြစ်စရာ
လည်း မလိုဘူး။ ဒါတွေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ထိပ်တန်း ဆုံးဖြတ်
ချက်’

‘ဪ... အဒေါ်ရှန်းက မေမေကြီးလုပ်သမျှ ထောက်ခံ
တယ်ပေါ့’

‘ငါက သူ့လက်အောက်ငယ်သားပဲ မော်လင်း၊ ဘာမေး
စရာ လိုသေးလို့လဲ’

‘လက်အောက်ငယ်သား။ လက်အောက်ငယ်သား။ ဟင်း...
လက်အောက်ငယ်သားတဲ့လားဗျာ။ ဒီစကားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အဖို့
တော့ အင်မတန် နားခါးစေတဲ့ စကားလုံးပဲ။ မေမေကြီးဟာ သိုင်း
လောကကို အုပ်စိုးဖို့ ကြံစည်နေတာပါ။ ဒါ လောဘကြီးတာပဲ။
ဒီလောဘကြောင့် သားအရင်းကိုတောင် ဝရုစိုက်ရမှန်း မသိတော့
ဘူး။ ဒီအတ္တကြောင့် သားအရင်းကိုတောင် မထွေးပိုက်အားတော့
ဘူး။ တွေးရင်လေ... တွေးရင်...’

မော်လင်းသည် အထီးကျန်ခံစားမှုကို ဖွင့်အန်ရင်း စကား
ပြတ်သွားတော့သည်။

စီးမင်ရှန်း မျက်လုံးပြူးလာသည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၉၁

မျက်နှာတွင် ဒေါသရောင်သမ်းလာသည်။

‘မော်လင်း... မင်းစကားကို အရမ်းအရမ်း မပြောနဲ့’

‘ပြောတယ်ဗျာ၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်တော်က
ဟုတ်တာကို ပြောနေတာ၊ မေမေကြီးက ကျွန်တော့်ကို သား ရယ်
ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကမျှား ကြင်ကြင်နာနာ ဝရုစိုက်ခဲ့လို့လဲ၊ ခု
တစ်လောမှာ အဆောင်ထဲကိုတောင် ဝင်ခွင့်မပေးတော့ဘူး။’

အလျင်တုန်းကတော့ လေးငါးကြိမ်လောက် ဝင်တွေ့ခဲ့ဖူး
ပါတယ်၊ ဒီလောက်နဲ့ လုံလောက်မလား။ သားနဲ့အမေ ဆက်ဆံနေ
ဆိုတာ ဒါပဲလား။ မေမေကြီး လုပ်နေပုံက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်နေတာပဲ။ အမိရဲ့ အေးမြတဲ့ တုန့်ငြင်းမရတဲ့
မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။

တကယ်တော့ မေမေကြီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မဖြစ်သင့်
ဘူး။ ကျွန်တော်ပည်း ဂိုဏ်းချုပ်သခင်လေး မဖြစ်သင့်ဘူး။ လုပ်လဲ
မလုပ်ချင်ဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့ သာမန်လူတွေလို သားရယ် အမေ
ရယ်ဆိုပြီး ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် ယုယုယယနဲ့ ကြီးပြင်းလာချင်တာ
ကျွန်တော့်ဆန္ဒပဲ။ ခုတော့ဗျာ... ဟင်း...’

မော်လင်းသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်လာသဖြင့် သက်ပြင်း
ကိုသာ ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် မော်လင်း၏ မေတ္တာငတ်မှုကို စာနာ
ထောက်ထားမိလာသဖြင့် ငြိမ်ပြီး တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

‘အင်း... မင်းလည်း အထီးကျန် ဝေဒနာကို တော်တော်ခံစားနေရတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် မေမေကြီးကိုတော့ အထင်မှားသင့်ဘူး မော်လင်၊ မေမေကြီးဟာ သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်သလို မင်းလဲ သာမန်လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအချက်ကို မင်းခေါင်းထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ထည့်သွင်းထားချင်တယ် မော်လင်’

‘ဒါကို ကျွန်တော် သိတယ် အဒေါ်ရှန်း၊ ရွေးခေတ်ကတည်းက ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး သူရဲကောင်းတွေ အကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်၊ သူတို့ဘဝတွေကိုလည်း လေ့လာမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားအရင်းကို ဂရုမစိုက်ပဲ၊ ပစ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး သူရဲကောင်းရယ်လို့တော့ တစ်ယောက်မှ မကြားဖူးသေးပါဘူး’

မော်လင်သည် ဖျောင်းဖျလေ ကမ်းတက်လေ ဖြစ်နေသည်။

‘တကယ်တော့ မေမေကြီးဟာ မင်း ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကြောင့် အဒေါ်ရှန်းကို ရာထူး တာဝန်ပေးပြီး မင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခိုင်းထားတာပါ၊ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ အတိုင်းအဆ မရှိအောင် နက်ရှိုင်းလှတယ် မော်လင်၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်းနဲ့ငါ ရင်အုပ်မကွာ ရှိနေကြတာပဲ’

မော်လင်သည် စီးမင်းရှန်းစကားကို တဟ်ဟ် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ အဒေါ်ရှန်း စိတ်တော့မဆိုးရဘူး၊ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဘာနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရဘူးလို့ လူတိုင်းပြောတာ ချည်းပါ၊ ဒါကို ပမာထားပြီး ကျွန်တော်ကို အနိုင်ယူကြတာချည်းပဲ၊ ဒီကိစ္စကို အပိုစကားတွေနဲ့ ဆင်ခြင်ပေးမနေနဲ့တော့ဗျာ’

စီးမင်းရှန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ကြေကွဲသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

မော်လင်သည် မိခင်မေတ္တာ ငတ်နေသူပါတကား။

မိခင်၏ အကြင်နာ၊ အယုအယများ ကင်းကွာနေသဖြင့် ဒေါသပေါက်ကွဲနေသူပါတကား။

xxx

စီးမင်းရှန်းသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်နေသဖြင့် ချိုချိုသာသာ နွေးနွေးထွေးထွေး ပြောရပြန်တော့သည်။

‘မော်လင်... မင်း ငါ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောနေတာ လားကွယ်’

‘ကျွန်တော့်မှာ အဒေါ်ရှန်းကို စိတ်ဆင်းရဲစေလိုတဲ့ ဆန္ဒ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူးဗျ၊ အဒေါ်ရှန်းကလည်း ကျွန်တော် ဘာပြောပြော ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပြောတော့တော့ဟာလည်း အရှိကို အရှိအတိုင်း အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ’

စီးမင်းရှန်းသည် မော်လင်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ဟင်းခနဲ

၁၉၄ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၉၅

ချလိုက်သည်။

‘ကဲ ကဲ... ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ မော်လင်း၊ တချို့ကိစ္စတွေဟာ ငါ့အနေနဲ့ ထုတ်ပြောလို့ မဖြစ်တာတွေကွယ်၊ ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ထားစေချင်ပါတယ်’

‘သဘောပေါက်ပါတယ် အဒေါ်ရှန်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ထပ်ပြော စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အခြေအနေကို အဒေါ်ရှန်း သဘောပေါက်ယင် ပြီးတာပါပဲ၊’

‘ကဲ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြစို့’

စီးမင်ရှန်းသည် မော်လင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အနီး ၈၂

လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်

သန်းခေါင်ကျော်၍ သုံးချက်ပင် တီးသွားခဲ့ချေပြီ။

တည်းခိုရိပ်သာကြီးသည် အမှောင်ထုအောက်၌ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေဆဲတည်း။

ရုတ်တရက် မည်းမည်းသဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် ဝိုးခနဲ ခုန်ပျံပြီး အနောက်ခြံဝင်းထဲသို့ ကျရောက်လာလေ၏။

ထိုအရာသည် အနက်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်တပ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အရပ်မြင့်ပြီး မျက်လုံးရောင်သည် ကြယ်ရောင်လို တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေသည်။

၁၉၆ ○ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုလူသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာသူ ဖြစ်သော်လည်း
ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်ဟန် စိုးစဉ်းမျှ မရှိချေ။

ထိုလူသည် ခြံဝင်းထဲတွင် ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှတ်
ဆက်သွယ်မှု ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် စကားဝှက်ကို ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘နေပြည်တော် မျက်နှာ မိန်းမချော’

ထိုအသံကြောင့် အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး စောင့်ကြပ်နေကြသည့်
(ထန်ရှန်းဂိုဏ်းမှ) အဝါဝတ်နှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စည်းကမ်းထိန်းနှစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တစ်ဘက်လူ၏ ဆက်သွယ်မှုကို စကားဝှက်နှင့်
ပင် ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်ကြသည်။

‘စကြာဝဠာမယ် ဖြစ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေက’

အဝါဝတ်နှစ်ယောက် တုံ့ပြန်သံ မဆုံးမီမှာပင် မျက်နှာဖုံး
စွပ်နှင့်လူသည် အနောက်ဆောင်အတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်
ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ အဝါဝတ်စည်းကမ်းထိန်းနှစ်ယောက်လည်း
အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့သည်။

မျက်နှာလုံး စွပ်နှင့်လူသည် ထိုအခါကျမှ အဝါဝတ်

နှစ်ယောက်အား ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝှေ့ယမ်းပြသလာသည်။

ထိုနောက် ထိုပစ္စည်းကို ချက်ချင်းပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

အဝါဝတ်နှစ်ယောက်သည် မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေ

ရာမှ...

‘ဪ... ခင်ဗျားက’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်က-

‘က... ဘေးဖယ်နေကြစမ်း’

ဟုဆိုပြီး လက်တစ်ဘက်ကို ယမ်းခါလိုက်ပြန်သည်။

အဝါဝတ်နှစ်ယောက်သည် ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’ ဟုဆိုပြီး
ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကာ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ
ခုန်ထွက်သွားကြသည်။

မြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အရွေ့ဆောင်ဘက်သို့
ရောက်ရှိသွားကြပေပြီ။

အင်္ကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် သူတို့ကို ဂရုမပြုတော့။

အနောက်ဆောင် တံခါးပေါက်ကို ကျော်ပြီး အတွင်းသို့
ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုနောက် ဘေးဘက်တွင်ရှိသော ခြံဝင်းတံတိုင်းအနီးသို့
ဖျတ်ခနဲ ခုန်ယှံ့ပြီး တိုးကပ်သွားပြန်သည်။

ထိုမှ ခြံတံတိုင်း တစ်လျှောက်အတိုင်း လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ
ပြေးခဲ့ပြန်တော့သည်။

မကြာပါ... သစ်ရွက် သစ်ခက်များ ဖားဖားဝေနေ

၁၉၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည့် သစ်ပင်ကြီးတပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခါ... သစ်ပင်အောက်တွင် မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ်၊ ဟူဝန်ဟူပင် ဖြစ်သည်။

ဟူဝန်ဟူသည် အကျိနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို မြင်သည်နှင့် ဖျာဖျာသလဲ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုတော့သည်။

‘သခင်ကြီး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီး အမိန့်ရှိလိုက်လို့ ကျုပ် ရောက်လာတာပါ’

အကျိနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်တလည်း လေးလေးစားစား ပြန်ပြောသည်။

ဟူဝန်ဟူက-

‘လေးငါးရက်ကြာမှ အဖြေရပါလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စီးမင်ရှန်းက သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ရယူရဦးမှာမို့ပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ သခင်ကြီး အမိန့်ရှိလိုက်တာကတော့ လူချင်းလဲလှယ်ဖို့ကိစ္စကို ဖြေစိဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်တဲ့၊ လိုအပ်သင် သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကလေး မော်လင်ကိုတောင် ဖမ်းဆီးထားရမယ်တဲ့ ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ ဝန်ရင်မော်အတုကို မရရအောင် လဲယူရမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါဝေခေ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၁၉၉

လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အောင်မြင်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဘက်မှာလဲ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ်’

ဟူဝန်ဟူက တာဝန်ယူ ကတိပြုပြီးသည်နှင့် အခက်အခဲတို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တင်ပြသည်။

အကျိနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်က... . . .

‘ဒါကို ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ထည့်ထားဖို့မလိုဘူး၊ အရေးသိပ်ကြီးရင် ခင်ဗျားကိုလည်း ရပ်ဆိုင်းခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်တာက မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့လူဟာ အတွင်းအားတွေ တကယ်ပျက်စီးနေပြီလား’

‘အင်း... သူ့ရဲ့အတွင်းအားတွေ လျော့နည်းပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေရင် ခုလို ခေါင်းငုံ့ပြီး သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်’

‘ဟဲ ဟဲ... ကျုပ်တို့ အထက်က သခင်ကြီးကတော့ သူတို့ ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့ ယူဆနေတယ်ဗျ’

‘ဟန်ဆောင်နေတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟူဝန်ဟူက မရှင်းလင်းသေးဘူးလားဗျာ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ရှင်းလဲ ရှင်းလင်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အသက်ကို ပေးဝံ့ပါတယ်။’

ပြောသာပြောသည် ဟူဝန်ဟူသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

‘ကောင်းပြီ သခင်ကြီးဟဲ့၊ ကျုပ်တို့ သခင်ကြီး မိန့်ကြား
လိုက်တာကတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို လုံးဝပျက်ပြုန်းသွားအောင်
ချေမှုန်းပြပါမယ်ဇဲ့၊ ဒီကိစ္စအတွက် လူချင်း မလဲခင်ကတည်းက
ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားပါတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ထားပါမယ်တဲ့’

‘ဒါပဲ၊ ကျုပ်သွားမယ်၊ ကျုပ်ထပ်ပြီး ပြောချင်တာက
အနောက်ဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက အဆင့်မြင့်
သိုင်းသမားတွေ ခြေရာချင်းထပ်စောင် စောင်ကြပ်နေကြပြီ၊
ဒါကြောင့် အစစအရာရာ သတိကြီးကြီးထားပြီး နေပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ သခင်ကြီး’

‘ကောင်းပြီ၊ ကဲ... သွားမယ်’

အနတ်ဝတ်မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် စကားဆုံးသည့်နှင့် ရပ်
နေရာမှ ရိပ်ခနဲ ခုန်ပျံ့ထွက်သွားသည်။

မကြာမီ ထိုလူသည် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ပြီး လုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားတော့သည်။

ဟုဝန်ဟူသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်မနေတော့၊

မိမိတည်းခိုနေသည့် အခန်းရှိရာသို့ လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲ ပြေး
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၈၃)

ကျိုအိမ်ထဲက သူ့အို

ထိုအချိန်၌ အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် အရှေ့ဆောင်
အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော မြေကွက်လပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိနေ
သည်။

ထိုမြေကွက်လပ်တွင် ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးနှင့် ဝဝအဘိုးကြီး
သည်လည်း ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေကြသည်။

အနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ခြေစုံရပ်နေရာမှ မြေ
ကွက်လပ်တွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ရှေ့တွင် မားမားမတ်
မတ် ရပ်လိုက်သည်။

တပြိုင်နက်တည်းတွင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ အရိပ်
အကဲကိုပါ လျှပ်ပြက်သလို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်သီးဆုပ်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ဆရာကြီးတို့ကို ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျား’

အဘိုးပိန်နှင့် အဘိုးဝတို့ကလည်း အကျီနက် မျက်နှာ
ဖုံးစွပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့အချင်းချင်း လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်
လိုက်ကြသည်။

အဘိုးဝက စမေးသည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ကိစ္စရှိလို့ပါခင်ဗျာ’

ကျိုးနွံသောအသံ ဖြစ်သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ... ပြော’

ဘိုးဝအသံက ခပ်မာမာ။

အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် အဘိုးဝ
က ဖြတ်ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ဆီ တင်ပြထားတုန်းပဲ’

‘ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူချင်းမလဲဘဲနေဖို့
တင်ပြပေးပါဦး ဆရာကြီး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...’

အဘိုးဝက ခပ်မာမာ မေးသည်။

အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်က စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပြီး
တစ်လုံးချင်းဖြေသည်။

‘ဒီလိုပါဆရာကြီး၊ ကျိုးကုံးချွင်က ဒုတိယ ဝန်ရင်မော်အတူ
ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မိတ်ရင်းဆွေရင်းဖြစ်တဲ့ မျက်နှာ
တစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော် ဧည့်သည်ကြီးလို့ ပြောပါတယ်၊ ဝန်ရင်
မော်ရှိနေတဲ့ နေရာကိုလဲ သူတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်လို့ ပြောပါ
တယ်၊ ဒါကြောင့်...’

‘ဪ... လက်ဝယ်တော့ အဲဒီလူဟာ လိန်ကူးချို
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လိန်ကူးချို ဆိုတဲ့လူပါပဲ အဘိုးဝ’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီလိန်ကူးချိုက သူ့ကိုယ်သူ ကျိုးကုံးချွင်ရဲ့သူလို့
ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေသလဲ’

‘ဝန်ရင်မော် ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မပြောချင်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့ အဘိုးဝရဲ့၊ ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံတာ
ပေါ့...’

‘ကောင်းပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲ’

‘အနောက်ဆောင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လူချင်း မလဲလှယ်ဖြစ်
ရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကလေး သခင်လေး မော်လင်ကို တန်ဆာခံ ထုပ်ဖို့
ကြိုးစားပါလိမ့်မယ်၊ ဒီသတင်းဟာ ခိုင်လုံတဲ့သတင်းပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ တို့စောင့်ကြည့်နေမယ့်၊ သူတို့ ဘယ်လောက်
ရဲသလဲဆိုတာ’

အဘိုးဝသည် ငြိမ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
ထို့နောက် အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို စိုက်ကြည့်သည်။
အတန်ကြာမှ...

‘နေပါဦး၊ မင်းက ကျိုက်နက်ချင်ရဲ့လူ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
ခဲ့တာလဲ’

‘အထက်အမိန့်နဲ့ လူချင်းလဲပြီး ရောနေရတာပါ’

‘နေပါဦး၊ ကျိုက်နက်ချင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူ
မဟုတ်လားကွ’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ၊ ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးသူဟာ
တခြားတစ်ယောက်ပါ’

‘ဒါဖြင့်... ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးသူ ဘယ်သူဆိုတာ
မင်း သိသလား’

‘အခြားလူတစ်ယောက်လို့သာ သိပါတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ရယ်လို့တော့ သိမထားပါဘူး’

‘မင်းက... တို့ကို ညာဝံသလား’

အဘိုးဝ၏ အသံသည် သိသိသာသာ ခက်ထန်မာကျော
လာသည်။

အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်က အေးဝက်စက်ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် မညာဝံသဘူး ခင်ဗျ’

‘ဒါဖြင့်... အဲဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ ပြော’

‘ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ ဆရာကြီး’

ဤတွင် ငြိမ်နေသော အဘိုးဝပိန်ပါ ဒေါသထွက်လာတော့
သည်။

အဘိုးဝ ချူးချူးချူးချူးဖြစ်လာသော အဘိုးဝပိန်ကို
လှမ်းထိန်းလိုက်သည်။

‘ဒေါသမကြီးနဲ့ ငါ့ညီ၊ သူ တကယ်မသိလို့ မသိဘူး ပြော
တာပါ’

အဘိုးဝပိန်သည် မကျေနပ်သော်လည်း ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် အကျီနက်နှာဖုံးစွပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျိုက်နက်ချင်ဆီမှာ သူလျှို့ ဝင်လုပ်နေတာ
ဘာအကျိုးရှိသလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တိတိကျကျ ညွှန်ကြားထား
လို့ပါ၊ သိထားတယ်ကို အရမ်းမပြောရဘူးတဲ့’

‘ဘာ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို
အကာအကွယ်ယူပြီး တို့ကို အနိုင်ယူတာလား’

‘မ... မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီသဘောမျိုး
မရှိပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်... တို့ ညီအစ်ကိုမှာ တိကျတဲ့သတင်းကို ကြားနာ
နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး မရှိလို့လား’

အဘိုးဝပိန်စကားကြောင့် အကျီနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်
အကြပ်ခိုက်လာသည်။

၂၀၆ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နဖူးတွင်ပင် ဇောချွေးများ စို့လာနေချေပြီ။

‘ဒီ... ဒီလိုလဲ မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့အမိန့်ကြောင့်ပါ’

အဘိုးပိန်သည် အေးအေးဆေးဆေး တင်ပြနေကာမှ
ဒေါသ ပိုကြီးလာတော့သည်။အဘိုးဝသည် အဘိုးပိန်၏ ဒေါသကို ခိုပိမိနေသဖြင့်
ကမန်းကမန်း တားမြစ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။‘ဒေါသ ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ညီရယ်၊ သူ့မှာလဲ ကြီးလေးတဲ့
တာဝန်နဲ့ပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် အမိန့်
ထုတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ထုတ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သူမပြောဘဲ
နေတာကိုက ဂိုဏ်းရဲ့စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းနေတာပါ။ ဂိုဏ်း
အကျိုးကို ဦးထိပ်ထားနေတာပါ။ တို့လဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရဦး
မှာပဲဟာ၊ အဲဒီတော့မှ မေးကြည့်ကြတာပေါ့’အဘိုးပိန်သည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့ပဲ သက်
ပြင်းချပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။အကျီနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်လည်း ခုမှ အသက်ရှူချောင်
သွားတော့သည်။အဘိုးဝသည် ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း
လိုက်သည်နှင့် အကျီနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို လှမ်းပြော
တော့သည်။

‘ကဲ... ပြောစရာကုန်ရင် မင်း သွားနိုင်ပြီ’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၅) ○ ၂၀၇

အကျီနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်က ဦးညွတ် ဂါဝရ
မြူပြီး...‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ တင်ပြစရာလေး နည်းနည်း
ရှိနေပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် ကျို့အိမ်တော်မှာ သူလျှိုလုပ်နေတဲ့
ကိစ္စတို့ စီးမင်ရှန်းနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်သခင်လေး မော်လင်တို့ မသိပါစေနဲ့
ခင်ဗျာ’အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားကြပြီး
‘ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’ ဟု မေးလာသည်။အကျီနက်ဝတ် မျက်နှာဖုံးစွပ်က ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်
ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။‘သူတို့ သိထားရင် စီးမင်ရှန်းအနေနဲ့ မတော်တဆ
မင်ရင်ကြယ်ကို ပြောလိုက်မိရင် ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ကြီး
ပျက်စီးသွားမှာလို့လို့ပါ’

အဘိုးပိန်သည် ယခုမှ ပြုံးလာသည်။

‘ဟုတ်တယ်... မင်း အမြင် မဆိုးဘူး၊ ဒါနဲ့ သခင်လေး
မော်လင်အနေနဲ့ စီးမင်ရှန်းနဲ့ အတူတူနေတာဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တာ မင်း သိသလား’‘မသိပါဘူး ခင်ဗျ၊ သခင်လေး မော်လင်နဲ့ စီးမင်ရှန်းတို့
အတူတူနေနေကြတာဟာ အလျင်ကတည်းက နေနေကြတာပဲဟာ’‘အေးအေး၊ ဒါပါပဲကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ သဘောပေါက်
ပါတယ်၊ ကဲ... မင်းသွားတော့’

၂၀၈ ○ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးဝက သူ့အတွေးနှင့်သူပြောပြီး လက်တစ်ဖက်ကို
ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

အကျိုးနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြော
တော့ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ယုံလိုက်ပြီး တရကြမ်း ပြေးထွက်
သွားတော့သည်။

စာစဉ် (၅) ပြီး၏။

စာစဉ် (၆) ကို ဆတ်လက်ဖတ်စွပ်ပါရန်
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်